De Monetaire Revolutie

Het Excellente Monetaire Systeem

Wilfred Berendsen

Podcast “The Excellent Monetary System”

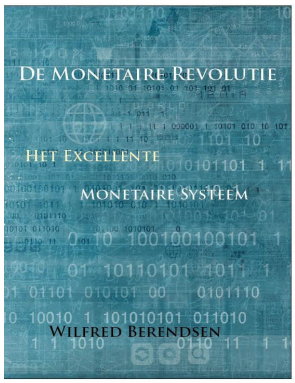

In addition to the book 'The Excellent Monetary System', a podcast with the same name is now available.

A true monetary transformation is necessary to solve the crises and systemic failures in our current financial systems. The Excellent Monetary System provides the most comprehensive and effective solution for that transformation.

The Excellent Monetary System podcast can be found on Spotify and Springcast:

🎧 Spotify:

https://open.spotify.com/show/3KpO0Si6CODOnk82HpTbNJ

📌 Springcast:

https://app.springcast.fm/podcast/the-excellent-monetary-system-ems

Měnová revoluce

Vynikající měnový systém

Autor : Wilfred Berendsen

Dr.W.T.M. Berendsen

Měnová revoluce

Vynikající měnový systém

Autor : Drs. W.T.M. Berendsen

Kolofon

Copyright © 2025 Drs.W.T.M. Berendsen

První vydání : červen 2016

Všechna práva vyhrazena

Vydal : Wilfred Berendsen

Obálku vytvořil : W.T.M. Berendsen

ISBN : 9789492514141

NUR : 782, 784,786

Webové stránky : www.excellentmonetairsysteem.nl

www.wilfredberendsen.nl

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována a/nebo publikována tiskem, fotokopií, na audiokazetě, elektronicky nebo jakýmkoli jiným způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

Upozornění: Tento text byl automaticky přeložen z nizozemštiny pomocí DeepL. Přes veškerou pečlivost se mohou vyskytnout drobné chyby v překladu nebo interpretační rozdíly. Původní nizozemská verze zůstává rozhodující pro přesný obsah a význam.

License:
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License (CC BY-NC -ND 4.0).
It may not be used for commercial purposes without the author’s permission.

Měnová revoluce

Úvod

V posledních letech jsem strávil mnoho času diagnostikováním problému "dluhové krize". To vedlo k tomu, že jsem před několika lety našel nejoptimálnější řešení tohoto problému, kterým je můj Vynikající měnový systém. V průběhu následujících let jsem nejen stále hlouběji chápal, o co ve skutečnosti jde, ale také jsem dokázal zdokonalit obsah svého Vynikajícího měnového systému. Především také měnovou politiku, která je součástí mého Vynikajícího měnového systému. Tato měnová politika - která se odehrává na úrovni vlády, organizací, ale také na úrovni jednotlivce/rodiny - je velmi podstatnou součástí mého Vynikajícího měnového systému.

V další části této knihy podrobněji popisuji, z jakých částí a aspektů se můj vynikající měnový systém skládá. Můj měnový systém přinese měnovou revoluci a stane se novým měnovým systémem pro celý svět. V zásadě jsem chtěl tuto knihu nazvat "za hranicí krize". Minulost odkazuje nejen na konec krize, ale také na to, že jak já osobně (ve svém výzkumu a myšlení), tak snad i ti, kteří budou tuto knihu číst, prošli a musí projít (jak zní anglický termín BEYOND) krizí, aby získali náhled na řešení a na to, jak je třeba je zavést a dále rozvíjet.

"Mimo krizi" však také odkazuje na skutečnost, že je třeba jít i za pojmenování krize, abychom dosáhli úplného a lepšího pochopení toho, co se skutečně děje. Je to proto, že krize není ani tak krizí dluhovou, nebo jen v malé míře. Je to spíše a v zásadě krize příjmů, která byla a je způsobena různým vývojem v naší společnosti a ekonomice. O tom více později v této knize. Tato příjmová krize je také důsledkem ještě dalších základních/širších příčin, ale je to zásadní problém, kterému někteří jednotlivci a skupiny, stejně jako vlády, v současné době čelí. A v důsledku této příjmové krize si stále více jednotlivců, skupin a také vlád a organizací musí stále více půjčovat. Což vedlo také k dluhové krizi. Tato dluhová krize je však jen malou částí mnoha negativních důsledků krize příjmů. Tato dluhová krize vznikla z mnoha dalších příčin a kvůli mnoha dalším příčinám, ale zejména také kvůli velkému nedostatku peněz. Tento velký nedostatek peněz je v naší ekonomice a společnosti běžný a je problémem již dlouhou dobu. Tento nedostatek peněz se projevoval již , mnoho let nebo dokonce mnoho desetiletí

před dluhovou krizí, a začal již na konci minulého století nebo možná ještě dříve. A tento nedostatek peněz se projevuje v mnoha aspektech a vlastnostech a procesech v naší dnešní společnosti.

To, že jsem nakonec knihu nenazval "konec krize", souvisí s tím, že tento název už existoval. Ale také jde ve skutečnosti spíše o měnovou revoluci. O měnové revoluci, která je nutná k tomu, aby se začalo umožňovat a uvádět do pohybu i několik dalších proměn v naší společnosti. Mám na mysli zejména sociální, politické a organizační proměny. Přičemž zejména politické a organizační transformace musí zahrnovat i sociální aspekty.

Jacques Derrida je známý mimo jiné svým výrokem "Il n'y a pas de hors-texte" (Jacques Derrida, " Of grammatology", 158-159). V nizozemštině "mimo text nic není". Časopis Philosophy v textu o Derridovi (1930-2004) na svých internetových stránkách popsal, že by to neznamenalo, že "všechno" by se skládalo ze slov. Ale že tím Derrida nemyslel nic jiného, než že i vnímatelný svět se chová jako text. Tedy filozofický časopis. (http://www.filosofie.nl/jacques-derrida.html)

Sám se však domnívám, že Jacques Derrida měl svým výrokem na mysli něco zcela jiného. A to, že "Il n'y a pas de hors-texte" (Jacques Derrida, " Of grammatology", 158-159).) odkazuje na představu či jev, že vše je již v textu tak či onak obsaženo, že vskutku nic neexistuje mimo text. Nebo že něco musí být nejprve již někde v textu obsaženo, aby mohlo existovat nebo vzniknout. Textem je zde také myšlení, a to jak individuální, tak kolektivní. Mé individuální myšlení, ale také texty ostatních. A interakce mezi myšlením a společností. V níž je také to, co ještě není, ale může vzniknout, již přítomno v textech nebo v rozdílech mezi nimi. Také to, co ve společnosti ještě chybí, co by mělo být, ale ještě není, je často již obsaženo v nelogičnosti textů ve společnosti a ve vesmírech.

Ve zbývající části této knihy se budu blíže zabývat příčinami současné krize a pojmenuji je. Dále také blíže vysvětlím svůj EMS, nový peněžní systém pro svět. A to i v souvislosti s dalšími zmíněnými návrhy na řešení dluhové krize. Doufám, že v této knize objasním, proč tyto ostatní návrhy nejsou praktické a nebudou fungovat. A proč bude fungovat moje řešení. K tomu snad přispěje i více

vysvětlení současných peněžních systémů, ale také vztah k minulosti a vývoj v současnosti, vysvětlení fenoménu inflace a dalších otázek, o nichž se zde v této knize hovoří.

Hospodářská krize je tedy podle mého názoru mnohem více příjmovou než dluhovou krizí. Je to proto, že tam, kde jsou dluhy skutečně problematické, existuje také krize příjmů. A pokud se tyto příjmy (o něco) zvýší, ať už dočasně nebo jinak, dluhy se přirozeně stávají méně problematickými. Dluhy měly v naší ekonomické společnosti vždy svou funkci. Logickou funkci, která do logiky systému skutečně patří a neměla by z něj být vyjmuta. Lidé se vždy dokázali zadlužit v minulosti a měli by tak být schopni učinit i v budoucnosti, bude-li to nutné. Totéž platí pro organizace a vlády. Vždy však musí existovat způsob, jak tyto dluhy splatit. V našem ekonomickém systému je to možné pouze tehdy, pokud jsou příjmy dostatečně vysoké, tj. pokud jsou dostatečně vysoké na to, aby se z nich daly zaplatit výdaje, a zároveň pokud zbývá dostatek prostředků na splacení případných dluhů. A pokud možno také v rozumném nebo požadovaném časovém horizontu. V této knize si také kladu otázku "kolik je dost". Přitom se také zabývám jak příjmovou, tak dluhovou stránkou. Popisuji tam také, proč dluhové jubileum není v současné době trvale dobrým řešením. A proč je v určitých případech nutné trvalé řešení dluhu. Ale také částečně vysvětluji, jak můj EMS může přispět a přispěje jak k okamžitému trvalému řešení dluhu, tak především ke zvýšení příjmů a případně snížení výdajů.

Kromě krize příjmů, nebo spíše v jejím důsledku, je ve hře samozřejmě mnoho sociálních krizí. Těmto sociálním krizím se dá také mnohem lépe vyhovět, podpořit je a také jim předejít, pokud a jakmile bude zaveden můj EMS. Můj EMS, jak také v této knize pojmenuji a dále vysvětlím, není ani tak náhradou současného peněžního systému, ale spíše jeho doplňkem. Tím chci říci, že současný peněžní systém také již skutečně neexistuje, pokud a jakmile bude EMS zaveden, ale že mnohé části současného peněžního systému a také mnohé z existujících finančních organizačních struktur mohou jednoduše existovat i nadále. Nicméně doplněk potřebný k transformaci současného peněžního systému na můj EMS lze do současného peněžního systému přidat během 1 dne. Pokud a až se tak stane, EMS se stane skutečností.

Tato kniha vyjde v roce 2016. V lednu 2015 jsem viděl, že nadace Naše peníze zahájila jakousi petiční/podpisovou kampaň za umožnění tvorby peněz z ničeho

bez vytváření dluhu. To se mi vůbec nelíbilo. Zejména proto, že jak David Graeber/Occupy, tak všechny organizace sdružené v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu stále prosazovaly úplné nahrazení bankovnictví s částečnými rezervami bankovnictvím s plnými rezervami, a to přinejmenším do roku 2014. Ad Broere, který nyní rovněž prosazuje vytváření peněz ze vzduchu, byl, pokud vím, ještě v roce 2014 zcela proti. Byl proti tomu, aby banky vytvářely peníze ze vzduchu, a pokud vím, až do roku 2014 nikdy neobhajoval vytváření peněz ze vzduchu bez dluhu. Pokud by tomu tak bylo, je třeba ověřit, kdy přesně to napsal a zveřejnil. Totéž platí pro skupiny Mezinárodního hnutí za měnovou reformu, mezi něž patří i Stichting Ons Geld. Je však poměrně snadné zjistit, že tyto skupiny byly v každém případě silně proti bankovnictví s částečnými rezervami a chtěly přejít na bankovnictví s plnými rezervami. Možná společně se znovuzavedením vazby mezi penězi a zlatem. Tedy znovuzavedení zlatého standardu.

I nyní, vroce 2016, chtějí všechny skupiny sdružené vMezinárodním hnutí za měnovou reformu přejít kplně rezervnímu bankovnictví. Jejich současný záměr vytvářet peníze z ničeho je míněn v kontextu jejich vyššího cíle umožnit tak situaci Plně rezervního bankovnictví v praxi. Proto tato myšlenka a koncepce Plně rezervního bankovnictví (FRB) jde ruku v ruce s koncepcí Peněz bez dluhů. Tento koncept a definice Debt Free Money (DFM) je však velmi specifickou formou bezdlužných peněz, kterou je třeba chápat v souvislosti s Full Reserve Banking. Více o tom ve zbytku mé knihy.

V tomto směru je důležité pečlivě kontrolovat zdroje a údaje, ale také obsah textů/argumentů a porovnávat je s mou prací a také s údaji o tvorbě. Protože díky tomu je možné ověřit/prokázat, KDO jako první přišel s myšlenkou vytvořit peníze z ničeho bez dluhů. Ale také v jakém kontextu. A za jakým účelem. Tedy zda je hlavním záměrem řešit dluhy, zda je záměrem poskytnout soukromým osobám peníze bez dluhů a/nebo úroků, zda se z těchto peněz mají platit vládní výdaje, či nikoliv, zda se z těchto peněz mají zrušit daně, či nikoliv, zda se mají vytvářet neomezené peníze, či nikoliv, a pokud ne, kdo bude regulovat, kolik a jak budou organizovány, zda má existovat základní příjem, či nikoliv, zda se mají peníze z ničeho používat k vytváření příjmů pro jednotlivce a organizace, či nikoliv, atd. atp. Velmi důležité také je, zda skupiny, které věci hlásají, dostatečně rozumí inflaci, protože ta je hlavním protiargumentem proti dalším penězům v ekonomice. A v neposlední řadě je samozřejmě velmi důležité, zda návrh navrhující tvorbu peněz ze vzduchu směřuje k Plně rezervnímu bankovnictví, a

tedy k úplnému zániku Frakčně rezervního bankovnictví, a tedy k úplnému zániku tvorby dluhu soukromými bankami a k úplnému zániku tvorby peněz ze vzduchu soukromými bankami. Nebo že, jak je tomu v mém návrhu EMS a ve skutečnosti, soukromé banky mohou stále vytvářet dluh a také nadále vytvářet peníze ze vzduchu.

Pak je ovšem velmi důležité, JAK se změny v měnovém systému provádějí a JAKÁ měnová politika se při tom uplatňuje. To vše jsou otázky, které já sám z pochopení chápu a řádně zpracovávám již dlouhou dobu. Nejen ve své knize na Amazonu z roku 2011 (" utlačovaní penězi a naším šíleným finančním systémem - výzva k probuzení pro občany, organizace, vlády a celou společnost" , W.T.M. Berendsen, 2011). ale i ve svých dřívějších pracích, které jsem publikoval nebo zaznamenal na různých místech. Kromě toho je zajímavý můj příspěvek o penězích, který jsem napsal pro světovou konferenci IFSAM o managementu 2010 v Paříži (A phronesis antenarrative about the understanding of money and usage of money in more phronetic ways, W.T.M. Berendsen, IFSAM world conference on management, 2010). Stejně jako práce, kterou jsem chtěl nechat publikovat v Journal of Political Economy (Time for a transformation towards my Excellent Monetary Society, W.T.M. Berendsen, 2012). V této práci/příspěvku jsem také poměrně podrobně vysvětlil a objasnil svou EMS, ale JPE ji tehdy bohužel nepublikoval. To bylo v roce 2012 , ale JPE ji pravděpodobně stále musí mít digitálně ve své databázi. Nebo někde uloženou. Protože jsem ten článek tehdy digitálně odevzdal.

Jak je patrné z obsahu, 2 důležité části této knihy začínají na stranách 115 a 125. Zde vysvětluji rozdíl mezi mým EMS a návrhy Našich peněz i dalšími návrhy, jako jsou například Peníze bez dluhů. Kde také vysvětluji, že koncept Debt Free Money je velmi specifickou formou a kapacitou bezdlužných peněz, která ve skutečnosti zatím skutečně platí a je určena pouze pro návrh Full Reserve Banking. Proto je také jasnější, když se o Debt Free Money (DFM) hovoří jako o Debt Free Money- Full Reserve Banking nebo zkráceně jako o DFM-FRB či DFMFRB.

Mnou vytvořený EMS spočívá v jedinečné kombinaci současného měnového systému a současné situace s mou inovací peněžního systému a pro peněžní systém, v němž je důležitou a podstatnou součástí nového EMS také zejména měnová politika (možnosti uplatnění mé inovace). Můj EMS vzniká zavedením, a

tím i uplatněním mé inovace peněžního systému. Tato inovace peněžního systému již byla popsána mimo jiné v mé Ebook již vydané na Amazon/Kindle v roce 2011. S názvem " Utlačováni penězi a naším šíleným finančním systémem - výzva k probuzení pro občany, organizace, vlády a celou společnost" (W.T.M. Berendsen, 2011).

1. Jak moje inovace peněžního systému vyřeší dluhovou krizi a začne radikálně měnit a udržovat naši společnost.

Tato kniha je součástí mých argumentů pro radikální zlepšení finančního a ekonomického a měnového systému a politiky, se kterými v současné době celosvětově pracujeme.

Tato argumentace je důsledkem a výsledkem mého dlouholetého výzkumu a práce. Který se zaměřuje na mnohem více než jen na dluhovou krizi. Na amazonu/ kindle je od roku 2011 moje kniha (" utlačovaní penězi a naším šíleným finančním systémem - výzva k probuzení pro občany, organizace, vlády a celou společnost" , W.T.M. Berendsen, 2011). Tato kniha obsahuje řešení dluhové krize. Toto řešení, moje inovace peněžního systému - vyúsťující ve Vynikající peněžní systém (EMS) - je však mnohem víc. Inovace zahrnuje nejen to, co, ale také jak. I když možnosti jak jsou již částečně obsaženy v samotné inovaci. Tato inovace je totiž nutná k zásadní změně a zlepšení našeho současného finančního a měnového systému.

Tato zásadní změna našeho měnového systému je nutná a měla proběhnout již dávno v minulosti. To, že se tak nestalo, je důvodem, proč máme nyní (anno 2016) problémy. Tyto problémy jsou také mnohem širší a dalekosáhlejší, než si většina lidí uvědomuje. Lidé si uvědomují, že je to špatné, ale ne jak moc. Většina lidí si také zatím neuvědomuje, že v politice je příliš málo povědomí a pochopení pro to, co se děje, a pro to, co se děje. ale kromě toho je situace v současné době taková, že se současným finančním systémem je jen jedna cesta. A tou je komplexní a drastické zhoršení. Naší ekonomiky, naší společnosti, našich životů. A naší budoucnosti. Tato budoucnost je pro stále více jednotlivců zcela zničena, protože politici a ekonomové si dostatečně neuvědomují, že příčinou je příliš málo peněz v ekonomice a navíc náš prehistorický současný měnový systém.

Čímž nechci házet všechny ekonomy do jednoho pytle. Existují skvělí a dobří ekonomové. Jenže ani tito ekonomové si zatím plně neuvědomují a nechápou, co se děje a jaké je řešení, jak se z této škodlivé a negativní spirály dostat.

Toto řešení je, jak jsem zmínil, v mé knize na amazonu/kindle (" utlačovaní penězi a naším šíleným finančním systémem - výzva k probuzení pro občany, organizace, vlády a celou společnost" , W.T.M. Berendsen, 2011). Jedná se o elektronickou knihu a je psána v angličtině. Protože se stejně lépe vyjadřuji v nizozemštině, je tato kniha napsána v nizozemštině. Faktem však je, že jsem toho již napsal hodně, abych podpořil své argumenty pro svou inovaci peněžního systému. Část toho, co jsem napsal, je v angličtině. Je možné, že některé z těchto písemností do této knihy přidám. Jak je vidět nyní, ne v první verzi, kterou jsem vydal, ale buď ve zvláštním vydání, nebo v anglickém překladu této knihy. V každém případě se nechystám anglický text překládat ani vylepšovat nebo něco podobného. Čas běží, moje inovace musí být co nejdříve pochopena a realizována. Je to skutečně boj s časem. Proto se chystám tuto knihu napsat co nejdříve a pak se dočkat jejího vydání. A doufám, že každý, kdo si tuto knihu přečte a bude se mu líbit její obsah, ji předá co nejvíce dalším lidem. Tuto knihu by si mělo přečíst co nejvíce lidí. A inovace by měli co nejdříve zavést politici.

Klíčové pro obsah této knihy je, že text je dostatečně srozumitelný a zvyšuje obecné porozumění krizi a tomu, co je třeba k jejímu řešení. Především je však nesmírně důležité, aby se o mé inovaci peněžního systému alespoň více a více informovalo ve společnosti. A pokud možno také v politice. Tam, kde je třeba, aby byla moje inovace pochopena a realizována. To je vůbec nejdůležitější. Protože moje inovace je vůbec nejrozsáhlejší a bude muset být implementována. MUSÍ být. Vyřeší krizi, ale navíc dramaticky zlepší život velmi mnoha lidem. Zahrnuje situaci, která je výhodná pro skutečně KAŽDÉHO na této zemi.

Doufám, že touto knihou dosáhnu toho, že mé inovace budou konečně skutečně pochopeny a zavedeny. To je nakonec jediný cíl. O samotné inovaci lze také vyprávět v několika řádcích, které čtenář v této knize uvidí. A její realizace také opravdu nezabere více než několik minut. Několik minut. To je nakonec vše, co bude potřeba k vyřešení naší globální dluhové krize. Zcela. Pro celý svět. Jenže dostat se k tomu - realizovat poměrně jednoduchá potřebná opatření - vyžaduje DALEKO více času. A MNOHEM více pochopení, moudrosti, co je s tím spojeno. A jak je to řešitelné.

V této knize se pokusím různými způsoby poukázat na to, co je v současném finančním a měnovém systému špatně. Jaká jsou jeho omezení a důvody, proč v současné době tolik škodí naší společnosti. Moje inovace měnového systému se týká možnosti, ale té nejlepší možnosti pro naši společnost. Jde o transformaci

naší společnosti, která je naprosto nezbytná a povede k nebývalým možnostem ve všech myslitelných oblastech. Mimo jiné také proto, že díky mé inovaci se může a bude dramaticky zlepšovat i věda. A to ve všech možných oblastech.

Tato šance, že se věda díky mým inovacím pro peněžní systém dramaticky zlepší, souvisí s prudkým nárůstem zdrojů, které mohou být a budou od té doby k dispozici pro dramatické zlepšení vzdělávání i výzkumu. Peníze od té doby již nebudou omezovat zásadně dobrý výzkum. Projekty tak velkého rozsahu, jako je současný projekt CERN, se pak budou moci mnohem více uskutečňovat. A jednotliví vědci mohou od té doby jednoduše získat peníze, které na svůj výzkum potřebují. Východiskem však bude muset být, že výzkum, který se chystají provádět, má rozumnou a dostatečnou šanci být skutečně užitečný pro společnost. Toto kritérium je pro vědu a vědce vždy důležité. V současné době kvůli nedostatku peněz a důležitosti co nejoptimálnějšího výsledku. Peníze na nepodstatný výzkum by se neměly vynakládat na tento výzkum, ale měly by jít na důležitější výzkum, například na důležitý výzkum rakoviny nebo jiných nemocí. Nebo na základní a praktický ekonomický a nebo sociální výzkum. Např.

Moje inovace nespočívá pouze v řešení krize. Ale také jako klíč k radikální reformě a zlepšení naší společnosti. Nemá být pouze klíčem, ale JE klíčem k dosažení tohoto cíle. Protože moje inovace je založena na co nejkomplexnějším a nejširším a základním chápání ekonomie, hospodářské krize a řízení změn. Moje inovace pro peněžní systém činí dnešní relativně uzavřený peněžní systém mnohem otevřenějším a pružnějším. Umožňuje mimo jiné následující :

- Řešení hospodářské (příjmové) krize. Jakmile bude moje inovace zavedena správným způsobem, bude hospodářská krize skutečně trvale vyřešena a stane se minulostí.

- Zrušení některých nebo všech daní. Ne dočasně, ale na delší dobu nebo dokonce trvale, pokud si to přejete. Daně, které lze tímto způsobem zrušit, jsou daň z příjmu, daň z obratu, spotřební daň z benzinu. Ale obecně jen všechny platné daně nebo jiné poplatky, které zajišťují příjmy pro vládu. Ve skutečnosti vláda tyto příjmy již nepotřebuje - nebo v mnohem menší míře - jakmile někdo použije mou inovaci pro peněžní systém. Ne všechny daně budou muset být skutečně zrušeny, protože to nebude ve všech případech žádoucí, ale z finančního hlediska tato možnost v rámci vynikajícího peněžního systému existuje.

- Výrazné zlepšení sociálního systému. Nemocenské dávky, podpora v nezaměstnanosti, systém zdravotní péče a další sociální služby mohou být a budou díky mým inovacím výrazně zlepšeny. Na tato opatření bude k dispozici, a tedy i k dispozici, mnohem více peněz. Ale také - nejlépe ve spolupráci s intelektuály a vědou - mohou být a budou sociální systémy a ustanovení rozšířeny nebo transformovány do obsahu a skladby, která bude lépe vyhovovat budoucí společnosti. POKUD je to pro udržitelnou ekonomiku a společnost potřebné nebo žádoucí. Zde lze uvažovat o všech druzích nových a inovativních zařízení.

- Oddělit příjmy a práci v mnohem větší míře než v současnosti. Nezaměstnanost pak již nebude představovat problém, alespoň z finančního hlediska. Ještě více to umožní další zvyšování efektivity a automatizaci a tato zlepšení budou skutečně zlepšením, a nikoli zhoršením, mimo jiné proto, že budou pro společnost méně problematická. Také jednotlivci ve společnosti budou mít více volného času tam, kde je to žádoucí.

- Výrazné zlepšení vědy díky dostupnosti více zdrojů. Finančně, ale i organizačně.

2. Skutečná příčina světové hospodářské krize

V době psaní této části knihy se já i všichni ostatní nacházíme na konci roku 2012. V době, kdy budete číst tuto knihu, bude bohužel rok 2013 nebo i roky následující. V posledních letech, tedy v letech předcházejících roku 2012, se celý svět musel vypořádat s fakty a důsledky finanční krize. V níž šlo a jde o finanční situaci škodlivou téměř pro každého, která byla pojmenována a vysvětlena různými způsoby. Kolem roku 2008 se ještě objevilo označení finanční krize. Která je tu dodnes, ale konkrétněji se hovoří o dluhové krizi. O všeobecné finanční krizi, jejímž důsledkem je předlužení stran. V současnosti, v roce 2012, se alespoň z pohledu vlády zaměřuje pozornost především na dluhy samotné vlády. Zatímco řešení soukromých nebo individuálních dluhů je věnována menší pozornost. V Nizozemsku, ale i v jiných zemích, je měnová politika dokonce vedena tak, že tlačí na zvýšení zátěže obyvatel, a tím na celkové zhoršení jejich finanční situace. Pokračování současné měnové strategie EU a zemí EU povede ke zhoršení situace obyvatel a podniků, a tím i celé ekonomiky.

K důvodům zhoršující se situace se vrátím později v této knize. Stejně jako blíže vysvětlím řešení, které jsem předložil. Proč je to řešení krize, ale také proč je to řešení, které radikálně zlepší naši společnost.

V této části knihy šlo a jde spíše o pojmenování skutečné příčiny krize - nebo fenoménu, který je v dnešní společnosti takto označován. Ten totiž není obecně uznávanou příčinou dluhové krize.

Současná dluhová krize (kolem roku 2012) je považována za důsledek finanční krize, která začala kolem roku 2008. Alespoň zjednodušeně řečeno, je to možná příliš zjednodušená a neúplná verze toho, co se v souvislosti s finanční a dluhovou krizí poměrně běžně chápe a pojmenovává. Dluhová krize je obecně vnímána jako důsledek finanční krize nebo jako její důsledek. A tato krize, finanční krize, je obecně považována za poměrně náhlou krizi, která začala v roce 2008.

Co se týče obecně přijímané příčiny krize - která NENÍ skutečnou příčinou krize - , od počátku finanční krize, a zejména na jejím začátku (kolem roku 2008), byla za příčinu finanční krize označována politika bank.V této verzi možného vysvětlení příčiny finanční krize by krize začala v Americe a její příčinou by bylo poskytování nadměrných hypoték bankami v Americe. A obecně příliš snadné poskytování finančních produktů bankami nebo dokonce záměrné poskytování finančních produktů s příliš vysokým rizikem pro jednotlivce. A v důsledku toho by se do problémů dostali především jednotlivci a finanční krize by byla skutečností. Tato obecně přijímaná a pojmenovaná příčina finanční krize je do značné míry považována i za příčinu dluhové krize. A tato dluhová krize je považována za důsledek finanční krize.

S takto pojmenovanou a všeobecně uznávanou příčinou finanční a dluhové krize naprosto nesouhlasím. Protože to "prostě" NENÍ příčinou finanční a hospodářské krize. Banky možná skutečně uváděly na trh příliš rizikové produkty. Nebo poskytovaly hypotéky, které byly problematické. Investovaly rizikově. A budou tak činit i nyní a v budoucnu. To však není základní a skutečná příčina, která vedla k finančním problémům a finanční a hospodářské i dluhové krizi. Ve skutečnosti je základní příčina úplně jiná. A ovlivňuje životy nás všech. Nejen od finanční krize, ale již dlouho před ní. A bude, i v případě zavedení mé inovace, negativně ovlivňovat životy nás všech ještě dlouho..... Ale přinejmenším zavedením mého EMS velká část těchto škod nebude nebo se stane zdaleka tak problematickou, jako by byla bez zavedení mého Vynikajícího měnového systému.

Skutečná příčina dluhové krize spočívá v tom, že náš finanční systém je neúplný - kompletní. V důsledku toho také náš finanční systém přestal odpovídat současné době. A skutečně tomu tak je. Ve skutečnosti může velká část současné finanční organizace a pravidel finančního systému zůstat zachována. Má inovace je však naprosto nezbytná. Je to jediný způsob, jak trvale vyřešit současné problémy. Moje inovace ve skutečnosti doplňuje současný finanční a peněžní systém. Toto doplnění je velmi potřebné. A skutečně měl být zaveden již před několika desetiletími. Doufám, že to bude čtenářům této knihy a co nejdříve i v rámci politiky apod. jasné. Aby byla moje inovace zavedena a učinila tak naši ekonomiku a finanční a peněžní realitu opět reálnější a životaschopnější. A i když velká část současné finanční organizace a pravidel finančního systému může nebo bude zachována i s mým Vynikajícím měnovým systémem, mnoho aspektů se (může) transformovat v něco mnohem udržitelnějšího.

To, že náš současný finanční systém je neúplný a neodpovídá dnešní společnosti a jejímu vývoji, je zřejmé z problémů, které v současnosti existují a souvisejí s financemi a penězi. Některé z těchto problémů však existují již dlouhou dobu a nejsou tolik označovány jako finanční krize. I když se jich týkají a finanční krize je zhoršuje. Mám na mysli dluhy obecně (dluhy, které tu byly ještě předtím, než došlo k finanční krizi) a nejrůznější problémy, které z finančních problémů vyplývají.

Fascinující je nyní pochopit a zmínit skutečnost, že v tomto případě jsou problémy většinou problémy také proto, že jsou tak pojmenovány a vnímány. Ale také proto, že agentury a strany, které se jimi zabývají, nenalézají nebo nevytvářejí inovativní řešení, která by zajistila, že jevy označené jako problém budou mnohem menším problémem nebo už nebudou problémem vůbec.

Například veřejné dluhy v minulosti nepředstavovaly problém, protože se na ně tak nepohlíželo. To, že je tomu tak nyní, je částečně způsobeno tím, že dluhy byly nebo skutečně dosáhly nepřijatelné výše. Ale i tato nepřijatelnost je něco, co vlády nebo my obecně jako takové vnímáme. O tom, zda tomu tak skutečně je, lze polemizovat. Když se vezme v úvahu moje inovace a plné pochopení ekonomie a peněz, tak ani současná úroveň vládního dluhu není ve skutečnosti problém. Ale spíše jevem potřebným k tomu, aby ekonomika a náš život mohly na současné úrovni stále fungovat. Spíše než mnohem horší situace.

Dluhy - ať už soukromé, nebo veřejné - se totiž dělají na financování toho, co skutečně chceme nebo potřebujeme. A za vše, co financujeme, platíme. je ve skutečnosti ve větší či menší míře obohacením našeho života. I když je samozřejmě pravda, že spousta toho, co kupujeme nebo používáme, se ukáže jako nepotřebná, nebo že by se tyto peníze daly využít lépe jinde. Nicméně i v takovém případě takto vynaložené peníze udržují naše hospodářství v chodu a tyto investice mají také své využití. Různými způsoby.

Stejné je to s hypotékami. Hypotéky, které banky poskytují, jsou v danou chvíli potřebné nebo žádané. A ano, některé z těchto hypoték byly a pravděpodobně jsou příliš vysoké. To je však do značné míry způsobeno i dalším vývojem v naší společnosti. Například příliš malým nárůstem hrubých příjmů a čistých příjmů

především osob s nižšími příjmy. Vzhledem k růstu produktivity práce, ale také ke zlepšení a změnám v řízení a v naší společnosti obecně, měly příjmy především nižších příjmových skupin v posledních desetiletích vzrůst mnohem více, než se stalo. V současné době, kdy je částečně na vině i dluhová krize, některé, ne-li všechny nižší příjmy ve skutečnosti klesají. A to mluvím jak o příjmech na hodinu, tak o počtu odpracovaných hodin, a tedy o celkových hrubých příjmech. V každém případě se jedná o situaci, jak se nyní vyvíjí v Nizozemsku.

Politika podniků, pracovních agentur a také vlády vede ke stále horší finanční situaci zaměstnanců a obyvatel. Firmy se snaží nakupovat za stále méně peněz. Výsledkem jsou "lepší" smlouvy od pracovních agentur. Které pak realizují úspory nákladů, jichž chtějí samy dosáhnout alespoň částečně na úkor pracovníků v personální oblasti. Stále více se však do toho pouštějí i vlády. Tím, že trestají své vlastní obyvatele nižšími dávkami a vyššími daněmi. Příkladem jsou zvýšené sazby DPH v Nizozemsku, které přicházejí v návaznosti na vyšší ceny benzinu, a tím i vyšší státní příjmy. Obyvatelé stále více doplácejí na zvýšené náklady vlád, zatímco mnozí z těchto obyvatel již tak dost těžce strádají. Nikoliv však vlastní vinou, jednáním či politikou, ale vinou organizací a vlád. Především ze strany vlády. A také kvůli špatným radám mainstreamových ekonomů a z nich plynoucímu špatnému až škodlivému chápání ekonomie a peněz. Současná měnová politika zemí EU a také například Nizozemska. Je vyloženě škodlivá jak pro obyvatele EU, tak pro organizace v Nizozemsku. Ale také pro samotnou vládu. Člověk ničí nejen své vlastní obyvatele a organizace, ale i vládu a společnost jako celek. S obsahem a charakterem současné měnové politiky.

V současné době je skutečně krize. Ale tato krize by mohla být mnohem lepší, kdyby vláda prováděla lepší měnovou politiku. Také firmy, které na to mají finanční prostor, by mohly a měly být ohleduplnější ke svým zaměstnancům a zákazníkům, kteří mají trochu méně štěstí. Pokud se stále neplatí účty, bude za tím nepochybně nedostatek peněz.

Téměř všechny společnosti v Nizozemsku stále častěji vyžadují platbu do 14 dnů, což je velmi krátká doba. Zejména v případech, kdy účty nejsou zaplaceny, by bylo možné lhůtu skutečně o něco prodloužit nebo zvolit kreativní či inovativní způsoby platby, které by dotyčnému zákazníkovi výrazně pomohly. Namísto

automatického zasílání upomínek a přemýšlení čistě a jednoduše o důležitosti platby, i když je to příliš na úkor zákazníka.

Kromě toho je však skutečně zapotřebí skutečné a trvalé řešení hospodářské krize. V současné době vlády jen sedí a hasí další požáry, a dokonce situaci zhoršují. Částečně také proto, že prostě ještě neznají a nemají dobré řešení dluhové krize. Přitom jedno už dávno existuje, a sice moje řešení. Abychom ho však pochopili a porozuměli mu, musíme ho samozřejmě vzít na vědomí. A skutečně pochopit, v čem mé řešení spočívá a co bude pro společnost znamenat. Nacházíme se nyní ve velmi zajímavé době. V době transformace. V níž se bude muset i náš peněžní systém přizpůsobit požadavkům současné doby, ale i těm budoucím. V současné době máme všichni co do činění s peněžním systémem, který je prehistorický a navíc neodpovídá současné době. A je také neúplný a vede k mnoha problémům. Finanční krize tu není kvůli bankám, ale kvůli neúplnosti našeho peněžního systému. Pokud a jakmile se toto vyřeší, a to aplikací mé inovace pro peněžní systém, pak bude krize okamžitě a natrvalo minulostí. Ale - a to je přinejmenším stejně důležité - okamžitě se vyřeší i mnoho problémů, které tu byly před dluhovou krizí a jsou tu i nyní (a často ve větší míře než před krizí). Vzpomeňme si na problémy spojené s finančními problémy v souvislosti s nezaměstnaností, zdravím, stářím a podobně. Ale také nejrůznější problémy související s nedostatkem peněz nebo jím způsobené se pak mohou výrazně omezit.

Vládní a korporátní politika je však založena na současném finančním a měnovém systému. Pravidla našeho peněžního systému a z nich vyplývající chápání toho, co jsou peníze a jaké jsou jejich možnosti. Tyto možnosti jsou neúplně pochopeny. Neúplným pochopením ekonomie a peněz ze strany ekonomů a téměř všech ostatních. Mé chápání je však dostatečně úplné. A mnohem širší. Mám vzdělání v oblasti řízení změn a společenských věd a jsem specialistou na peníze a ekonomiku a hospodářskou krizi. Hlavně také na tu druhou. Mé chápání je do jisté míry a v některých oblastech lepší a konkrétnější než chápání mnoha lepších ekonomů této doby i minulosti. A pokud jde o finanční a hospodářskou krizi, je to naprosto přesné. Moje řešení je jediné správné a také nanejvýš vynikající.

Některá pravidla našeho peněžního systému lze změnit. A náš peněžní systém potřebuje rozšíření - doplnění. Tímto doplněním je moje inovace peněžního

systému. Doplňuje současný peněžní systém. A ještě něco navíc. Protože také umožňuje skutečně zlepšit naši společnost udržitelným a dlouhodobým způsobem. V mnoha oblastech. Věda se díky němu může výrazně zlepšit a věda je nakonec zdrojem mnoha zlepšení. A v budoucnu se jím bude stávat ještě více. Nejen díky mé inovaci - pro - peněžního systému, která bude nepochybně zavedena v příštích letech. Ale také díky dalším pracím jak mým, tak dalších intelektuálů a akademiků. Další mou inovací či vývojem, který nepochybně začne mít opravdu velký vliv na další zlepšování naší společnosti, je moje metasémiotika. Meta-sémiotiku neboli metasémiotiku jsem vyvinul já. Vychází ze sémiotiky Charlese Sanderse Peirce, ale i z mnoha dalších. A je dokonalejší než jakákoli metafyzika nebo jakákoli filozofie či perspektiva. Nebudu se jí zde podrobněji zabývat, ale chtěl jsem se o ní zmínit v této knize. Zejména proto, že moje metasémiotika je pro budoucnost opravdu velmi důležitá. Mimo jiné se týká zcela nového základu vědy, tvorby smyslu a praxe. Což povede k hlubokému zlepšení vědy, a tím i společnosti. Týká se sjednocení vědy, tvorby smyslu a praxe. A netýká se teorie, protože s metasémiotikou už žádná teorie neexistuje. Protože rozdíly mezi vědou a praxí se zcela stírají, již nejsou problémem. V metasémiotice neexistují. Alespoň ne v té podobě, v jaké existují dnes. Když říkám, že rozdíly mezi vědou a praxí neexistují, myslím tím, že metasémiotická věda a její výsledky jsou přímo relevantní a použitelné v praxi. Protože z ní vycházejí a přímo na ni navazují.

Ale zpět k pravidlům. Lze je změnit. Ve skutečnosti může většina pravidel našeho peněžního systému jednoduše zůstat v současné podobě. Vytváření dluhu není problém, právě naopak. V našem současném finančním systému je nezbytná. Jde jen o to, aby vedle tohoto vytváření dluhu existovala také možnost se ho v případě potřeby skutečně a natrvalo zbavit. Jako v současné době a situaci. Veřejné dluhy jsou nyní opravdu velkým problémem, částečně proto, že jsou, ale také proto, že jsou tak vnímány a je s nimi tak zacházeno. Problémy jsou tu od toho, aby se řešily, a tedy aby se jich člověk zbavil. Dluhy vlád jsou problém, a proto se jich vlády musí zbavit. Dluhy se tedy musí odstranit, zmizet. To se může stát pouze tehdy, budou-li splaceny. A to vyžaduje další peníze. Které v současné situaci a při současném peněžním systému nejsou, ale stanou se skutečně snadno dostupnými, jakmile bude zavedena moje inovace pro peněžní systém.

Splácení dluhu prostřednictvím plateb obyvatel země, pracovníků nebo podniků není řešením ani dlouhodobým řešením. Protože obyvatelé většiny zemí,

zejména ti s nižšími příjmy, stejně měli a mají nedostatek peněz. To platilo před začátkem krize (což také částečně krizi způsobilo a v současné době se to jen zhoršuje) a zcela to platí i nyní, v současné době. Další zadlužování za účelem splácení dluhů také vůbec nepřipadá v úvahu.

Jediná skutečně dobrá a trvalá možnost a řešení, jak částečně vyřešit dluhy vlád a také dluhy jednotlivců. Je splácení nebo úhrada dluhů bez vytváření nových dluhů. A to bez toho, aby to lidé v dané zemi nebo firmy zaplatili prostřednictvím daní. Zbývá tedy jediné řešení, jak dluhy splatit. A to je vytvoření nových peněz. Skutečných dodatečných peněz. Aniž by za to vznikly dluhy. V současné době je to poměrně jednoduché, protože většina peněz je stejně digitální. Skládají se z bitů a bajtů v počítačovém systému nebo síti. Data. Informace. A tyto informace lze poměrně snadno duplikovat nebo vytvořit. Pokud to udělá ta správná strana a ve správné síti (síť bank, bankovní systém), pak se s tím a tímto způsobem dá finanční a hospodářská krize vyřešit poměrně snadno a jednoduše. A to trvale. Ale také lze tímto způsobem vytvořit peníze na zaplacení vládních výdajů. Bez potřeby vládních příjmů.

Takže po zavedení mé inovace peněžního systému nejsou daně nebo příjmy jako příjmy vždy nutné k úhradě výdajů. Příjmy pak tvoří tvorba nových peněz. Tyto nové peníze - neboli nové informace - pak vstupují do peněžního systému. Převodem informací na jiné účty. V tomto okamžiku se informace stávají skutečným příjmem jednotlivců nebo organizací. A stává se součástí našeho peněžního systému. Nebo vlastně už je, když se peníze vytvářejí způsobem, který popisuji ve své první knize na amazonu/kindlu (" oppressed by money and our insane financial system- a WAKE UP call for citizens, organisations, governments and society at large" , W.T.M. Berendsen, 2011), ale také v této knize.

Po zavedení mé inovace peněžního systému se celý svět ocitne v systému, který nazývám Vynikající peněžní systém (EMS). Tento EMS je mým výtvorem a moje inovace peněžního systému je jeho podstatnou součástí. Ve skutečnosti je tato inovace pro peněžní systém tou nejpodstatnější a nejdůležitější částí, protože bez mé inovace je peněžní systém neúplný, a proto se nikdy nemůže stát vynikajícím nebo vést k nejvynikajícím a skvělým výsledkům. Po zavedení a uplatnění mé inovace pro peněžní systém je.

3. Nelogičnost našeho současného finančního systému

Zde bych chtěl trochu obšírněji pohovořit o nelogičnostech či pomateních v našem současném finančním systému nebo v jeho důsledku.

Poměrně častou nelogičností a pomateností našeho současného finančního systému, která je navíc velmi škodlivá, je dominance a význam peněz v naší společnosti. Sociální a finanční kapitál jsou na sobě vzájemně závislé a do značné míry se ovlivňují. Faktem však je, že finanční kapitál nabývá v naší společnosti stále většího významu, a to na úkor kapitálu sociálního. Přinejmenším se to týká zejména organizací a podniků. Ne tak ve zbytku naší společnosti. Faktem však je, že společenské mravy ve firmách přirozeně ovlivňují i naši celkovou pohodu a chování v soukromé sféře. Ve firmách je proto ale sociální kapitál stále více opomíjen a ztrácí na významu. Zvyšování sociálního kapitálu závisí stále více čistě na přístupu a angažovanosti jednotlivců. Ale kvůli nedostatku času, ale také přísnějšímu dodržování oficiálních pravidel a postupů ve firmách - a mnoha dalším příčinám - jsou sociální kapitál a přání zaměstnanců stále více zatlačovány do pozadí a ignorovány, zatímco finanční kapitál je považován za stále důležitější. To je často také na úkor zaměstnanců. Zhoršením příjmů nebo zhoršením životního prostředí. Například vyššími cenami (energií, benzínu atd.), ale také přísnějšími regulacemi ze strany bank. To vše je vlastně především důsledkem rostoucího nedostatku - nedostatku peněz a financí. Proto je stále důležitější přikládat penězům a financím větší význam.

To, že se sociálnímu kapitálu věnuje v mnoha firmách stále menší pozornost, vede k neúplnosti komunikace. A z toho plynoucí sociální problémy. O něco dále v této knize rozvádím termín "tělo bez orgánů" (BwO) Gillese Deleuze a Felixe Guattariho. Tento pojem BwO je zmíněn a podrobně popsán v jejich knize " tisíc plošin" (" Tisíc plošin : kapitalismus a schizofrenie" , Gilles Deleuze & Felix Guattari, 1987). Zde se také zmiňuji o dělení provedeném v knize " tisíc plošin" na různé typy BwO. Pokud je sociální kapitál příliš málo respektován nebo příliš ignorován, ať už v organizacích, nebo v naší společnosti, vede to k tomu, čemu se tam říká prázdný a/nebo rakovinný BwO. Neúplný, a proto škodlivý sociální stav. V rámci továren pak můžeme hovořit o syndromu nemocné budovy. Nejde však o budovu, ale o lidi, kteří v ní pracují a žijí. Budova, ať už v soukromé sféře, nebo v rámci organizací, by měla být živá. Měla by bujet pozitivní energií a

zdravím. To samé mimochodem platí i pro společnost. To však vyžaduje dostatečný sociální a finanční kapitál. Nedostatek finančního kapitálu, peněz, vede k problémům, ale také k nedostatku pozitivní energie. I když se zdá, že mnoho lidí má i přes velký nedostatek peněz v naší společnosti stále hodně sociální energie. Tolik lidí si zřejmě stále umí udržet zdání, že je u nich všechno v pořádku.

Faktem však je, že na zhoršení naší celkové finanční situace mají vliv i nejrůznější organizační problémy. Lze například uvažovat o přesunu výroby do zahraničí. Což může být dobrý krok pro samotné podniky, ale obecně není v zájmu Nizozemska a zaměstnanců. A je proto také velmi škodlivý pro samotné podniky. Protože takové přesunutí výroby do zahraničí automaticky znamená také méně práce pro Nizozemce a méně příjmů v Nizozemsku. To vede také k menším výdajům. Faktem je, že výdaje jsou také příjmy a v mnoha případech se jako takové "vzájemně vyruší". Ale v případě přesunu výroby do zahraničí tedy stále existují výdaje (i když nižší), zatímco tyto výdaje se nevracejí zpět do podniků jako příjem. Jsou, ale v zahraničí. Což v konečném důsledku zhoršuje situaci samotného Nizozemska, a tedy i obyvatel a podniků. Ne vždy v sociálním, ale rozhodně ve finančním smyslu. Mimochodem, mluvím o aktuálních skutečnostech a vývoji v rámci našeho současného neúplného a škodlivého finančního a měnového systému. Po uplatnění mé inovace se situace podstatně změní, protože pak se finance jednoduše stanou a budou mnohem méně důležité a kritické pro naši společnost jako celek a pro obyvatele Nizozemska a dalších zemí.

Další organizační skutečností, která situaci zhoršuje, je fakt "více hráčů". Tím mám na mysli více činností, které jsou stále častěji vykonávány různými společnostmi. Ale také, v případě zaměstnanců, stále více stran, které mají zájmy a moc. Například dočasní pracovníci mohou mít co do činění s více agenturami práce a společnostmi. Zatímco tyto společnosti samy musí také jednat s více stranami. Které se snaží snížit náklady. Což se pak následně vnucuje pracovníkům tím, že se snaží dosáhnout snížení nákladů i u nich. Například mateřská společnost v zahraničí dává pobočce v jiné zemi velmi přísný rozpočet. Pokud pak manažeři této pobočky vůbec nechápou, že rozpočty jsou tu od toho, aby se překračovaly, a snaží se z těchto již tak (příliš) nízkých rozpočtů ještě více škrtat, vede to k sestupné spirále stále přísnějších a přísnějších rozpočtů a dalších škrtů. Což je v konečném důsledku jen špatně jak pro zúčastněné společnosti, tak pro ekonomiku jako celek.

To vše vytváří nejen negativní spirálu, ale především nelogičnost v naší společnosti. Což v konečném důsledku vede k rostoucímu zhoršování ekonomiky a postavení a možností jednotlivců v naší společnosti.

V našem současném finančním a měnovém systému je však mnohem více nelogických problémů. Jedním z nich je například skutečnost, že starší pracovníci mají na trhu práce obecně méně příležitostí, zatímco mladších pracovníků je k práci také dost. A přesto - také a především ze svého vlastního zájmu a proto, aby měli rozumný až dobrý život a příjem vůbec - musí starší pracovníci pracovat dál a ještě déle a déle, protože je to silně podporováno a dokonce vynucováno ze strany vlády. Takže na jedné straně jsou tu horší možnosti pro starší lidi a z organizačního hlediska nikoliv reálná potřeba, aby starší lidé skutečně pracovali déle. A na druhé straně je tu vláda, která - z finančního hlediska - prostě chce, aby všichni pracovali déle. Finanční hledisko vlády je však vnímáno pouze z hlediska úspory nákladů na důchody a sociální zabezpečení, zatímco zvýšení nákladů na zdravotní péči (které bude nepochybně vysoké), ale také náklady na podporu v nezaměstnanosti pro ty, kteří by jinak mohli pracovat, jsou přehlíženy a ignorovány. Obecně se tedy na problémy nahlíží z hlediska zájmů a perspektiv stran, přičemž i zde jsou důležité otázky a body zcela přehlíženy nebo ignorovány. Mnohé z toho je nám všem ve větší či menší míře zřejmé. Přesto se s tím všichni smiřují a uvažují tak úzce. Protože v konečném důsledku člověk je a měl by být zaměřen na své vlastní příjmy a zájmy. Ani ne tak proto, že je tak nastaven náš finanční systém, ale spíše kvůli nedostatku peněz. A tento nedostatek peněz se jen zvětšuje. Opravdu se potřebujeme zbavit tohoto nedostatku peněz, vysoké a rostoucí míry závislosti na penězích. Svoboda je pravděpodobně největší hodnotou v naší společnosti, ale kvůli rostoucímu nedostatku peněz se stáváme a zůstáváme příliš závislí. To se může a musí změnit.

Dalším problémem, který nabývá na důležitosti, je skutečnost, že nárůst počtu zaměstnanců ve skutečnosti není příliš potřebný ani žádoucí. Efektivita v podnicích se neustále zvyšuje a také lepší pracovní postupy a změny v naší společnosti znamenají, že k výrobě stejného nebo dokonce většího množství je ve skutečnosti zapotřebí stále méně zaměstnanců. To znamená, že z organizačního a méně z finančního hlediska je vlastně stále méně důležité udržovat zaměstnance v pracovním poměru. Nezaměstnanost je v současné době velkým problémem, zejména z finančního hlediska, zatímco pro podniky je stále méně důležitá. Naopak zejména stálí pracovníci jsou stále méně žádoucí, a

to v důsledku flexibility práce a také zvyšující se efektivity. Také pro udržitelnější společnost a spotřebu by bylo vlastně dobré, kdyby se vyrábělo méně a možná mnohem méně. I to je možné, protože stále existuje spousta spotřeby a výroby, která je ve skutečnosti zbytečná a lze ji eliminovat. Zvláště pokud pro podniky ani nadále není důležité vyrábět v takovém množství jako nyní a pokud finanční budoucnost a peníze jsou a zůstanou vždy zajištěny pro skutečně všechny obyvatele země, ať už pracují, nebo ne. Tedy základní příjem, který je a zůstane více než dostatečný k uspokojení základních potřeb a prostě k dobrému životu bez nutnosti zadlužovat se, a to i pro ty, kteří nepracují. Tento základní příjem by měl být poskytován za určitých podmínek. Také pracujícím by samozřejmě měly zůstat zachovány dávky. A tato forma základního příjmu bude a měla by být zcela odlišná od zbytečného návrhu nepodmíněného základního příjmu.

Rád bych také zdůraznil, že pro zaměstnance, kteří pracují, je velmi důležité mít jistotu a kontinuitu. Nejen pokud jde o práci, ale také o bydlení atd. Ale také možnost získat hypotéku velmi závisí na kontinuitě příjmů, a tedy i práce. Protože v současné situaci je příjem - příjem, který je dostatečný a přiměřený pro dobrý život - stále velmi závislý na tom, zda máte práci, nebo ne. Tuto kontinuitu v práci nabízejí stále méně a méně firmy, ale také organizace dočasného zaměstnávání (kde pracuje většina flexibilních pracovníků) nabízejí málo a ještě méně a méně jistoty a kontinuity. Přitom právě ta je skutečně potřebná. Kontinuita je potřebná k tomu, aby naše ekonomika fungovala hladce, ale také k řešení nebo výraznému zlepšení mnoha sociálních problémů v současných organizacích. Pro samotný podnik je také velmi špatné, pokud se složení pracovní síly stále znovu a znovu mění. Vždyť to vyžaduje spoustu času na neustálé učení, vede to k většímu počtu chyb a méně zkušeným pracovníkům. A tak je méně stálých a zkušených zaměstnanců více nevýhod.

To se bude muset v budoucnu zlepšit. Tím, že podniky i pracovní agentury budou zaměstnávat více stálých pracovníků. Toho lze dosáhnout. Je krajně nelogické, pokud má podnik více než 50 % svých zaměstnanců na dobu určitou. Nyní je pravda, že většina podniků, které mají agenturní pracovníky, jich většinu zaměstnává v dílnách. Zatímco některé společnosti skutečně zaměstnávají velký podíl agenturních pracovníků. A některé z nich také na delší dobu. Přičemž tato delší doba je často také "zkrácena " těsně před tím, než by začaly vznikat další povinnosti pro agenturu nebo najímající společnost vůči dočasnému pracovníkovi.

Osobně bych se přimlouval za to, aby personální agentury musely zajistit, že alespoň v podnicích s poměrně stálým počtem zaměstnanců bude alespoň 40 % dočasných pracovníků, které nasadí na dílnu, tvořit dočasní pracovníci, kteří jsou u agentury trvale zaměstnáni. To by mělo být možné, pokud se bude rozlišovat mezi typem podniku, trhem a skutečně tím, kolik je stálých zaměstnanců. Tento počet zaměstnanců však lze vyjádřit v plných pracovních úvazcích, což vyžaduje, aby personální agentura měla řekněme 40 % plných pracovních úvazků nasazených v podniku tvořeno flexibilními pracovníky, kteří mají stálé smlouvy. V každé společnosti vždy existuje stálá a flexibilní část práce . A tato fixní část by alespoň do značné míry mohla a měla být přenesena - standardně - na personální organizace. Tyto personální organizace by pak mohly být povinny dát těmto 40 procentům celkové pracovní síly od určitého data například (namísto 40 procent u každého zaměstnavatele, kde jsou umístěni dočasní pracovníci) smlouvu na dobu neurčitou. S okamžitou platností. Kromě toho v jednotlivých případech stále zachovat povinnost učinit totéž po určité době, ale pak také upravit, že agenturní pracovník nesmí ani sám náhle umístit brigádníka do jiné firmy, pokud je sám brigádník v této firmě spokojen a firma je s tímto brigádníkem spokojena. Dočasný pracovník pak získává mnohem větší vliv na to, zda může a smí u firmy zůstat, a rozhoduje o tom společně s firmou, kde se nachází. Nebo dokonce firma v něm nemusí mít žádný další vliv, než kdyby se stále využívaly brigádníci. Tady se jen zmiňuji, ale obecně si myslím, že taková regulace, jakou jsem popsal, nebo něco v tomto smyslu je neuvěřitelně potřebná. Aby se razantně zlepšilo postavení brigádníků, a tím se také nabídla jistota a kontinuita. A tím pádem také udržet naše hospodářství v lepším chodu. Ale je to žádoucí i ze sociálního hlediska. Každá smlouva není jen smlouvou finanční, ale také společenskou. Ta je stále častěji a příliš často přehlížena.

Organizace a manažeři a vláda a politici by měli věnovat mnohem více pozornosti a postavit se za občany, obyvatele a pracovníky. Pro lidi. Spíše než za postupy, stroje a finance. V některých ohledech se dnešní organizace stále více podobají tomu, co Gilles Deleuze & Felix guattari v knize " tisíc plošin" nazývají "těla bez orgánů". Tato kniha, tisíc plošin, rozlišuje mezi třemi různými typy BwOs (bodies without organs). V každém případě je tato typologie či dělení nesmírně zajímavé, ale samozřejmě si lze představit i další či jiná dělení. V "tisíci plošinách" se však rozlišuje mezi "rakovinným", "prázdným" a "plným" BwO. "Prázdné" neboli "katatonické" BwO je BwO Anti-Oidipa. Představuje zcela dezorganizované BwO, kde BwO volně protékají nejrůznější proudy bez konce a bez směru. Pak existuje plný BwO, což je zdravý BwO. Je produktivní. A

konečně rakovinné BwO je zachyceno ve vzorci nekonečné reprodukce stejného vzoru.

Tato definice Těla bez orgánů se většině čtenářů této knihy nemusí zdát tak zajímavá, nebo méně zajímavá. Než je pro mě a myslím, že i pro většinu lépe organizovaných badatelů a intelektuálů. Ale i pro ty druhé je relevantní a zajímavé spojit toto dělení těla bez orgánů s tím, co následuje. Být mým pochopením a zájmem o práci Davida Boje. Práce Davida Boje se zaměřuje zejména na vyprávění příběhů, ale má také vše, co souvisí s tvorbou smyslů.

Před několika lety jsem na jedné webové stránce narazil na článek Davida Boje, který mě zaujal. David rozvinul velmi zajímavý a relevantní koncept, a to koncept a pojem antenarace. Bohužel ta webová stránka již nefunguje, ale jde o následující článek, který tam tehdy napsal David Boje :

" Rozvíjel jsem myšlenku, že antenarativ je mostem transformace mezi živým příběhem (a předpříběhem) a vyprávěním. Od vydání knihy v roce 2001 mě nyní napadá, že antenaratologie je studium dvou procesů. Jeden byste mohli nazvat upířím, který vysává krev z živého příběhu, ze všeho toho spolutvoření, a redukuje ho na začátek, prostředek, konec (lineární) vyprávění. Druhý je jako Lazar, který je vzkříšen z mrtvé narativní abstrakce, aby znovu žil, v živém příběhu.
Antenarativ typu 1: Je to Upír, který předává prostory živého příběhu formalizovanému místu. Typ 2 Antenarativ. Je to Lazarovo vzkříšení prostoru živého příběhu z míst mrtvých narativních mrtvol.

Vyprávění příběhů je pro mě definováno jako heterogenní praxe v souhře vyprávění, příběhu a dvou antenarativních sil. " (David Boje, 5. dubna 2008, http://anarchlyst.wordpress.com/2008/04/04/the-friday-tea-time-blog-11/)

Ve vědomém díle, o kterém teď mluvím, tedy v tom na zmíněné webové stránce, David rozlišuje mezi upířím antenarativem a lazarským antenarativem.

Upírský antenarativ by pak byl o "vysávání krve z...". zatímco Lazarův antenarativ je o přidávání života. Sám jsem antenarativ Upír přejmenoval na antenarativ Ďábel, samozřejmě také kvůli odkazu a návaznosti na Nietzscheho dílo a pak ještě více na jeho Beyond Good and Evil.

Faktem je, že upírský antenarativ a také vyprávění a komunikace tohoto charakteru vede k tomu, co Deleuze nazývá rakovinným BwO. Zatímco lazaristické antenarace a vyprávění příběhů vede spíše ke zdravému BwO. Kdežto existují organizace, které lze charakterizovat jako BwO. Faktem však je, že stále více organizací nebo jejich částí lze takto charakterizovat. Ďábelská nebo upíří komunikace obecně vede (spíše) k rakovinovému BwO a případně k tzv. syndromu nemocné budovy. V němž nejde o nemocnou budovu, ale o narušené a možná patologické způsoby komunikace nebo o rušivý a/nebo škodlivý nedostatek (zdravé) komunikace. Ale i zdravá komunikace může vést k poškození v důsledku jiných faktorů.

Zdá se, že celý tento příběh BwO má s dluhovou krizí a jejím řešením pramálo společného. Faktem však je, že řešení - řešení, které jsem vytvořil - nevyřeší pouze dluhovou krizi. Povede také ke zdravější komunikaci. Zlepšení komunikace. A tím i k vyřešení rakovinotvorného BwO a velké části ďábelských antenarativů a komunikace. To následně povede k menšímu počtu problémů s duševním zdravím ve společnosti - čehož bude mimochodem dosaženo již po zavedení mé inovace a po skončení dluhové krize. A s ní skončí i mnohé finanční problémy, ať už s dluhovou krizí souvisejí, nebo ne. Výsledkem bude méně nákladů na psychiatrickou pomoc a péči. Kromě toho to bude mít vliv i na celkové zdraví a obsah komunikace v rodinách a ve společnosti obecně. To vše jsou samozřejmě velmi důležité vedlejší účinky, které se stanou realitou, jakmile bude moje inovace zavedena. A následně vyústí v řešení a ukončení dluhové krize a v růst a opětovné ozdravení ekonomiky a společnosti.

Různá těla bez orgánů, ale také zejména upíří a lazaristické antenarativy Davida Boje. Mimochodem, jsou také do značné míry v souladu s pojmem a konceptem Phronesis Antenarrating. Phronesis Antenarrating je koncept a pojem, který jsem sám vyvinul v návaznosti na práci Davida Bojeho. Dále je pro phronesis antenarrating relevantní také má vlastní práce a rozvinuté chápání metasémiotiky a prakticizmu. Kde metasemeiotika je vlastně o zdravém BwO, ale spíše o zdravém těle. Tedy nikoliv o BwO. Ve skutečnosti nejsem toho názoru, že by organizace měla prospěch z toho, že je BwO. Jde jen o to, že charakter postupů a praktik musí odpovídat organizaci samotné a požadavkům doby. Musí to být v souladu. Tato shoda by neměla být založena na nelogických nebo pomatených základech. Zatímco podle mého názoru situace nebo aktuálnost

BwO vychází právě z nelogického nebo narušeného cq narušeného základu. I zdravé BwO je stále založeno na částečné nelogičnosti. A tedy nežádoucí.

Když už píšu a částečně jsem se zmínil o práci Davida Boje, chci se hned zmínit o dalších jeho dílech. Davidova práce je velmi rozsáhlá a obecně na velmi vysoké úrovni a kvalitě. Jeho práci velmi obdivuji. A mnoho z toho, co sám vyvíjím a dělám, s ním souvisí. Nebo k ní dokonce něco zásadního či důležitého přidává. David Boje mě však svou prací často překvapuje, protože mi poskytuje fascinující úhly pohledu.

Tak zněl jeho článek z roku 2012. Ten byl na http://quantumstorytelling.posterous.com/quantum-storytelling-bakhtin-and-ontology-of. Bohužel ani tento text už tam není, ale odkazuji zde jen na některé pojmy z něj, které David používá i ve více svých textech. Zvláště zajímavé mi v tom textu přišlo rozlišení ontologie na minulost, přítomnost a budoucnost. A také francouzské Avenir, které znamená "utváření a vytváření budoucnosti". Co se týče ontologií minulosti, přítomnosti a budoucnosti, obzvláště důležitá a zajímavá je skutečnost, že minulost a přítomnost a budoucnost nelze od sebe oddělit. A přesto se v mnoha rozhodovacích procesech odděluje příliš mnoho. Stejně jako se různé otázky a zájmy nevnímají odděleně od sebe, a přesto se od sebe příliš oddělují. Zájmy zaměstnanců se příliš málo zohledňují, zaměstnanci sami příliš málo zvažují svá budoucí přání a situace. Vlády však také pracují s příliš krátkou a úzkou vizí. Také proto, že se příliš málo uvažuje o budoucnosti. Nebo proto, že se příliš málo zvažují otázky a kritické body, pokud jde o tuto budoucnost. Pokud jde tedy o ontologii, je velmi užitečné rozdělit ji na minulost přítomnost a budoucnost a pak se podívat, jak a jakým způsobem hrají roli.

Obecně však lze tvrdit, že důležitých aspektů ontologie je mnohem více. Jako je například obecnost ontologie. A použitá logika. Kde omezená nebo neúplná logika vede k nelogičnostem a škodám a problémům. Jako je tomu nyní v rámci ekonomického myšlení, naší ekonomiky a peněžního systému. S mnoha důsledky, z nichž dluhová krize je nejzřetelnější, ale ani ne nejškodlivější. Sociální důsledky nedostatku peněz - kde je nedostatek peněz příčinou současné nelogičnosti - jsou mnohem horší. Řešení tohoto problému se však nemůže vyvinout a nestane se skutečností, nebo jen v menší míře, pokud nebude pochopena a realizována moje inovace pro peněžní systém.

Vytváření pocitů je vytváření pocitů. Naše jednání a myšlení je mnohem více určováno našimi pocity, než si v současné době uvědomujeme. Úplná a logická logika i úplné systémy musí dostatečně zohledňovat cítění. Racionalita není (dostatečně) racionální, pokud se nedostatečně nebo vůbec nepočítá s cítěním. Tělo bez pocitů a orgánů je nezdravé. Nesmyslné aspekty našeho cítění obecně jsou nezdravé. Okouzlení, obohacení organizací a života se v konečném důsledku týká lásky. O lásku ve všech myslitelných podobách. Být sociální a společenské aspekty organizací zahrnující smyslovost mohou mít povahu více či méně lásky nebo více či méně nenávisti či špatnosti. Jako takový je také lépe umístěn a pochopen můj omdoping termínu Vampýr k Ďáblu týkající se termínů Davida Boje Vampýr a Lazarův antenarativ. A mohl by se Lazarův antenarativ nazývat také antenarativem lásky. Např. Láska je život. Život bez lásky je nemyslitelný. Život bez nenávisti nebo zloby je myslitelný. A ještě více myslitelný a příjemně myslitelný. Živá bytost, která usiluje o špatnost, nenávist nebo násilí, je tedy nelogická, ba pomatená.

Vím, že se zmiňuji o poměrně velkém množství sociálních věcí, když tato kniha měla být o dluhové krizi a jejím řešení. Již dříve jsem však poznamenal, že sociální a finanční kapitál jsou na sobě velmi závislé. A rostoucí nedostatek peněz ve společnosti jednoduše vede ke zhoršení sociálního kapitálu. Méně lásky, ale ne nutně více nenávisti a špatnosti. Ve skutečnosti se domnívám a myslím, že chápu, že méně lásky nemá prakticky žádný vliv na nárůst nenávisti a špatnosti. Ani nárůst nenávisti nebo špatnosti nepovede k menšímu množství lásky. Takže zhoršení sociálního kapitálu nepovede k menší lásce. Zhoršení sociálního kapitálu však může vést k sociálním problémům, například kvůli menší komunikaci nebo (z toho vyplývající) menší důvěře v druhé. Láska a sociální kapitál se tedy sice tolik nesníží, ale získá jiný charakter. A možná se bude komunikovat méně nebo jiným způsobem. Kromě toho je komunikace a vyprávění příběhů samozřejmě zapotřebí k tomu, aby se lidé inspirovali, organizovali a usměrňovali. A prostě k získání dostatku informací, a tím i porozumění. Aby se dozvěděli více a lépe. A k budování a udržování vztahů. Společenský růst a zlepšování může přijít pouze s finančním růstem a zlepšováním. Skutečným růstem a zlepšením, ne falešnými řešeními.

4. Relevantní práce ekonomů

Rád bych se zde zastavil a krátce se zmínil o práci několika ekonomů, zejména v současné době, kteří řekli nebo rozvinuli relevantní věci. Jedná se zpravidla o jedince, kteří se specializují na oblast ekonomických znalostí a na rozdíl od většiny ekonomů hlavního proudu skutečně rozumí tomu, o čem mluví. A také hovoří o relevantních otázkách namísto vysoce teoretických a na matematice příliš založených redukcionistických modelů. Které nemají v praxi téměř žádný význam, a dokonce jí škodí.

Některé z těchto dodnes žijících ekonomů najdete na Harvardově univerzitě a také na Erasmu, kde jsem sám vystudoval. Nebudu se zde podrobně zabývat prací ekonomů. Jsem sice odborníkem na ekonomii a dluhovou krizi, ale mou specializací je také spíše oblast (change) managementu, společenských věd a filozofie, ale spíše phronesis. Z tohoto důvodu neznám odborné ekonomické teorie a články skutečně podrobně. Nicméně chápu, že práce ekonomů, které zde zmiňuji, jsou relevantní pro informování o mém chápání a také argumentaci. Proto zde uvedu proč, ačkoli se nebudu touto problematikou zabývat do hloubky.

Robert Barro, profesor na Harvardově univerzitě, je relevantní. Ten totiž mimo jiné publikoval článek, v němž tvrdí, že vyšší než tříprocentní inflace není v mnoha případech pro zemi dokonce škodlivá (Robert J. Barro, 2013. "Inflation and Economic Growth," Annals of Economics and Finance, Society for AEF, roč. 14(1), s. 121-144). V tomto článku uvádí, že ani desetiprocentní míra inflace se v mnoha případech nejeví jako škodlivá pro země, které ji v minulosti zažily. Tento postřeh je důležitý a relevantní zejména také vzhledem k tomu, že požadavky EMS EU vyžadují, aby země udržovaly míru inflace pod 3 %. Práce Barra a dalších - existuje více ekonomů, kteří uvádějí nebo tvrdí, že inflace nad 3 % není ani problematická, a dokonce 7 % nebo více neindikuje, že 3 % jsou zcela irelevantní. A tím pádem i ony požadavky dohody EMS. Faktem však je, že mnoho zemí a politiků má stále tendenci držet se oněch 3 procent jako vodítka. Zatímco onen tříprocentní požadavek je tedy zcela nelogický a irelevantní, a přitom také způsobuje mnoho škod ve společnosti a společnosti, pokud se na něm v dnešní době skutečně trvá. Místo toho, aby se připustila mnohem vyšší míra inflace. Mimochodem, rozpočtový deficit pod 3 procenta je také irelevantní, i když se to tak v současné době jeví. Na základě současných ekonomických

koncepcí a také rad a poznatků mainstreamových ekonomů. Faktem však je, že - při současném měnovém systému a z něj vyplývajících možnostech pro ekonomiku a společnost - je prostě třeba získat nebo vytvořit vyšší než tříprocentní rozpočtový deficit, aby se ekonomika tímto způsobem dále poháněla a zajistilo se omezení škod ve společnosti. Pokud a jakmile bude zavedena moje inovace peněžního systému, bude i vyšší rozpočtový deficit tak jako tak poměrně jednoduché zcela eliminovat. Lepší je nyní věnovat méně pozornosti akrualizaci a zadlužení a místo jejich snižování je nechat ještě trochu narůst. To je lepší pro obyvatele Nizozemska, naše podniky a také pro naši politiku a vládu.

Olivier Blanchard. Chci se o něm zmínit, protože v podstatě také dobře pojmenoval kousek velké skládačky zvané ekonomie. I když by ji mohl pojmenovat lépe. A mohl a měl ji chápat v širších souvislostech. Ale zcela obecně platí, že to, co tvrdí, je ve své podstatě docela dobré, zatímco Olivier Blanchard poněkud dezinterpretuje a rozvádí charakter a obsah této argumentace. Mám na mysli jeho argument o globální nerovnováze. Termín, který sám Blanchard používá k označení příčiny krize. Který je již ve své podstatě zcela nesprávný. Protože globální nerovnováha není příčinou. Ale pouze 1 z mnoha důsledků skutečné příčiny a také 1 z mnoha důsledků, které společně vedou k problémům, které společně vedou také k finančním problémům a dluhům, které se ve svém souhrnu označují jako dluhová krize.

Faktem je, že jak pro krizi samotnou, tak pro pochopení a nalezení řešení je dosti důležité, z jakého úhlu pohledu a na jakých základech je dluhová krize nahlížena, a tedy chápána. Ve skutečnosti se můj pohled a způsob nahlížení na ni v její podstatě a základu stejně liší od pohledu ostatních. Lépe. Říkám to z obecného pochopení. Jak jsem se již zmínil v této knize, vyvinul jsem metasémiotiku. Tato metasémiotika, nejlepší soubor poznatků, jaký byl kdy vyvinut, je zároveň tím nejlepším základem a vůdčím principem pro všechny vědy, smysluplnost a praxi. Zahrnuje sjednocení všeho na základě jediné skutečné základní struktury a charakteru/"povahy" všeho. Je to ten nejdokonalejší základ všeho, a i když zdaleka ne vše je skutečně založeno na této základní struktuře a charakteru všeho, je lepší, když tomu tak je. Ve skutečnosti je na této nejdokonalejší základní struktuře a charakteru všeho založeno i vše v našem vesmíru, co nevytvořili lidé. Ale uvědomění si, že tomu tak je, a neuvěřitelně fascinující a inteligentní způsob vidění a chápání, který z toho vyplývá, je nakonec výsledkem a vyzařováním mého mozku. Ze sebe sama, ze mě. Já a můj mozek jsme zdrojem tohoto uvědomění a metasemiotika je důsledkem tohoto uvědomění a

tohoto vidění a této perspektivy, Ale také mé pochopení a uvědomění si nedostatků současné ekonomiky a našeho současného finančního systému a také řešení vychází z mého mozku a jako takové je také založeno na vidění a způsobu myšlení založeném na holopluralitě (mé označení/pojetí jediné skutečné základní struktury a charakteru všeho), což je metasemiotická perspektiva. Podle definice by metasémiotika měla vycházet z lepšího či horšího pochopení a aplikace holoplurality.

Olivier Blanchard tuto perspektivu nemá, a dokonce pracuje s částmi mnohem horší a silně podřadné perspektivy a pohledu. Což vede k domnělému porozumění, které není skutečným porozuměním a lze ho dokonce označit za relativní nesmysl. Zrovna dnes večer jsem na svůj skype účet napsal anglicky následující : "Vědecký a společenský důkaz se zdá být jiným slovem pro vnímanou, ale většinou nereálnou matematickou nebo argumentační či argumentačně-matematickou "úplnost". Je to několik slov, která pojmenovávají něco vícenásobného a v podstatě podstatného. Byť chápání a škodlivé vyšinutí v naší společnosti zahrnující skutečnost, že velká část, ba dokonce naprostá většina toho, co je v naší současné společnosti chápáno jako důkaz - vědecký i praktický -, sestává z vnímané, ale nesprávné matematické či argumentační nebo argumentačně-matematické "úplnosti", která je ve skutečnosti neúplná, a proto také nesprávná a/nebo škodlivá pro společnost. Tím se chci, budu a musím podrobně zabývat i v této knize. Protože pochopení této skutečnosti je důležité, ale také proto, že je důležitým důvodem a příčinou toho, proč je také argumentace Oliviera Blancharda, ale obecně argumentace většiny ekonomů a kdovíkoho ještě, nesprávná a založená na násobcích nepřesností a kombinací nepřesností a relativních nesmyslů.

Olivier Blanchard však zmiňuje jeden aspekt celkové dluhové krize, který je zčásti zajímavý a dobře propracovaný. Zatímco v jiných svých pracích jej rozpracovává jiným a také částečně nesprávným a nepodstatným způsobem. Mám zde na mysli téma Globální nerovnováhy. V několika listech, které Olivier Blanchard napsal pro MIT (" Global Imbalances " , Olivier Blanchard, Mexico City, květen 2007), je dobrý a zajímavý graf. V jehož názvu je vlastně řečeno vše. Píše se v něm: "Značný deficit běžného účtu USA odráží přebytky v Asii a u vývozců ropy". (" Globální nerovnováha " , Olivier Blanchard, Mexico City, květen 2007, list č. 4). To naznačuje, že možná mnohem větší část vládních dluhů je způsobena globalizací a ropou. A toky peněz, které v důsledku toho proudí z USA a EU do Asie a zemí vyvážejících ropu. Poměrně obecně také platí, že

globalizace odvádí stále více peněz z primárního procesu nebo je potřebuje a absorbuje do mezinárodního obchodu, místo aby byly použity pro primární proces. To je zejména na úkor lidí s nižšími příjmy, kteří v důsledku toho vydělávají a mají stále méně na utrácení. Mezitím rostou mimo jiné ceny potravin, benzínu a energií. A mezitím všichni navíc potřebujeme drahý mobilní telefon s drahým mobilním předplatným, bez kterého opravdu nemůžeme žít. Všechny základní potřeby, bez kterých se neobejdeme. A které už dnes tvoří naprostou většinu výdajů nižších příjmových skupin. Budou tak činit ještě více, protože to zvyšuje fixní náklady. Zatímco mezitím hrubé i čisté příjmy těchto nižších příjmových skupin - zpravidla brigádníků, kterým klesá jak hodinová mzda, tak počet odpracovaných hodin - pouze klesají, ať už dramaticky, nebo ne.

Ještě než přejdu k dalším ekonomům a jejich práci, zmíním se o nich. Chci se zmínit o tom, že tato práce je na jedné straně relevantní, ale na druhé straně také zcela irelevantní pro řešení dluhové krize a pro řízení a ozdravení naší ekonomiky a společnosti. Je důležité zmínit jejich práci a napsat poměrně podrobnou argumentaci, jako je ta v této knize, protože je třeba pochopit, co děláme v Nizozemsku, ale i celosvětově, pokud jde o ekonomii a peníze a peněžní systémy. Mnohé z toho je totiž naprosto pomatené a škodlivé, zejména kvůli velkému nepochopení v oblasti ekonomie a peněz. Ekonomie je věda, která ještě není skutečně rozvinutá. Náš peněžní systém, ale i náš život je ve skutečnosti učiněn mnohem složitějším a složitějším, ale také neúplnějším, a proto škodlivějším, než ve skutečnosti je a může být. Ve své podstatě mohou být peníze, náš peněžní systém a také ekonomie neuvěřitelně jednoduché, ale také účinné a skvělé. To je také to, o co se snažím a co se může stát a stane skutečností, jakmile bude zavedena moje inovace peněžního systému (tedy již zmíněná v mé první knize -ebook- na amazon/kindle). Díky této inovaci bude náš peněžní systém opět kompletní a bude odpovídat charakteru a vlastnostem naší současné společnosti.

Nicméně jsem již zjistil, že implementace mého řešení nebude nijak zvlášť snadná, ačkoli samotné řešení je opravdu jednoduché a snadno proveditelné. A přesto je to to nejdokonalejší řešení a jediné, které bude skutečně trvale fungovat. A to hned z několika důvodů. Zejména to, že je obtížně realizovatelné, má také sociální důvody. Politici a ekonomové se stále příliš spoléhají na současné ekonomické poznatky a na to, jak souvisejí s naším současným peněžním systémem a měnovou politikou. Peníze jsou všude a také měnová politika je všude a ovlivňuje vše. Nemluvím jen o měnové politice a opatřeních

vlád, ale také o měnové politice a opatřeních organizací a jednotlivců. Nedostatek peněz je také všude. Dokonce i mezi těmi, kteří nemají přímo nedostatek peněz nebo dokonce vydělávají mnohem více, než člověk potřebuje. Koneckonců i na tyto jednotlivce dopadá nedostatek peněz ostatních na nejrůznějších frontách. Lze pak uvažovat o různých negativních důsledcích nedostatku peněz v zaměstnání i mimo něj. A také v rámci vlastní rodiny nebo sociálního kruhu i mimo něj. Také kriminalita je do jisté míry nepřímo často důsledkem nedostatku peněz. Zpoždění plateb zákazníků firem. Nedostatek peněz. Špatně fungující ekonomika a její dopad na možnosti firem a organizací i jednotlivců. Nedostatek peněz.

Ve své podstatě existuje jeden hlavní nebo možná nejdůležitější argument proti vytváření dalších peněz. Je jím argument inflace. Tento jev, inflace, je však ekonomy zcela nepochopen. Inflace sama o sobě není negativní. Nemusí být. Kromě toho lze diskutovat o tom, co by bylo horší, zda inflace, která by se stala zápornou v rámci jinak rozumné až zdravé ekonomiky, oproti ekonomice, kterou máme nyní (rok 2012), nebo dokonce mnohem horší ekonomika, ale s mírně vyšší inflací.

Ačkoli je tedy inflace hlavním argumentem proti vytváření dalších peněz, je to argument zcela irelevantní. Je to velmi relevantní otázka a pojem, zejména proto, že inflace hraje hlavní roli a význam jak v ekonomickém myšlení a politice, tak v měnové politice EU a zemí EU. Není to však z čistě ekonomického a sociálního zájmu. Naopak. Inflace, a zejména nepochopení toho, co tento pojem znamená, mezi ekonomy a politiky zbytečně udržuje špatnou hospodářskou situaci označovanou jako krize. A dokonce tuto situaci zhoršuje.

V současné době, píši to nyní v září 2012, patří k věcem, které udržují hospodářskou situaci EU a světa zbytečně na mnohem horší úrovni, než je možné a než je možné i při současném iracionálním a pomateném měnovém systému a politice:

1) Chápání a rigidita pojmu inflace. Zde jsem tedy již částečně uvedl body 1 a 2, ale ve zbytku knihy se tomu věnuji hlouběji.

2) Evropský záchranný fond ESM. Tento nouzový fond vybírá další peníze z ekonomiky, což je primární proces. Zatímco právě v této době je to pro

společnost, organizace i jednotlivce neuvěřitelně škodlivé a katastrofální. Protože peněz je už tak málo a tímto způsobem se z primárního procesu vytahuje ještě více peněz. To poškozuje organizace i jednotlivce a vede k pokračování negativních procesů, které již nějakou dobu probíhají. Pohotovostní fond sám o sobě není škodlivý a v budoucnu může dokonce sehrát velmi dobrou roli. V současné době je však v rámci současného měnového systému mimořádně škodlivou iniciativou. Což se mimochodem po zavedení mé inovace zcela změní, protože pak peníze potřebné pro EMS nebudou muset v žádném rozsahu pocházet od vlád, organizací nebo jednotlivců. Zvyšování daní nebo zhoršování ekonomiky kvůli nouzovému fondu (což se děje nyní a bude se dít ještě více v blízké budoucnosti, pokud do té doby nebude moje inovace zavedena...) pak NEBUDE nutné. Zatímco nyní je to pravidlem, a tedy vysokou mírou zhoršení naší ekonomiky a potažmo společnosti.

Práce Roberta Barroa o inflaci - výzkum a zjištění, které jsem zde zmínil - má tedy význam. I když lepší pochopení toho všeho a vyšinutí z nepochopení inflace je velmi důležitým a zásadním odrazovým můstkem k mnohem širšímu a lepšímu pochopení a snad i konečnému pochopení dokonalosti mé inovace pro peněžní systém a Vynikajícího měnového systému, která z toho vyplyne.

Zmatky a škodlivost nepochopení inflace vedou ke zbytečné a škodlivé drastické komplikaci při zavádění mé novinky - řešení dluhové krize. Je tomu tak proto, že mylné představy o inflaci - které vyvolávají přízraky a možná i noční můry o inflaci, jež vůbec nejsou reálné a relevantní - jsou tak neuvěřitelně rozšířené v myšlení a komunikaci mainstreamových ekonomů , politiků a zejména vlád. Mnohé z těchto mylných představ se však také promítly do mimořádně katastrofálních politik na národní i globální úrovni. Zejména také v měnové politice EU. Dohoda o EMS a směrnice jsou toho "dobrým" příkladem. Dobrým příkladem 1 z největších překážek a "katastrof" naší společnosti, jimiž jsou mimořádně vlivné negativní a škodlivé politiky, vyplývají z nesprávného, pomateného a škodlivého chápání ekonomů ohledně fenoménu inflace.

V této knize to na několika místech zopakuji, ale snad se mi to podaří i dostatečně vysvětlit. To druhé je obtížné, zejména proto, že ti, které je třeba přesvědčit, jsou dosti naprogramovaní a zaslepení nesprávnými předpoklady a nedorozuměními týkajícími se inflace. A to i tehdy, když se to snažím vysvětlit relativně zjednodušeně. A možná právě proto, že toto jednoduché vysvětlení

někdy neřeší mnohem širší vysvětlení, PROČ je mé chápání inflace DOBŘE správné a PROČ nejčastější "představy" absolutně NE. Dobré vysvětlení k tomu obvykle vyžaduje a) osobnější a mnohem obsáhlejší vysvětlení a b) aby si ti, které je třeba přesvědčit, skutečně našli čas a skutečně poslouchali a také skutečně projevili zájem a přemýšleli o tom, co píšu, nebo ještě lépe vysvětlovali. To druhé je v současné době bohužel stále příliš vzácné, hlavně proto, že si většina lidí myslí, že už všechno ví a všemu rozumí. Nebýt otevřený možnosti, že tomu tak není (fakt) a že lidé v této oblasti uvažují úplně špatně.

U každého jevu a skutečnosti v naší společnosti je samozřejmě velmi důležitý vztah. Pokud se tento jev stane vedoucím v myšlení a politice, aniž by člověk měl přehled a pochopení pro situaci, v níž se nachází, a pro to, jaké faktory prostředí hrají roli, pak může začít provádět zcela nesprávnou politiku a neřídit některé aspekty naší společnosti správným způsobem. To se víceméně projevuje i v případě fenoménu inflace. Pokud nejsou v ekonomice nebo společnosti vytvořena správná pravidla a podmínky, může dojít k inflaci. Ta pak může být špatná nebo dobrá. V případě, že je inflace špatná, je to důsledek podmínek a způsobu řízení. V takovém případě by se měly podmínky nebo způsob řízení změnit, a ne - jak to dělá EU - dělat ze špatného jevu inflaci vedoucí, protože ta by byla vždy důsledkem podmínek nebo způsobu řízení. Inflace je důsledkem nesprávných, pomatených podmínek. Při správných podmínkách a dobrém řízení inflace NENÍ. A pokud k ní při určitých podmínkách a řízení dochází, není vůbec problém, pokud inflace roste. Protože ji lze řídit, ale také proto, že lepší podmínky s menší pravděpodobností povedou k inflaci. A pokud k ní vůbec dojde, má tato inflace zcela jinou povahu než v případě špatného, neúplného kontextu se špatnými podmínkami.

Moje inovace peněžního systému zajišťuje, že náš současný peněžní systém, ale i ekonomiky na něm založené, mohou být plně opraveny a obnoveny. Současné "umělecké dílo", kterým je naše ekonomika (důležitá, ne-li nejdůležitější součást naší společnosti), je již dlouho neúplné, ale nyní se stále více poškozuje. A to má následně nepříznivý vliv na celou společnost. To lze vyřešit pouze tehdy, pokud se napraví náš peněžní systém, náš měnový systém, ale i politika. Správné podmínky pro zdravou měnovou politiku a z ní vyplývající rostoucí zdravou společnost může vytvořit a udržet pouze zdravý měnový systém. Můj vynikající měnový systém je právě takový. A bude zaujímat ústřední zásadní místo ve společnostech budoucnosti. Doufejme, že tato budoucnost tu bude již brzy.

Ale nyní zpět k otázce inflace. Inflace je v podstatě způsobena tím, že naše ekonomika není v rovnováze. To může být způsobeno tím, že do určitých subjektů nebo procesů v naší společnosti jde skutečně příliš mnoho peněz. Ale i v takovém případě se rovnováha v delším časovém horizontu zpravidla obnoví. Zejména pokud vláda pochopí, co se děje, a přijme příslušná opatření. V případě, že se ceny stanou příliš vysokými v poměru k příjmům, jednou z možností by bylo ceny omezit. Další možností je však zvýšení minimálních příjmů. Např. Ve skutečnosti je také pravda, že zvýšení minimálních příjmů v delším časovém horizontu by mělo umožnit snížení cen. Protože v důsledku vyšších příjmů se obecně zvýší odbyt a také obrat zboží. Což zvýší ziskovost podniků, které ve spojení s efektivitou a úsporami z rozsahu mohou případně buď snížit ceny, nebo ještě více zvýšit mzdy zaměstnanců. Snažím se zde sdělit, že zisky nebo výhody podniků by se měly obecně přenášet na pracovníky. Prostřednictvím lepších mezd nebo zlepšení práce tím, že budou muset dělat méně nebo jakkoli jinak. To lze udělat, a pokud se to neudělá, vede to zpravidla k dlouhodobějším problémům. Stejně jako nyní by totiž i pracovníci v nižších příjmových skupinách měli nyní vydělávat mnohem více než nyní. Částečně díky automatizaci a zvýšení efektivity.

Pokud jde o inflaci, práce Miltona Friedmana je samozřejmě důležitá a zajímavá. Nebudu se jí zde však hlouběji zabývat. Chci tak však učinit s ohledem na koncepci Miltona Friedmana, která je relevantní. Mám na mysli jeho pojem "kapka peněz z vrtulníku" (" The optimum quantity of money" , Milton Friedman, 1969). O tomto pojmu se Milton Friedman kdysi zmínil. A různí intelektuálové a akademici o tomto konceptu později samozřejmě diskutovali nebo se o něm zmiňovali.

Faktem je, že Friedmanův termín "kapka peněz z vrtulníku" (" The optimum quantity of money" , Milton Friedman, 1969) zní hezky. Z několika důvodů to však oživení ekonomiky nepomůže. Hlavním důvodem, proč to nebude fungovat, je skutečnost, že ani ve Friedmanově "kapce peněz z vrtulníku" nejde o skutečně novou tvorbu peněz. Aspekt kvantitativního uvolňování (QE) iniciovaný FEDem (Federálním rezervním systémem) a praktikovaný v současné době nefunguje víceméně ze stejného hlavního důvodu, ale také víceméně ze stejných charakteristik, jaké má "kapka peněz z vrtulníku". Samozřejmě je velký rozdíl mezi svévolným "shozením peněz z vrtulníku" a cíleněji zaměřeným QE. Mezi "helikoptérovým shozením peněz" a QE lze pravděpodobně najít a pojmenovat i další rozdíly. Existují však i některé podobnosti, které jsou ve skutečnosti

škodlivé a zajišťují, že jak QE, tak "helikoptérový pokles peněz" nejsou v dlouhodobém horizontu skutečně účinné. Nebo přinejmenším nejsou dostatečně účinné a jsou mnohem méně účinné než optimálnější a velkolepější řešení, jakým může být a je moje inovace peněžního systému.

Fascinující však je, že John Maynard Keynes (kterého mám osobně velmi rád) již v roce 1936 ve své knize "Obecná teorie zaměstnanosti, úroku a peněz" navrhl něco víceméně podobného návrhu Miltona Friedmana "kapka peněz z vrtulníku". Mám na mysli následující pasáž z jeho knihy :

"Kdyby ministerstvo financí naplnilo staré láhve bankovkami, zakopalo je ve vhodné hloubce v nepoužívaných uhelných dolech, které by pak zasypalo až na povrch městským odpadem, a nechalo by soukromé podnikání na osvědčených principech laissez-faire, aby bankovky znovu vykopalo (právo k tomu by získalo, samozřejmě na základě výběrového řízení na pronájem území, na němž se nacházejí bankovky), nemuselo by již docházet k nezaměstnanosti a s pomocí zpětného působení by se skutečné příjmy obce a její kapitálové bohatství pravděpodobně staly mnohem vyššími, než ve skutečnosti jsou."

(John Maynard Keynes, "Obecná teorie zaměstnanosti, úroku a peněz" Londýn: Macmillan, 1936, str. 129)

V září 2012 Fed oznámil třetí kolo QE, QE3. To zároveň pokračovalo v opatřeních oznámených v rámci QE2 a patřících k němu. Faktem je, že tato opatření, stejně jako "shazování peněz z vrtulníku" (HDOM), jak je zamýšlel Milton Friedman, nebudou fungovat. Alespoň pokud chápu, o čem "helikoptérový pokles peněz" vlastně je. Co se týče onoho termínu "helicopter drop of money", musím se bohužel spoléhat na nepřímé zdroje, pokud jde o další informace o tom, co by to obnášelo. Podle těchto nepřímých zdrojů je důležitý aspekt a vlastnost " helicopter drop of money" stejná jako u QE. Tím je skutečnost, že jak QE, tak HDOM do ekonomiky NEPŘINÁŠEJÍ další peníze. Alespoň ne v dlouhodobějším horizontu. Protože jak při QE, tak při HDOM se výměnou za vytvořené peníze vytváří dluh. To se u QE i HDOM děje záměrně. Pokud tomu rozumím, protože by to podle ekonomů zabránilo inflaci. V případě USA však QE také znamená, že hora dluhu roste mnohem více, přičemž je a byla již příliš vysoká.

V této knize jsem se však již snažil různými způsoby vysvětlit, že v mnoha případech nemusí být inflace ani špatná. A že inflaci lze i tak dobře řídit, lze jí čelit, pokud je to skutečně nutné a žádoucí. Z různých nástrojů a nařízení ekonomů a politiků a vlád je však již nyní zřejmé, že lidé pojmu a fenoménu inflace prostě dostatečně nerozumějí.

Vytváření peněz, vytváření skutečných peněz, je to, co je a bude z dlouhodobého hlediska naprosto nezbytné. Kromě toho je však nejdokonalejší a nejoptimálnější způsob, jak skutečně vytvořit nové dodatečné peníze - moje tvorba je inovací pro peněžní systém -, také nejdokonalejším řešením, jak skutečně vyřešit dluhovou krizi. A navíc zpružnit náš současný peněžní systém a přeměnit jej z relativně uzavřeného na otevřenější systém, aby se vzájemná závislost peněz a nedostatku zmenšila a tím se zvýšily možnosti subjektů skutečně růst. Zavedení mé inovace peněžního systému povede k přechodu na Vynikající peněžní systém, který jsem vytvořil a inicioval. Což není teoretický systém, ale systém, který přímo odpovídá potřebám a nutnostem v naší praxi, v naší společnosti. Vynikající peněžní systém se musí stát skutečností, aby se transformoval v mnohem sociálnější a výrazně lepší ekonomiku a společnost.

Hlavním problémem QE i HDOM je tedy skutečnost, že do naší ekonomiky nepřibývají žádné další a tolik potřebné peníze. I když je to velmi potřebné, aby :

- Überhaupt umožnit alespoň částečné splacení dluhů z minulosti.

- Umožnit skutečný růst ekonomiky, a to i prostřednictvím tohoto, ale také

- Umožnit úplnější a také efektivnější kvantifikaci naší společnosti a přeměnit neefektivní a škodlivé a škodlivé závislosti v naší společnosti tam, kde je to nutné a kde to lze, na méně škodlivé závislosti nebo dokonce na žádné další závislosti. K tomu se vracím v dalších částech své argumentace v této knize.

- Konkrétnější a dokonalejší - částečně možná i cílenější - podpora prostřednictvím sociálního a finančního kapitálu by mohla být umožněna a také uskutečněna.

Takže QE a také myšlenka HDOM mají za následek, že peníze ve skutečnosti nepřibývají, zatímco se zvyšuje zadlužení. A protože z dluhu se musí platit i úroky, celková situace vlád se jen zhoršuje. Ledaže by se úrokové náklady

snížily a stará dluhová pozice by byla nahrazena novou s nižšími úrokovými náklady. A protože vlády kromě organizací a jednotlivců své peníze skutečně utrácejí zpět v primárním procesu v rámci ekonomiky a v tomto procesu mají také důležitý vztah s ostatními subjekty v ekonomice a ekonomikou samotnou, QE a také HDOM jsou pro ekonomiku samotnou v tomto ohledu také velmi škodlivé. Skutečnost, že zadlužení je již příliš vysoké, a dokonce roste, má na samotnou ekonomiku vážně dusivý vliv. Kdyby jen nepříznivý vliv, který má zvýšené zadlužení na měnovou politiku USA i EU. Tyto politiky mají již nyní velmi negativní charakter, ale i podstatu. Také proto, že vlády zatím nechápou, jak ekonomika skutečně funguje a především by mohla fungovat. A nepochopení zřejmě složitého pojmu inflace a z toho vyplývající negativní politika EU i z tohoto důvodu vede jen k dalšímu zhoršování stavu ekonomiky a společnosti.

Dalším škodlivým aspektem QE je to, že peníze, které jsou tímto způsobem napumpovány do ekonomiky, ale na základě vytvoření dluhu a úrokových poplatků bankám, také končí z velké části zpět v bankách. A nikoliv ke stranám společnosti, které je potřebují mnohem více a kde se problémy skutečně vyskytují. Co se vlastně děje s QE3 - pokud tomu dobře rozumím - je to, že Fed si bere půjčky od bank. A pak tyto peníze pumpuje zpět do bank, aby splatily hypoteční dluhy. Včetně dodatečného vytvoření úrokového dluhu bankám.

Podle mého názoru toto zjednodušené vysvětlení QE3 zdůrazňuje, jak pomatený postup FEDu v případě přinejmenším QE3 ve skutečnosti je. Půjčování peněz od bank. Aby pak splácel další půjčky od bank. Aby tyto banky měly více peněz na další hypotéky. Nehledě na to, že v praxi je stejně nepravděpodobné, že by banky tímto způsobem půjčovaly více na hypotéky, protože toto půjčování hypoték podléhá pravidlům, která se nemění, a fyzické osoby musí mít peníze na to, aby si mohly vzít hypotéku. Z tohoto důvodu - tímto opatřením - dostanou v budoucnu jen méně peněz. protože se musí zvýšit daně, aby se splatily i půjčky, které si vzala vláda (jednou).

To je v protikladu k mé inovaci peněžního systému, která ve své podstatě směřuje k reálné dodatečné tvorbě peněz BEZ dluhů. S těmito dodatečnými penězi pak lze mimo jiné splácet více či méně dluhů, aniž by je nahradily další dluhy. Jde tedy o skutečné splácení (části) dluhů. Přičemž strana, která peníze obdrží, je může začít znovu skutečně používat a jako taková se nevrací zpět. Nikdo, žádná strana, na tom neprodělá, pokud bude moje inovace peněžního

systému zavedena. Zatímco některé strany získají. A to pouze tehdy, pokud peníze, které se díky mé inovaci stanou dodatečně dostupnými, budou použity i k jiným účelům. Například na lepší vzdělávání, lepší zdravotní péči, lepší péči o seniory, lepší (možnosti a financování) vědy. Ale také (částečné) zrušení daní. Ne na krátkou dobu, ale na delší dobu a možná natrvalo. Daň z příjmu, daň/sazba na benzín, daň z přidané hodnoty. Daň ze psů. Daň z rychlostních radarů. Daň z překročení rychlosti. To vše lze ve větší či menší míře zrušit, jakmile bude zaveden můj systém inovací za peníze. Aniž by je nahradily jiné daně a aniž by se zvýšilo zadlužení nebo nedostatek peněz ve vládě nebo jiných stranách společnosti.

Moje inovace peněžního systému. Je řešením výhodným pro obě strany. Všichni z něj mají prospěch a nikdo netrpí. Opravdu všichni a všechny strany z toho mají prospěch. A na rozdíl od příběhu o QE a nápadu HDOM skutečně poskytuje řešení dluhové krize. To jediné a nejdokonalejší.

5. Měnová revoluce vyžaduje jiný způsob myšlení

Tato kniha je poměrně obsáhlým popisem hospodářské krize a jejího řešení. Vyčerpávající a zároveň ne. Neobsáhlý proto, že zůstávám spíše povrchní a nezabývám se do hloubky mnoha aspekty a otázkami souvisejícími s penězi, ekonomikou a dluhovou krizí. Ale je rozsáhlý, protože některé otázky probírám obšírněji, než je nezbytně nutné. Ve skutečnosti lze podle mého názoru celou problematiku, která vedla k dluhové krizi, a z ní vyplývající řešení dostatečně vysvětlit na méně než 10 stranách textu. Problém však spočívá v tom, že většina lidí těchto 10 stran vysvětlení nepochopí, a to kvůli příliš mnoha předpokladům o ekonomii, které nejsou pravdivé, ale které mnozí lidé považují za relevantní. Ačkoli tomu tak není.

Faktem je, že základní princip a základ celého našeho ekonomického systému a peněžního systému je ve své podstatě zcela jednoduchý a měl by být vysvětlitelný. Až na to, že vztahové bytí peněz a peněz v našem ekonomickém systému a společnosti je neuvěřitelně mnohotvárné. Na základní peněžní systém je však navázáno i mnoho "výstřelků", které není relevantní mít a dostatečně pochopit pro řešení dluhové krize. Naopak, mnohé z těchto dalších aspektů finančního a ekonomického systému jsou také neúplné a částečně destruktivní pro určité strany nebo procesy v tomto ekonomickém a společenském systému, které patří k naší společnosti a formují ji.

Pokud jde o pochopení peněz a našeho ekonomického systému, platí to, co platí pro všechno v naší společnosti. A sice, že náš peněžní a ekonomický systém je také součástí našeho myšlení. Našeho systému myšlení. Nejenže je však jeho součástí, ale také ovlivňuje naše myšlení a náš systém myšlení. V dobrém i zlém, ale v naší současné době stále více v tom horším. To negativní je důsledkem nefunkčnosti našeho ekonomického systému pramenícího z našeho peněžního systému. Kde ekonomický systém a peněžní systém a měnová politika se nedají od sebe oddělit, ale jsou ve skutečnosti a také ve skutečnosti totéž. A opět nikoliv. V tom smyslu, že peněžní systém a hospodářský systém a měnová politika jsou více či méně vyvinutými verzemi našich peněz. To lze chápat jako lineární proces nebo jako kruhovou záležitost nebo v jakékoli jiné myslitelné podobě. A určitá pravidla nebo zákony či smlouvy - vazby mezi penězi a dalšími entitami v naší společnosti v rámci systému, jako je ekonomický systém

nebo peněžní systém - činí realitu spíše lineární nebo maticovou. Stejně jako určité vlastnosti samotných peněz v rámci systému, jako je v tomto případě nedostatek peněz nebo vnímaný nedostatek peněz (což opět není vlastnost peněz nebo systému jako takového, ale spíše vlastnost jednotlivce nebo it/kolektivu ve spojení s aspekty nebo vlastnostmi peněz a systému, v němž fungují) , ovlivňují závislosti, a tedy více či méně maticové myšlení a realitu skutečnosti. Tento více či méně matrix pak ve všech případech ovlivňuje části našeho finančního kapitálu a reality, stejně jako našeho sociálního kapitálu a reality. Protože finanční neovlivňuje pouze sociální, ale právě proto, že finanční je vždy ve větší či menší míře sociální (kapitál).

Svoboda je důležitou hodnotou nejen pro nás všechny. Je důležitou hodnotou mimo jiné proto, že více svobody znamená méně závislosti. Méně vztahové závislosti. Zahrnuje však dysfunkční nebo rušivé aspekty vztahové závislosti, které je třeba vyřešit nebo odstranit, aby bylo zajištěno více svobody. Pokud jde o peníze, méně (vnímaného) nedostatku peněz znamená méně závislosti. A kromě toho v případě menšího nedostatku peněz také více příležitostí jak finančních, tak sociálních. V takovém případě více svobody znamená také větší růst. Větší růst organizací, vlády i jednotlivců ve společnosti. Nakonec jsou skutečně důležité pouze poslední dvě možnosti, tedy větší růst jednotlivců a společnosti. I když růst organizací a vlád přispívá k růstu jednotlivců a společnosti.

Kromě nedostatku peněz mají negativní nebo negativně vnímaná či vnímaná pravidla a zákony a smlouvy také nepříznivý vliv na naši svobodu, a tím i na náš růst. I když pravidla a zákony a smlouvy mohou mít a budou mít na růst také pozitivní vliv. V tomto ohledu je někdy určitá ztráta svobody ve vztahových vztazích nezbytná, aby byl umožněn růst v jiných oblastech. Často se však zapomíná na to, že růst není jen finanční, ale také sociální. A že tento sociální růst je nakonec jedinou skutečně důležitou věcí, a proto by měl být vedoucím ve všem, co děláme. Smlouva nebo pravidla a zákony (pravidla a zákony jsou specifické formy smluv) jsou a měly by být nejen finanční, ale také sociální. A s tím se budeme muset vypořádat zejména při realizaci a aplikaci smlouvy či pravidel a zákonů dostatečným a vždy dokonalým způsobem. Skutečně ve všem, co v této společnosti děláme, musí hrát sociální a sociální bytí co největší roli, jak je to jen myslitelné. Tedy i v našem peněžním systému, ekonomickém systému a měnovém systému/politice a v souvislosti s nimi.

K již zmíněným lineárním a maticovým znakům našeho peněžního systému, ekonomického systému a měnového systému lze říci následující. Opravdu všechno v naší společnosti, a tím myslím opravdu všechno, je součástí smyslové tvorby. Naše myšlení. V němž jsou individuální a kolektivní systémy myšlení a uvažování součástí jeden druhého a vzájemně se ovlivňují. Nejdokonalejší a nejoptimálnější situace existuje tehdy, když se veškeré naše myšlení a také vše v naší společnosti co nejvíce blíží nejdokonalejšímu základnímu základu myšlení a projevům tohoto myšlení v naší společnosti. Tímto nejdokonalejším základem je to, co jsem nazval holopluralita nebo holo-multipluralita. Ve skutečnosti by na tom mělo být založeno opravdu VŠECHNO v našem myšlení a v naší společnosti. Pokud tomu tak není, vede to k méně optimálním, a dokonce škodlivým či narušeným skutečnostem.

Faktem je, že celý náš současný peněžní systém je ve skutečnosti založen na nelogičnostech a je jich plný. Relativní nelogičnosti, která ve skutečnosti nebyla a dosud nebyla zaznamenána, ale je tu. Mám na mysli určité vztahové vztahy, které jsou smluvní nebo zavedené nebo pravidla mezi organizacemi a nebo jednotlivci. Které nemají logický charakter ani formu ani složení, pokud se na ně díváme z hlediska jejich vztahu ke společnosti a z hlediska zcela nerušeného a optimálního způsobu myšlení. Tato nelogičnost je částečně důsledkem nedostatku peněz, ale také důsledkem vývoje v naší společnosti, který souvisí s tím, jak je naše společnost uspořádána a jakou roli v ní mohou peníze v současné době hrát. Počínaje naším současným peněžním systémem a pravidly, která v něm platí.

Náš současný peněžní systém stále více ovlivňuje naši ekonomiku a způsob života, a to jednoduše kvůli všem smlouvám a dalším pravidlům - například měnové politice EU, USA, států a organizací. Stali jsme se na penězích stále více závislí. Je však také pravda, že peněz je jednoduše stále méně a že k výrobě zboží a služeb je zapotřebí stále méně práce. Zatímco v rámci současného prehistorického peněžního systému a s ním existuje přímá či nepřímá závislost mezi prací a příjmem. Veškeré sociální dávky, ale také všechny vládní výdaje mohou být zaplaceny pouze tehdy, pokud pracovníci tyto výdaje vynaloží. Taková je situace v naší současné ekonomice. A pokud práci vykonává méně lidí nebo pokud pracovníci dohromady vydělávají méně peněz nebo musí vydělávat více kvůli větším sociálním nákladům a nevydělávají o to více (jako v současné situaci), pak to vede k problémům. Což v relativně uzavřené ekonomice, jako je ta naše, nutně nastává. Ekonomika se pak

zaručeně dostane z rovnováhy, jak se to stalo v posledních letech ve světě. Finanční a hospodářská krize oficiálně pojmenovaná zhruba od roku 2008 ve skutečnosti začala mnohem dříve. Je logickým důsledkem neúplného měnového systému, který neodpovídá vývoji dnešní doby.

Skutečně vyřešit naši dluhovou krizi. A přizpůsobit náš peněžní a měnový systém a politiku potřebám současné doby a dokonalejší budoucnosti. Mimo jiné je zapotřebí následující:

1) Peníze musí být opět mnohem méně vzácné než nyní. Tím se do značné míry odstraní nyní extrémně negativní závislosti ve společnosti. Zajistí opět větší svobodu. A samozřejmě se v důsledku toho zvyšují možnosti a příležitosti vlád, organizací i jednotlivců

2) Peníze by se neměly vydělávat pouze prací (výrobou zboží nebo služeb), ale navíc by se měly jednoduše vyrábět. Přinejmenším právě teď je to potřeba co nejdříve, aby se vyrovnal obrovský nedostatek peněz. V budoucnu je to však zapotřebí i pro 3), protože toto oddělení peněz od práce tak umožňuje i to, aby bylo známo následující

3) Zaměstnanci by neměli hradit všechny náklady, které vznikají vládám. To znamená, že by pracovníci neměli stále platit prostřednictvím práce náklady vlády, které tedy zahrnují dávky pro nezaměstnané, náklady na zdravotní péči, péči o seniory, další dávky a cokoli jiného. V budoucnu by část těchto výdajů měla být jednoduše hrazena z peněz, které jsou produkovány souběžně nebo v primárním procesu toho, co je dnes považováno za tvorbu hodnot, totiž výroby zboží a služeb.

Díky všem těmto opatřením bude náš současný peněžní systém opět odpovídat požadavkům a přáním naší doby. Nesoulad, který je zde nyní, se pak změní ve vynikající soulad s přáními a požadavky a charakterem společnosti. V návaznosti na tuto nutnou proměnu peněžního systému se však bude muset v některých ohledech proměnit i společnost. Mimo jiné a do značné míry také v důsledku změn peněžního systému a také toho, co umožní v nové generaci společnosti. A to je hodně. Hodně. Moje inovace peněžního systému povede k nebývalým možnostem a rozvoji společnosti a ekonomiky. Ekonomika a peníze budou a mohou opět začít sloužit společnosti a růstu jednotlivců, organizací a vlád.

V současné době ekonomika rozhodně není "hrou s nulovým součtem". Nejen proto, že hodnota nezávisí pouze na penězích, a dokonce se skládá ze všeho jiného než z peněz. Jak říkám i v jiné části této knihy, peníze an sich nemají žádnou hodnotu. Zdá se to být podivné tvrzení, ale není tomu tak, pokud si v duchu představíme, že s penězi, které máme v peněžence nebo v bance nebo které teprve vyděláme, už nemůžeme dělat vůbec nic. V takové situaci by peníze skutečně již neměly žádnou hodnotu. Peníze mají svou hodnotu pouze díky pravidlům, která jsme si kolektivně stanovili (vytvořili) ohledně peněz, a díky tomu, že tato pravidla v zásadě alespoň v dostatečné míře všichni dodržujeme.

6. O našem vztahovém bytí a matrici

V sociálních vědách existuje hnutí označované jako sociální konstrukcionismus. Tento proud je obecný a vědci v rámci různých společenských věd se jím ve větší či menší míře zabývají. A někteří se označují za sociální konstrukcionisty, což samozřejmě platí ve větší či menší míře vždy. Existují však někteří známí akademici a intelektuálové, kteří jsou ostatními považováni za sociální konstrukcionisty. Příkladem je francouzský sociolog a filozof Bruno Latour, který je spolu s Michelem Callonem a Johnem Lawem považován za zakladatele teorie aktérů a sítí. Teorie ANT. Sociální konstrukcionismus je důležitým směrem v sociálních vědách. Předpokládá, že svět je tvárný a měnitelný námi jako jednotlivci nebo aktéry. To je samozřejmě pravda. Důležitým faktem, který tento proud podporuje, je však to, že věda je také stále pokročilejší v porozumění našemu sociálnímu prostředí a společnosti. A v tomto procesu také vyvíjí stále lepší metodiky a nástroje, které skutečně umožňují začít naší společnosti lépe rozumět, ale také - a to je na tom to nejzajímavější a nejvíc fascinující - ji zlepšovat. Sociální konstrukcionismus a s ním spojené výzkumné metody a techniky jsou proto také velmi důležitou a fascinující součástí řízení změn. Moje práce, zejména práce na metasémiotice, je nejen její důležitou součástí, ale také velmi zásadní a důležitá pro další zlepšování a optimalizaci konstrukcionismu, metodik s ním spojených, ale zejména pro proměnu a zlepšování společnosti. Ve všech myslitelných podobách a ve všech myslitelných oblastech. Je to nejdokonalejší způsob vidění, nejdokonalejší metodologie a nejdůležitější krok vpřed pro vědu a praxi. Svou metasémiotiku - která je lepší než sémiotika CS Peirce a než jakákoli metafyzika - však budu muset v budoucnu dále vysvětlit. V zásadě je však meta-sémiotika - můj výtvor - již hotová. Stejně jako moje inovace pro peněžní systém, ale bohužel i ta potřebuje další vysvětlení a hlavně to, aby se o ní dozvědělo stále více lidí a začalo chápat, jak je to všechno vynikající.

Psycholog a sociolog Kenneth Gergen je jedním z mnoha dalších vědců, kteří se řadí k sociálním konstrukcionistům. Založil institut TAOS. A napsal několik knih. Z těchto knih je pro nás zajímavá kniha "vztahové bytí". Kniha sama o sobě je velmi dobrá a zajímavá. Avšak jako u většiny a obecně u všech knih je nejen velmi důležitá, ale dokonce zásadní základní perspektiva - nebo alespoň perspektiva člověka, který čte to, co je v knize popsáno. V mnoha případech je již z prezentace díla (samotného textu nebo způsobu jeho sdělení samotným spisovatelem c.q intelektuálem) patrné, že sám intelektuál c.q akademik vědeckého díla nemá ten nejdokonalejší a jediný skutečně správný rozhled a

pochopení. Tuto jedinou správnou perspektivu a porozumění, jež jsou metasémiotické a přiměřené praktičnosti, lze nalézt jen v několika málo dílech. A i když se dá zjistit, není ve všech aspektech a stránkách díla. To znamená, že i když lze určitou formu metasémiotiky odhalit, není ještě dostatečně úplná a komplexní. To vede k nejrůznějším chybám. Skutečnost není mnohovrstevnatá. Je holopluralitní, což se v nizozemštině asi nejlépe překládá jako holo-multiple. Kdežto opět platí, že holo-multiple by mělo být vnímáno a prezentováno jinak než holografické nebo holografické. Holografický je více singulární než holo-multiple, a tím pádem má více lineární charakter než holo-multiple. Holo-multiplikace by měla být vnímána holo-multiplikačním způsobem, tedy víceméně kumulativně holo-multiplikačně do všech směrů ven. Do všech myslitelných směrů. Vše holo-mnohonásobné je samo součástí a samo se skládá z nekonečného holo-mnohonásobného. Ve skutečnosti je tedy vše holopluralní holopluralní. Naše holopluralitní vesmíry jsou holopluralitní holopluralitní. Což je vztahový způsob vidění. Který ve své podstatě skutečně bere v úvahu všechny myslitelné faktory a otázky, a dokonce i možnosti, které existují. Touto fakticitou a podstatou se zabývá a doufám, že ji dostatečně prezentuje i moje tvorba phronesis antenarating. Která je součástí prakticismu c.q. phronesis meta-sémiotiky.

Vztahové bytí je třeba chápat také z metasémiotického hlediska. A metasémiotika a praktika je a je také o nejzazší a nejúplnější podobě a existenci vztahového bytí. A relační ještě ne bytí. Což je pravděpodobně také forma bytí, nikoli bytí. Možnosti jako příslušnosti k bytí. Tento text - například tato kniha - je formou bytí, pokud je považován za knihu a text. Zatímco je formou nebytí, pokud se díváme na obsah a na tu část obsahu, která ještě není realitou v naší společnosti nebo kdekoli mimo text této knihy. V tomto ohledu je mimochodem nesmírně zajímavý a relevantní i výrok Jacquese Derridy, který jsem zmínil v jedné z předchozích částí této knihy.

Při pohledu na vztahové bytí nebo na realitu kolem nás. Pak je třeba si uvědomit, že tyto formy bytí jsou vždy redukcionističtější formou holopluristické plurality. Jako takové by smyslové vnímání a reprezentace měly být ve své podstatě také pokud možno pluralitní, a to pokud možno pluralitnější než realita. Nebo alespoň dostatečně úplná a pluralitní buď v samotné reprezentaci, nebo v kombinaci reprezentace, jakož i v interpretaci této reprezentace. Čím pluralitnější je proces sensemaking - spojující a odpovídající tomu, co jsem nazval phronesis antenarating -, tím lepší je výsledek a tím lepší je možnost dokonalejšího bytí.

Kromě toho je však třeba si uvědomit, že pluralita možností nám dává téměř neomezené možnosti přetvářet realitu kolem nás a dávat jí jiné podoby a skutečnosti. Zvláště když porozumění a schopnosti těch, kdo tak činí, jsou větší a rostou. Kromě toho je však vůbec důležité pochopit, že realita, jak ji zažíváme, je pouze 1 z mnoha skutečností a hlavně možností. Existuje mnoho téměř nekonečných dalších možností naší reality, a tím i naší společnosti a organizací a jednotlivců v ní. To se může zdát jako známý a ustálený fakt. Je však příliš málo pochopeno, co to znamená pro možnosti naší společnosti a způsob, jak bychom mohli, ale hlavně měli, věci lépe organizovat. K tomu přistupuje skutečnost, že vše je třeba posuzovat a chápat vztahově holopluristicky. Pak se do zcela jiné perspektivy dostává i to, co zde říkám o realitě, která může být v mnoha ohledech tak odlišná, ale především se pak dramaticky zvyšují možnosti, jak naši společnost skutečně zásadním způsobem a na kvalitativně mnohem lepší úrovni zlepšit, rozvinout a proměnit v něco, co se může neustále zlepšovat a růst.

Moje inovace peněžního systému je jeho nezbytnou součástí. Je součástí holopluralistického chápání, což z definice znamená, že přispívá k výraznému zlepšení růstu a transformaci naší společnosti. Protože však peníze a měnová politika hrají tak zásadní roli opravdu ve všem ve společnosti, bude mít zejména moje inovace peněžního systému nejzásadnější dopad na opravdu vše, co si lze představit. Nikdo, ani já, zatím plně nechápe, jak dalekosáhlé to všechno bude. Ani to zatím nelze pochopit, protože to skutečně povede k téměř nevídané a obecně silně pozitivní energii a výsledkům. Zvláště když se moje vztahová metasémiotika bude stále více stávat základem a hlavní perspektivou a součástí smyslového myšlení, vědy, praxe a celé společnosti.

Náš současný peněžní systém je ve svém základu a účinku velmi omezující a škodlivý. Je tomu tak především proto, že tento peněžní systém je neúplný. Ale - a to je ještě zásadnější - neodpovídá realitě. Tato realita si žádá vícenásobný a příležitosti vytvářející peněžní systém, který navíc není založen na dalších a dalších závislostech, které brzdí, ale naopak je zaměřen na příležitosti pro inovace, transformaci a růst.

Některé aspekty našeho současného peněžního systému, které brání a vedou ke škodlivým výsledkům, jsou:

- Peníze jsou v podstatě kvantifikací reality. Což je způsob, jak reprezentovat realitu kolem nás. Tato reprezentace je však vždy redukcionistická, a proto do jisté míry neúplná. Což samo o sobě nemusí být na překážku, pokud vlastnosti a charakteristiky této reprezentace co nejvíce odpovídají skutečnosti. A pokud je kvantifikace an sich provedena co nejúplnějším způsobem. Mám tím na mysli například to, že pokud je něco vyjádřeno v penězích, pak je v nich skutečně vyjádřeno co nejvíce aspektů, které je důležité vyjádřit v penězích. Když například mluvíme o nákladech, měly by být adekvátně vyčísleny i sociální náklady a náklady na přírodní zdroje. Při výrobě produktu jsou důležité nejen přímé mzdové a materiálové náklady, ale také relační náklady, jako jsou sociální náklady, náklady na zdravotní péči, náklady na zábor a ovlivnění přírody a společnosti atd. Tyto náklady nejsou plně vyčíslitelné, jak všichni víme. Ne na úrovni organizace, ale ani na úrovni vlády. Existují určité náklady, které nikdo nebere v úvahu, a proto nejsou hrazeny ani placeny. A protože některé věci nejsou vyčísleny, ztráty v těchto oblastech se v některých případech nebo obecně ani neuvažují. Neberou se v úvahu a některé strany je ani nepovažují za relevantní. Někdy také proto, že tyto náklady - ať už finanční nebo sociální či jinak kapitálové - nejsou ani zviditelněny, protože nejsou pojmenovány nebo reprezentovány finančním či sociálním kapitálem.

- Ekonomové zcela špatně chápou fenomén inflace. Dosud například dostatečně nechápou, že inflace je v podstatě označení pro nerovnováhu. Být v nerovnováze v ekonomice. Což samozřejmě může mít mnoho příčin. Kromě toho však existuje také mnoho různých forem a také příčin inflace. Tyto příčiny jsou většinou různé, ale navíc zpravidla vícenásobné. Mnohem více, než ekonomové v současnosti chápou. Dále platí, že inflaci lze obecně velmi dobře řídit, pokud jí dostatečně rozumíme, a že dost záleží na tom, v jakém společenském klimatu či realitě inflace vzniká, a tedy i na charakteru a příčinách této inflace. Dále je však také pravda, že inflaci bychom nikdy neměli chápat jako samostatnou věc, ale spíše také jako 1 z mnoha jevů ve společnosti, který se tak jako tak v určité míře vyskytne, ale většinou není ani škodlivý nebo nemusí být. Existuje několik důvodů, proč různé formy inflace nejsou samy o sobě špatné, nebo jsou dokonce logickým přirozeným důsledkem velmi dobrého a konstruktivního vývoje ve společnosti. Například v dnešní společnosti je inflace většinou jen jevem růstu. Tato forma a kvalita inflace není škodlivá. Existují různé společenské situace, kdy inflace sama o sobě není problémem. Kromě toho sice existují nežádoucí formy inflace, ale ty obvykle zahrnují hlubší příčinu. V tomto případě - současné situaci ve společnosti - je tato hlubší příčina špatně pochopena. Inflace může vzniknout jak v důsledku příliš velkého množství peněz ve společnosti, tak v důsledku příliš malého množství peněz ve společnosti. Kromě toho může být inflace sama o sobě způsobena přílišnou nerovnováhou v systému jako takovém.

Bez toho, aby se do společnosti dostalo více nebo méně peněz. Může se také stát, že různé kombinace vyvedení z rovnováhy s více či méně penězi v ekonomice nebo bez nich vedou k více či méně inflačním jevům. V dnešní společnosti však existuje chronický nedostatek peněz u určitých stran společnosti. Jedná se o problematickou nerovnováhu, a proto zde existuje i problematická inflace. Inflace je problematická, protože je způsobena nedostatkem peněz, protože tento problematický nedostatek peněz není odstraněn správným řízením systému, kterým je naše společnost, a také a zejména proto, že problematická inflace přechází v rostoucí problematickou inflaci, protože tato inflace již sama o sobě vytváří ještě méně peněz právě tam, kde je inflace problémem. Je tedy třeba řešit příčinu této problematické inflace, namísto toho, aby se inflace sama považovala pouze za problém. Tím mám na mysli, že systém nebo realita, s níž se potýkáme, funguje nebo se zabývá peněžním systémem, který je neúplný. Tato neúplnost zcela logicky způsobuje inflaci. Neúplnost je tedy třeba řešit úpravou samotného peněžního systému.

Náš současný peněžní systém ve své podstatě dostatečně nezajišťuje žádoucí růst subjektů v naší společnosti. Pokud některé subjekty finančně rostou, děje se tak většinou na úkor jiných subjektů ve společnosti, a to jak finančně, tak i obecně. Je však také pravda, že pokud jsou peníze převáděny na procesní subjekty v naší společnosti, může to být zpravidla také na úkor samotného primárního procesu. Tím mám na mysli například to, že více produktů a služeb a také změnové procesy organizací stále více zabírají naše finanční zdroje. Na úkor primárního procesu, jako je například nemožnost zvyšovat mzdy nebo je dokonce udržet na stejné úrovni, když peněžní zásoba neroste dostatečně, jako je tomu v současné době. Koneckonců, peníze se vždycky musí odněkud vzít, samozřejmě. Velká část dluhů - ať už veřejných nebo soukromých - je pravděpodobně nutná a nebo způsobená rostoucí potřebou peněz pro samotný proces. Pokud je mi známo, skutečně se mezi zeměmi dostává do oběhu stále větší množství peněz. Záleží sice na tom, jak dlouho to bude trvat, ale kromě toho také na tom, o kolik peněz se jedná. Koneckonců všechny peníze, které takto obíhají mezi subjekty, nemohou být, alespoň v tomto okamžiku, použity pro samotný primární proces. Nebo povede k zadlužení, ať už krátkodobému, nebo dlouhodobému.

- Peníze mají v naší společnosti několik funkcí. Těchto funkcí v průběhu času výrazně přibylo, a to jak z hlediska jejich plurality, tak i vzájemné závislosti. Žijeme ve společnosti, kde nás všechny závislosti na penězích dostaly do matrixu. A tento matrix a jeho závislosti jsou překážkou růstu tam, kde existuje nelogičnost v samotném matrixu a kde se zvyšuje závislost na této nelogičnosti. Jako v případě finanční nebo hospodářské krize způsobené nedostatkem peněz.

Rostoucí nedostatek peněz. Vede k ještě nepříznivějšímu vlivu nelogičnosti našeho současného maticového peněžního systému a politiky.

- Náš současný peněžní systém je uzavřený systém. Ne proto, že by musel být, ale spíše proto, že jsme si tak stanovili pravidla hry a řídíme se jimi. Částečně kvůli nepochopení jednak toho, co peníze jsou a mohou být, ale také kvůli nesprávným předpokladům a nepochopení ekonomických jevů. Jako je například inflace. Chápání ekonomie je prostě příliš neúplné a roztříštěné. Ekonomové většinou rozumí jen části ekonomiky a naší společnosti, a i ta velmi omezená část, na kterou se zaměřují, je často chápána neúplně a v mnoha případech nesprávně. Přitom často chápou pouze situaci "IST", a mnohem méně tomu, čím se peníze a naše ekonomika mohou stát úpravou samotného systému, ale případně i pravidel našeho ekonomického a měnového systému. Od ekonomů není třeba očekávat to nejdokonalejší řešení pro naši ekonomiku. Ve skutečnosti takové řešení již existuje a lepší nelze najít ani vytvořit. Mluvím o svém řešení, které by mělo být v naší společnosti co nejdříve zavedeno. Od té chvíle bude finanční a dluhová krize skutečně trvale vyřešena. A naše ekonomika a společnost i organizace a jednotlivci v ní mohou růst jako nikdy předtím. Kde růst není a neměl by být ani tak kvantitativní, ale mnohem více kvalitativní.

Ve své podstatě však jde o to, že jak finanční, tak sociální kapitál (které jsou mimochodem oba vysoce vzájemně závislé a také se navzájem ovlivňují a jsou vztahově propojené) jsou vztahové. Tyto vztahy však musí mít správný charakter. A ovlivňovat a být pozitivní, a nikoliv negativní. V recesi nebo krizi, zejména v recesi nebo krizi, jsou nebo mohou být určité aspekty ekonomického systému negativní a škodlivé pro vládu, organizace nebo jednotlivce. Ale i čistě nadměrné závislosti mezi subjekty ve společnosti mohou být a budou negativní a škodlivé. Svoboda je 1 z největších hodnot a kvalit života. Přílišná závislost svobodu narušuje. Což může vést a povede k různým škodlivým dopadům na kapitál. Finanční kapitál, ale také sociální kapitál.

Vzhledem k růstu závislostí mezi finančními subjekty a také čistě závislosti na různých formách peněz. Spolu s rostoucím nedostatkem peněz, nedostatkem peněz. Stále více se dostáváme do maticové struktury, v jejímž rámci se všichni musíme stále více snažit a dělat stále více, abychom získali podíl na penězích. Mnohé z těchto závislostí dříve neexistovaly, ani v té době nebyla obecně tak silně zhoršená ekonomická situace, jaká se nyní objevuje od roku 2008. V době, kdy píši tyto řádky, se píše rok 2012 a vlády se v mnoha ohledech snaží znovu

nastartovat ekonomiku a účinně snižovat zadlužení. Faktem však je, že to skutečně může být a bude úspěšné pouze tehdy, pokud bude pochopena a realizována moje inovace peněžního systému. Do té doby budou všechny kroky vlád nebo jiných subjektů v naší společnosti pouze formou hašení požáru. A nepovedou ke skutečnému zlepšení, spíše naopak. A mezitím se bude ekonomická situace jako celek jen zhoršovat a zhoršovat. Jiná možnost neexistuje. Skutečně se nyní nacházíme ve spirále, která - při současném finančním a hospodářském systému - může jít skutečně jen jedním směrem. A to směrem dolů a k horšímu. Pro budoucnost kapitalismu a ekonomik EU a USA, ale i zbytku světa existují v nejjednodušším případě skutečně jen 2 možnosti. Jsou to následující dvě možnosti :

1) Moje inovace peněžního systému NEBUDE zavedena. V takovém případě se naše ekonomika a společnost budou moci pouze zhoršovat. Pak už nebude cesty vzhůru. Nebude ani do té doby, dokud

2) Zavádím svou inovaci peněžního systému. Od té chvíle bude dluhová krize u konce. Znamená to však také další zlepšení a také transformaci nejen našeho finančního a peněžního systému, ale i celé naší společnosti. Transformaci směrem k vynikajícímu peněžnímu systému, který jsem vytvořil. Což je nejlepší a také nejdokonalejší vztahový peněžní systém vůbec. A Vynikající měnový systém je také měnovým systémem svobody a úžasných příležitostí pro jednotlivce, organizace i společnost.

Peníze by opět měly být a stát se tak mnohem výrazněji katalyzátorem růstu. Už jsem psal jinde, že peníze jako takové nemají žádnou hodnotu. Pokud budeme šetřit, nemají tyto peníze žádnou hodnotu. Hodnota, kterou z nich získáváme, je čistě hodnota, kterou mají, protože za ně v budoucnu můžeme získat jiné zboží nebo služby. Tyto statky a služby, ty pro nás mají hodnotu. Peníze samotné už tolik ne. Ale vzhledem k pravidlům a dohodám, které jsme mezi sebou uzavřeli ohledně toho, co s penězi můžeme dělat, a skutečnosti, že za ně můžeme získat zboží a služby, které mají hodnotu, má mít peníze v době, kdy je potřebujeme, hodnotu. Půjčování i spoření peněz má tedy hodnotu a je velmi užitečné, a dokonce nezbytné pro kontinuitu života. Je však velkým problémem, že v dnešní době se dluhy staly příliš velkými nejen celkově, ale i konkrétně. A že to je a stává se jediným možným způsobem, jak může stále více organizací a lidí v dnešní ekonomice, a tedy i společnosti, vůbec přežít. Je třeba si také uvědomit, že i jednotlivci se stálou prací si někdy nemohou dovolit ani vlastní bydlení a přesto končí v dluzích, přičemž s již vydělanými penězi vlastně nic zvláštního nedělají. Existují zaměstnanci, kteří se dokonce občas zadluží, nebo se dokonce

musí zadlužit čistě proto, aby zaplatili nejnutnější životní potřeby a ani ne tak okázalý luxus. To je vlastně ostuda a v dnešní době téměř nemyslitelné, samozřejmě odděleně od reality a uvědomění si, že se skutečně nacházíme ve finanční a dluhové krizi, která je velmi intenzivní a bude i nadále (za předpokladu, že moje inovace ještě nebude z jakýchkoli příčin zavedena). Nehledě na to, že v minulosti nebylo zpravidla ani nutné se zadlužovat, aby bylo možné nadále uspokojovat nezbytné (základní) životní potřeby, zatímco v současné době tomu tak je. Myslím si také, že David Graeber ve své knize o dluhu ("dluh, prvních 5000 let, David Graeber, 2014") mohl z antropologického a ekonomického hlediska dost přidat, když by velmi jasně uvedl a ukázal, že historicky nebylo nutné se zadlužovat v takové míře, jako je tomu v současnosti, aby bylo možné (nadále) uspokojovat skutečně nezbytné životní potřeby.

Znalosti a možnosti jsou tu proto, aby se každému, kdo pracuje, dostalo mnohem lepšího života, kdy si lidé mohou koupit vlastní bydlení a opravdu se kvůli tomu nemusí zadlužovat nebo se zadlužovat. A pokud se do dluhů přece jen dostanou, aby to pak bylo "zvládnutelné", a aby se tyto dluhy daly vždy splatit. Moje inovace peněžního systému tyto možnosti jen zvyšuje a také výrazně zlepší situaci vlád a organizací. Žijeme v zajímavé době. V době, kdy se skutečně můžeme posunout k mnohem lepší společnosti. To však vyžaduje transformaci našeho peněžního systému. Transformaci, v níž je klíčová moje inovace peněžního systému. Je to měnová revoluce, která je nutná k tomu, aby byl náš peněžní systém kompletní. A také zásadně vytvářející a vytvářející příležitosti pro naši společnost jako celek i pro vlády, organizace a jednotlivce v ní.

Vztahové bytí peněz v našich ekonomikách, ale i vztahové bytí čehokoli v našich ekonomikách, ale i vesmírech, se může rozvíjet tím nejdokonalejším způsobem pouze tehdy, má-li toto vztahové bytí také ten nejdokonalejší charakter a základ. To je základ a charakter holopluralistického vztahového bytí. Holopluralistické vztahové bytí však může mít i více či méně vynikající charakter. Dokonce také pozitivní nebo negativní. Praktičnost a metasémiotika je zaměřena na pozitivní energii a pozitivní vývoj a to bude muset být také její charakter v co největší míře. A to samozřejmě platí i pro kapitál, a to jak finanční, tak sociální.

K tomu, aby se naše společnost stala mnohem pozitivnější, bude zapotřebí učinit mimo jiné následující kroky :

- Musí být zavedena moje inovace peněžního systému. To je pro naši společnost jako celek naprosto nezbytné.

- Vzájemné vztahy - závislosti - v naší společnosti, které souvisejí s penězi, by měly dávat smysl a vést k co nejlepším možnostem a výsledkům. To také znamená, že tyto vazby či závislosti by neměly být dusivé. Neměly by omezovat nás ani ostatní v našem jednání. Nebo alespoň ne více, než je nutné či žádoucí.

Tyto vzájemné závislosti v naší společnosti, které souvisejí s penězi, nejsou jen závislostmi na penězích samotných, ale také závislostmi způsobenými poruchami myšlení. Kde některé závislosti na penězích samotných jsou důsledkem vyšinutí v myšlení. Všichni jsme do určité míry závislí na penězích. Tato závislost však roste s tím, jak se peníze stávají vzácnějšími. Peníze se již dlouho stávají stále vzácnějšími. Částečně je to proto, že na jednotlivce a organizaci připadá ve skutečnosti méně peněz, ale částečně také proto, že každý jednotlivec v naší společnosti také obecně potřebuje a spotřebovává více peněz s rostoucí prosperitou a/nebo blahobytem. V současné době tedy dochází v zásadě ke dvěma vývojovým trendům, kterými jsou :

1) Jednotlivci a organizace mají k dispozici stále méně peněz.

2) Jednotlivci potřebují a spotřebovávají stále více peněz, aby mohli (nadále) uspokojovat fixní a luxusní potřeby.

Aby bylo možné zachovat bod 2), což je nutné, pokud chceme pokračovat v růstu, je třeba vyřešit bod 1). Což opět není tak docela pravda, protože ve skutečnosti může dojít k omezení luxusních statků pro některé strany s tím, že příjmy skutečně mohou a možná i v budoucnu budou muset jít jiným stranám. Snížení spotřeby je v některých případech nezbytné. Celkově to však bude mnohem méně nutné a žádoucí, než se v některých kruzích a u některých stran předpokládá. Ve skutečnosti digitalizace naší společnosti již spotřebu snižuje. Což může také vysvětlovat, proč si vystačíme s menší výrobou.

Evropské ekonomiky nyní nefungují tak dobře jako dříve a některé podniky dokonce na delší dobu ukončují činnost. Mezitím však nikdo nemá skutečný nedostatek zboží ani služeb, a dokonce je v tomto ohledu stále přebytek. Snižování výroby není ani problémem z hlediska spotřeby a výroby, spíše naopak. I nyní vlastně stále vyrábíme a spotřebováváme příliš mnoho. To lze a

mělo by se snížit, což je velmi dobře možné. Pokud se staneme méně závislí na práci, která nám přináší příjmy. Oddělení práce a příjmů je nutné, zejména pro budoucnost naší společnosti a zachování přírodních zdrojů. A to v mnohem větší míře, než je tomu v současnosti. V současné době je stejně veškerý příjem přímo či nepřímo generován prací. Což ve skutečnosti nemusí být nutné. Prostřednictvím mé inovace peněžního systému lze jednoduše generovat příjem zcela, v případě potřeby bez nutnosti jakékoliv práce. A v tom je stejně tak největší síla mé inovace. Že je schopna nejen vyřešit celosvětovou dluhovou krizi, ale také učinit nezaměstnanost finančně zcela bezproblémovou a zajistit, aby pracující již nemuseli platit za příjem nezaměstnaných. Kromě toho však pracující (tím mám na mysli všechny, kteří se v daném okamžiku jakýmkoli způsobem podílejí na pracovním procesu) již také nemusí platit za vládní výdaje nebo platit za péči o seniory a zdravotní péči. V zásadě tak již nemusí činit vůbec, protože všechny tyto výdaje mohou být hrazeny z příjmů z vnějšího zdroje, který s prací vůbec nesouvisí.

7. Od ontologie k nauce o jednání, nauce o stávání se a nauce o stvoření - vymanění se z matrice

Ontologie je tradičně součástí či oborem metafyzické filozofie. Slovo ontologie pochází z

Řecky ὀν = bytí a λόγος = slovo, učení.

V rámci metasémiotiky, kterou jsem inicioval a vytvořil já sám , filosofie a metafyzická perspektiva neexistují. Metafyzika je redukcionistická a suboptimální perspektiva. Alternativou, která je výrazně lepší perspektivou, je perspektiva metasemeiotiky. Z definice má metasemeiotika neboli praktika za základ a vůdčí princip holoplurismus (další můj výtvor). Vůdčí princip metasemeiotiky je stejně tak tím, co by se mělo stát vůdčím principem všeho. Zajistit co nejdokonalejší sjednocení a co nejdokonalejší rozvoj a růst. Všeho a pro všechno.

Ontologie jako taková také neexistuje v rámci metasémiotické perspektivy nebo v rámci metasémiotiky. Metasemeiotika je v jistém smyslu kreacionistickou metodologií a základem. Metasemeiotika však není kreacionistická věda a nelze ji pod kreacionismus podřadit ani s ním ztotožnit. Protože kreacionismus je založen na jiné vizi, kterou nelze ztotožňovat s vědou. Zatímco metasemeiotika je naopak vědecká, ale také praktická, a tím, že doplňuje hlavní proudy pojetí a perspektivy, zásadně přispívá ke zlepšení všech věd a také praxe.

Ontologie v tradiční filozofii znamená filozofické zkoumání podstaty bytí, existence nebo "skutečnosti". Jistě zde vede určitá perspektiva nebo určité perspektivy. Ontologie je odvozena z řečtiny, přičemž onto pochází z řeckého ὤν, ὄντος a logika z řeckého λογία. Poslední část, logia. Znamená vědu nebo studium či teorii. A je silně determinována filosofickým základem, na němž je založena. Což pak silně determinuje výsledky a možnosti tohoto základu a vede k omezením z hlediska možností.

To, co se v tradiční filozofii označuje jako ontologie, by se mělo spíše nazývat například ontosémiotika v rámci metasémiotiky. Přičemž metasémiotická

perspektiva prakticismu vede ke zcela jiným výsledkům a také možnostem. Zatímco v ontologii a metafyzice hraje tvůrčí aspekt a možnosti méně výraznou roli, pokud vůbec nějakou, v metasémiotice a prakticismu hraje více či méně výraznou roli.

Ontosémiotická perspektiva a ontosémiotika nehledí pouze na podstatu bytí či "onu" skutečnost jako na danost. Naopak, mnohem více se dívá také na podstatu a možnosti toho, co ještě není, a tím je vytváří. Směrem k možnostem. Jako taková jsou v rámci ontosémiotiky a ontosémiotické perspektivy zajímavá a hodnotná následující řecká slova a jejich odvozeniny :

1:πρατω - akt - louka - ontopratologie - ontopratologie- pratologie

2:πραξη - action - paksi - ontopaksi-ontopaksilogy- semeiopaksilogy- paksilogy

3:γινετε - becoming - ginete - ontoginete- ontoginetelogy- semieoginetelogy- ginetelogy

4:διμιουργια - stvoření - dimiugia - ontodimiugia-ontodimiugialogy- semeiodimiugialogy-dimiugialogy

V každém čísle jsou přitom popsány následující skutečnosti: Nejdříve řecké slovo, pak anglický překlad a pak řecké slovo v anglosaském písmu/literatuře. Poté kombinace onto s touto řeckou částí.

Dále jsem v souladu s podstatou a možnostmi ontosémiotické perspektivy neboli ontosémiotiky provedl také kombinace semio (znak) se čtyřmi řeckými slovy/překlady pro pojmy akt, akce, stávání se a stvoření. Kdežto v rámci metasémiotiky mohou být doplňky onto a semio ve skutečnosti nadbytečné a mohou být dokonce na škodu. Proto by místo o ontosémiotickém a ontosémiotickém bylo možná lepší mluvit prostě o metasémiotickém a metasémiotickém nebo o sémiotickém a sémiotickém (přičemž sémiotické a sémiotické je z definice metasémiotické, pokud předpokládáme můj prakticismus, který je v mnoha ohledech lepší než Peirceova sémiotika). Také proto, že prakticismus a metasémiotika už z definice mají charakter toho, že si také uvědomují a zkoumají minulost, přítomnost a budoucnost ve všech jejích aspektech.

Jak pratologie, tak paksilogie, ginetelogie a také dimiugialogie (složité a obtížné spojení, toho jsem si samozřejmě vědom) jsou součástí metasémiotiky a s ní spojené semiologie. A všechny přesahují ontologii a ontologickou perspektivu metafyziky. Také pro inovace a udržitelnost, ale obecně pro všechny vědy a praxi jsou tyto doplňky tradiční filozofie a transformace od metafyziky k metasémiotice zásadní a nesmírně cenné. Možnosti, stejně jako pochopení toho, co tyto možnosti mohou znamenat pro naši společnost a jak se mohou v naší společnosti utvářet, jsou podstatnou a důležitou součástí metasémiotiky a praxe.

Pro správné uchopení těchto možností je však v mnoha případech důležité dobře pochopit podstatu současných struktur a skutečností. A také jejich místo a možné místo a funkčnost ve vztahové společnosti.

Struktury, skutečnosti a způsoby organizace musí být udržitelné a v souladu s udržitelným organizováním. V němž člověk nemusí být vždy zcela na prvním místě, ale v němž by se rozhodně neměl příliš podřizovat strukturám a nástrojům, které nám nabízí nebo může začít nabízet věda a praxe.

Friedrich Nietzsche napsal ve svém díle "Mimo dobro a zlo" následující:

"Skuteční filosofové jsou však rozkazovači a zákonodárci, kteří říkají: 'Tak se to má stát!' Určují nejprve KDE a PROČ lidstva, a tím odkládají předchozí práci všech filosofických pracovníků a všech podmaňovatelů minulosti - uchopují budoucnost tvůrčí rukou, a cokoli je a bylo, stává se jim tím prostředkem, nástrojem a kladivem. Jejich 'vědění' je TVOŘENÍ, jejich tvoření je dávání zákonů, jejich vůle k pravdě je - VŮLE K MOCI." (Friedrich Nietzsche , "Mimo dobro a zlo" , 1886)

Pokud je učiněn krok od vědy k porozumění vědě, pak na základě tohoto porozumění může dojít ke skutečné a vynikající změně. Nejdokonalejší věda jako taková musí mít za základ také porozumění a to, co nazývám porozuměním vědě. Věda se pak vyvíjí ve schopnost skutečně lépe utvářet společnost. To je forma tvorby. Kterou nelze označit za pseudovědeckou, právě naopak. Existuje věda dobrá a věda špatná či nesprávná. Ale to není dáno tím, zda věda tvoří více nebo méně. Lepší věda, nebo alespoň lepší společenská věda, by měla být

schopna nahlédnout do budoucnosti, ale také se stát součástí této budoucnosti, nebo dokonce tuto budoucnost aktivně utvářet a formovat.

Tyto základy a atributy transformace, změny, tvorby a inovace jsou potřebné a hnací silou i v praxi. V příspěvku o okouzlení, který jsem napsal pro světovou konferenci IFSAM o managementu 2010 (W.T.M. Berendsen, " Towards a reenchanted society through storytelling and phronesis antenarrating" , IFSAM world conference on management, 2010).

Napsal jsem mimo jiné, že očarování je o "co nejoptimálnějším přizpůsobení mezi holoplurály, nikoli mezi uniplurály". To je velmi zásadní a podstatný postřeh a věta, stejně jako je zásadní a podstatná většina toho, co píšu. Pro změnu a růst, a tedy i pro společnost jako celek.

Skutečnost je taková, že naše současná společnost prochází transformací. Která zdaleka není dokončena. Ale moje metasémiotika a holoplurismus pro ni tvoří důležitý klíč a základ. A nejen důležitý klíč a základ, ale je bezprostředně tím nejdůležitějším. Abychom (mohli) tuto transformaci utvářet tím nejhlubším a nejdokonalejším způsobem.

Právě teď a v tomto čase - v roce 2012 a ještě nějakou dobu poté - existuje mnoho aspektů naší společnosti, které jsou založeny na podřadných základech. Příkladem je náš finanční, měnový a peněžní systém. Kromě toho platí, že správná a obratná a nejdokonalejší transformace našeho finančního, měnového a peněžního systému je nanejvýš potřebná a je také klíčem k zahájení utváření a umožnění nejdokonalejší a nejpotřebnější transformace naší společnosti.

Moje inovace peněžního systému a vynikající peněžní systém, který jsem vytvořil, je skvěle přizpůsoben budoucnosti. Doplní a promění náš současný podřadný peněžní systém tak, že pak umožní dokonalejší a velkolepější proměnu naší společnosti jako celku i jednotlivců a organizací. Transformaci zaměřenou na udržitelnost a kvalitu života. To povede k mírové, ale velmi potřebné měnové revoluci, která pak umožní mnoho velkých sociálních revolucí.

8. Podstata našeho současného peněžního a měnového systému a vliv na měnové systémy a politiky

Ve svých textech o finanční a hospodářské krizi, ale i v širším smyslu, jsem již několikrát a na různých místech poznamenal, že podstatné jsou podstaty a základy. Základy by měly být co nejvíce v souladu s praxí. Mluvím o základech, protože mám na mysli podstatné aspekty a také podstatné perspektivy a základy pro vědu a praxi.

V této části své knihy se chci ponořit trochu hlouběji a také konkrétněji do podstatných aspektů a základů současného peněžního systému. A tím také učinit krok k tomu, co je možné a co by bylo lepší a vhodnější pro současnou i budoucí společnost a jednotlivce a organizace. Kde je třeba předpokládat udržitelnou organizaci a udržitelnou společnost, což nemusí vždy odpovídat a souviset s udržitelnými organizacemi a strukturami. A pak zase ano; záleží na tom, jak se na to díváte a jak to vnímáte.

Je samozřejmě třeba rozlišovat mezi

1) Peníze a náš peněžní systém

2) Měnový systém a politika

3) Obsah a způsoby myšlení v důsledku přidruženého nebo nepřidruženého peněžního systému a nebo tvorby měnové politiky.

Kde 2) je většinou výsledný produkt a je určen podstatou a vlastnostmi 1). A 3) je ve větší či menší míře důsledkem a determinován podstatami a vlastnostmi 1) a 2). Z tohoto důvodu a také vzhledem k zásadní roli, kterou peníze hrají v naší ekonomice a společnosti, musí být náš peněžní systém úplný a v souladu s přáními a požadavky budoucnosti. Tyto požadavky by měly být takové, aby se usilovalo o co nejvyšší stupeň udržitelné organizace. A co nejvyšší kvalitu a příležitosti pro jednotlivce i společnost a naši Zemi.

Velmi důležitým bodem je však také skutečnost, že náš peněžní a měnový systém by měl být logický a úplný. Pokud tomu tak není, vede to k nejrůznějším druhům pomateného myšlení a pomateného chování v naší společnosti. A to vede k nejrůznějším problémům, od psychických a duševních a fyzických zdravotních problémů až po smrt jednotlivců, stejně jako k poškození a zániku organizací, výrobků, zvířat a dalších entit v naší společnosti a vesmíru. Ve skutečnosti může být náš peněžní a peněžní systém skutečně úplný pouze tehdy, pokud je na něj naladěno a sladěno celé naše individuální i kolektivní smyslové vnímání. V němž musí existovat silová interakce mezi naším peněžním systémem, naším smyslovým vnímáním a světem a vesmíry kolem nás.

Zní to složitě a je to tak. Zejména proto, že je nesmírně důležité, aby základ našeho peněžního systému byl nastaven tak, aby bylo možné, ale také zůstalo možné nezbytné doplňování a přenastavování našich individuálních i kolektivních mozků, a tím i smyslového vnímání. A aby tato doplnění probíhala správným a nejlepším možným způsobem.

V současné době tomu tak většinou není. Vědomě či nevědomě často uvažujeme velmi iracionálně a někdy i pomateně, protože náš peněžní systém není nastaven správně. Tyto vyšinuté nebo iracionální způsoby myšlení mimochodem pravidelně vyplývají také z nedostatků v jiných aspektech naší společnosti nebo v naší vědě či chápání nebo jsou jimi způsobeny.

Faktem však je, že současný nedostatek peněz vede k mnoha pomateným způsobům myšlení a k mnoha pomateným způsobům jednání v naší společnosti. Vlády, organizace i jednotlivci si to ve větší či menší míře uvědomují, a přesto lidé jednají způsobem, který není v souladu s tím, co je logičtější a správnější nebo s čím by se mohli mnohem více ztotožnit.

Co jsou peníze a k čemu slouží peníze a náš peněžní systém? Pro odpověď na tuto otázku je nejprve důležité, jaké vlastnosti má základní perspektiva. Pro co nejdokonalejší a udržitelný a skvělý výsledek to bude muset být semiologické a ontologie je nedostatečná a dokonce omezující. Zejména pokud se příliš velká pozornost věnuje současným situacím a možnostem a genetické a dimiugialogické aspekty, a tedy i možnosti, se berou v úvahu málo nebo vůbec.

Něco, co se v současných vědách děje až příliš často, zejména ve vědách společenských, kde právě geniotologické a dimiugialogické aspekty sémiologie hrají důležitou funkci a roli. Při pohledu na to, k čemu peníze a náš současný peněžní systém slouží, se tedy nelze vyhnout kritickému pohledu. Přičemž otázka a odpověď na to, čím peníze jsou a hlavně čím mohou být a čím se mohou stát, je do značné míry určena také pochopením toho, k čemu je náš peněžní systém určen, a ještě lépe, čím může být a čím se může stát.

Pokud se předpokládá pouze to, co peníze jsou a byly, ovlivňuje to vizi a chápání toho, k čemu peníze v podstatě slouží - a co je důležitější - čím se peníze a náš peněžní systém mohou stát. To dokazuje mimo jiné i současné chápání a vize toho, co peníze jsou a k čemu údajně zásadně slouží. Utrechtský vědec Klaas van Egmond ve svém článku "filozofie života a udržitelná politika"- přednáška pro Křesťanskosociální kongres 2011- píše následující : "Peníze jsou v zásadě určeny jako prostředek k regulaci toku činností a zboží".

S tím nesouhlasím, a to z několika důvodů. Za prvé, vytváří vztah mezi penězi a toky činností a zboží. Což je částečně správné, ale příliš omezující a redukcionistické. V tom smyslu, že je zde zmíněna a uvažována pouze jedna funkce peněz, zatímco jich je mnohem více. Zároveň však předpokládá, že úloha peněz spočívá v zásadě ve výrobě statků a činností a že peníze jsou pro jednotlivce a organizace ve společnosti méně důležité. Mnohem důležitější však je, že výše uvedený popis záměru či účelu nebo užitečnosti peněz zcela ignoruje genetické a dimiugialogické možnosti peněz a našeho peněžního systému. Tyto možnosti, jak jsem o nich hovořil, jsou částečně zakotveny i v tom, jak jsou věci definovány a chápány. To, co peníze jsou a byly a k čemu slouží, způsob chápání o nich, přímo ovlivňuje možnosti a realitu měnové politiky a charakter a obsah měnových systémů na celém světě.

Peníze mají v zásadě regulovat tok činností a zboží. Tuto definici peněz chci zcela opustit, a to z několika důvodů. Zaprvé proto, že peníze mají v naší společnosti samozřejmě mnohem více rolí a funkcí. Ale kromě toho je mnohem obecnější a lepší definice mnohem účinnější a velkolepější. To se týká následující definice peněz :

PENÍZE JSOU KATALYZÁTOREM UDRŽITELNÉHO RŮSTU A ROZVOJE, který podporuje udržitelné organizování a udržitelný život.

Tato definice peněz se více zaměřuje na jednotlivce a společnost a méně na organizace a výrobu. Podle mého názoru, ale i ve své podstatě, mají peníze také omezit nebo dokonce zcela eliminovat toky činností a zboží. A peníze jsou katalyzátorem, jsou v tomto procesu potřebné, ale ve skutečnosti se nespotřebovávají. Protože použité peníze prostě dál existují jen na jiném fyzickém nebo digitálním místě.

Moje definice peněz navíc podporuje sociální jistoty a zlepšování a optimalizaci rozvoje jednotlivců, naší společnosti a světa. Něco, co jiné definice podstaty a role peněz nedělají nebo dělají v menší míře. Moje definice vyzývá k zachování sociálních jistot. A vyžaduje a vyžaduje peněžní systém a měnovou politiku, které to podporují a umožňují.

Náš současný peněžní systém, a tedy ani současná měnová politika, nepodporuje roli peněz jako katalyzátoru udržitelného růstu a rozvoje. Naopak. Současná (říjen 2012) situace v Řecku ukazuje, že politika EU již má dalekosáhlé negativní dopady. Jedním z příkladů je demontáž sociálního zabezpečení. Právě teď jsou například v Řecku pacienti s rakovinou, kteří jsou sociálním systémem zcela ignorováni, a nemají tak nárok na pomoc lékařů ani nemocnic. Nedostává se jim ŽÁDNÉ péče. Něco, co je naprosto neospravedlnitelné jak z lidského hlediska, tak z hlediska udržitelného růstu a rozvoje. To jsou situace, které by v takzvané vyspělé společnosti rozhodně neměly být žádoucí a za které by se vláda EU měla stydět. A které by měly být v EU co nejdříve zakázány. Skutečně každý občan EU by měl mít zaručenou dobrou zdravotní péči bez ohledu na to, v jaké finanční či sociální situaci se nachází.

Až do roku 2008, kdy vypukla finanční a hospodářská krize, se zdálo, že se EU daří dobře. Náš peněžní systém a také měnová politika se zdály být správné a zaměřené na růst a rozvoj. A na jeho podporu. A pak přišla krize. Která, na rozdíl od nejčastějších názorů a předpokladů, nebyla způsobena bankami nebo spekulacemi různých stran. Finanční krize, které se v současné době říká

dluhová, ale ve skutečnosti jde o stejný jev, je logickým důsledkem vážného a obrovského nedostatku peněz. Je to proto, že subjekty v naší společnosti rostou rychleji a potřebují stále více peněz. Zatímco v minulosti vlády vytvářely příliš málo peněz, nebo alespoň standardně tyto peníze také putovaly k nesprávným subjektům. Velký nedostatek peněz pociťují zejména nezaměstnaní, ale také pracovníci nižších profesních skupin a nižších příjmových skupin. Není normální, když někdo, kdo má zaměstnání na plný úvazek a také tvrdě pracuje a snaží se ze všech sil, nemůže ani normálně uživit rodinu a i při méně než normálním způsobu utrácení má stále problém zaplatit účty. Situace, která se dnes bohužel stále častěji stává realitou. Také a dokonce i v zemi, jako je Nizozemsko. To vše je důsledkem silně omezeného a represivního peněžního systému a měnové politiky. A zejména také příliš malého množství peněz v našem systému, v naší společnosti. Ale to příliš málo peněz je také částečně důsledkem charakteru a věcných možností současného finančního a hospodářského systému a měnové politiky.

Úplný a komplexní peněžní systém musí zajišťovat nejen každodenní životní potřeby, ale navíc musí poskytovat nejen stálou, ale i udržitelnou nabídku sociálních potřeb, ale také tzv. luxusních potřeb. Při čemž tyto luxusní potřeby rozhodně nemusí být tak velkolepé a už vůbec ne tak honosné a opulentní, jako je tomu u některých jedinců v naší společnosti. Ale v našem současném peněžním systému a peněžním systému a politice prostě volíme svobodu pro jednotlivce, aby si koupil to, co si může dovolit, i kdyby někdo za rohem nebo dokonce zbytek světa umíral hlady nebo sociální osamělostí nebo proto, že ho zcela ignorují. Navíc je to prostě tak, že v naší současné společnosti nám připadá zcela normální ve větší či menší míře zneužívat ostatní lidi, abychom si vydělali na svůj peníz.

Nebo je to všechno trochu složitější? Nepomáháme finančně bližním proto, že nechceme, nebo proto, že nemůžeme? Zdá se, že je to spíše ten druhý případ. Ale co ti, kteří v naší společnosti vydělávají opravdu hodně, nebo politici, kteří řídí a spravují naše země a mezinárodní společnosti? Kdyby opravdu chtěli, jistě by mohli alespoň částečně finančně pomoci bližním? Protože "tam" je jistě přebytek peněz, a pokud žádné nejsou, jistě je lze vygenerovat? Nebo je to také iluze a existují také limity množství peněz, které má člověk k dispozici, ale ještě více limity peněz, které může ušetřit?

A pak se vrátím ke konceptu, kolem kterého se všechno točí. Nedostatek. Nedostatek peněz, nedostatek nebo nedostatek dostatečného porozumění, nedostatek nebo nedostatek správné metodiky a způsobů, jak dospět k optimálnějšímu a udržitelnějšímu řešení a společnosti. Zjevně nám, ať už sociálně, intelektuálně nebo ekonomicky či jinak, často chybí prostředky nebo pochopení, abychom dospěli k ještě lepšímu způsobu života a organizace.

Nicméně jak moje zkušenosti, tak i mé chápání ukazují a vedou k přesvědčení, že klíč k lepšímu způsobu života a organizace skutečně leží ve financích. A zejména v odstranění nedostatku, ať už domnělého nebo jiného. Přičemž není důležitá jen současná vzácnost, ale také vnímaná či nevnímaná vzácnost v budoucnosti. Člověk potřebuje jistotu. Jistotu, že nyní i v budoucnu bude mít přinejmenším dostatek finančních prostředků k životu, ale také k udržení vlastní rodiny a prostředí. Taková jistota v současné době neexistuje a ve skutečnosti je stále menší a nejistější. Nemůžeme ani příliš věřit, že se to ještě zlepší, a naši politici, ale ani naše okolí nám v to také zrovna nedávají větší důvěru. Tato důvěra se skutečně dostaví teprve tehdy, až politici skutečně podniknou kroky a skutečně dosáhnou výsledků při odstraňování finančního nebo sociálního nedostatku. Kde je finanční nedostatek obzvláště důležitý. Protože to je klíčem k tomu, abychom také dosáhli mnohem udržitelnějšího a velkolepějšího výsledku jak po stránce intelektuální, tak po stránce ekonomické a jiné.

Peníze jako katalyzátor udržitelného růstu a rozvoje. To je v podstatě vše. Je to úplný a zároveň udržitelný popis. K jeho dosažení je však zapotřebí, aby byly alespoň tyto prvky

1) Odstranění nedostatku peněz v naší společnosti

2) Oddělení příjmů jednotlivců a rodin od práce, od výroby.

3) Záruka stabilního příjmu a stálého dostatku finančních prostředků na základní potřeby, jako je řádné bydlení, strava, zdravotní péče, péče o seniory, doprava, určitá úroveň luxusu, možnost chovat zvířata nebo se věnovat koníčkům a sportu, intelektuální a sociální rozvoj.

4) Správné rozdělování peněz v naší společnosti, které zajistí, aby co nejvíce jednotlivců v naší společnosti dostalo dostatek peněz na uspokojení svých základních potřeb, ale také více, ale udržitelným způsobem.

Číslo 2) je nejpodstatnější a nejdůležitější z několika důvodů. Umožňuje dosáhnout skutečné udržitelnosti, ale je také klíčem k prevenci inflace v budoucnosti. Tím, že již nebudeme závislí na příjmech a práci, a tudíž výroba služeb a výrobků nebude z finančního hlediska nutná, je také zcela zbytečné zvyšovat ceny zboží, nebo je dokonce udržovat na současné úrovni. Od té doby se tedy ceny zboží mohou více přizpůsobit a sloužit jednotlivcům i společnosti. Ceny pak mohou být sníženy i přesto, že to povede ke "ztrátám", pokud je to pro společnost nebo konkrétní jednotlivce žádoucí. Na této úrovni pak lze mnohem logičtěji a udržitelněji řešit i aspekty financí a peněz, našeho peněžního systému a měnové politiky. Takto to bude dávat mnohem větší smysl.

Vše je o dobrém vnímání

A je to tak. Pokud se výše uvedené body stanou součástí našeho peněžního systému, a to udržitelným a úplným způsobem, který mám na mysli a který předpokládám, pak se tím automaticky vyřeší mnoho problémů ve společnosti. Peníze už nikdy nebudou skutečným problémem, ale navíc se stanou i nástrojem a skutečně podpoří udržitelný rozvoj. Peníze pak budou skutečně katalyzátorem udržitelného růstu a rozvoje.

Udržitelný růst a rozvoj společnosti bude zahrnovat destrukci organizací nebo jejich částí. A destrukci organizačních procesů, výrobních procesů a zdrojů a destrukci výroby. Zejména také proto, že části výroby nejsou udržitelné nebo nepřispívají k udržitelnému organizování. Dokonce ani výroba sama o sobě v mnoha případech nepřispěje k udržitelnosti. Výroba je nutná, ale jen tehdy, když je skutečně potřebná. A to velká část dnešní výroby nebude a potřeba výroby se může v budoucnu také snížit. Díky lepší logistice, ale především díky inovacím ve způsobech výroby a také inovacím v tvorbě a vytváření potřeb lidí.

Skutečnost, že v budoucnu budeme muset vyrábět méně nebo vůbec, abychom uspokojili naše potřeby příjmů, povede již nyní k obrovskému snížení výroby. Pokud bude výroby méně, a tudíž organizace již nebudou skutečně potřeba, bude to mít také obrovský dopad na snížení výroby související s výrobou a potřebné k jejímu udržení. Vzpomeňte si na výrobu balicích zařízení, strojů, dopravních prostředků, kancelářských zařízení.

Je však nanejvýš důležité, aby vláda dohlížela na udržitelnost a vytvářela pro ni různými způsoby podmínky. Svou roli v tom hrají i obyvatelé dané země. Spotřebitelská společnost a spotřební vzorce jednotlivců a rodin by měly být rovněž zaměřeny na udržitelnost. To zahrnuje následující :

- Zaručení přiměřeného příjmu obyvatelům země po celou dobu, i když nemají žádný příjem z práce.

- Nebránit se nebo se stavět odmítavě k omezení práce nebo dokonce k úplnému zrušení některých odvětví nebo organizací, pokud to podporuje udržitelnost nebo je to užitečné či žádoucí pro jiný účel.

- Podporovat zlepšování výrobků tak, aby byly skutečně udržitelnější a podporovaly udržitelnost.

- Podporovat méně rychlé nahrazování výrobků a udržitelné řízení životního prostředí, společnosti a sociálního prostředí a praxe.

Odstranění nedostatku peněz spolu s následným dalším oddělením příjmů od provozu práce a také výroby to vše umožňuje mnohem více než v současnosti. Pokud se jednotlivci a společnost stanou méně závislými na práci a výrobě z hlediska příjmů, automaticky to znamená, že se může méně vyrábět. Výroba pak skutečně již není potřebná k vytváření příjmu, ale spíše k tomu, k čemu by vlastně měla sloužit. A sice k uspokojování potřeb či nezbytností spotřebitelů nebo pro spotřebitele. Důležitější však je, že výroba by také měla v zásadě sloužit pouze k udržitelnému růstu a rozvoji a udržitelnému životu a společnosti. Přičemž tyto fyzické produkty nebo vyráběné služby nejsou katalyzátorem, ale spíše nástroji a podstatnými potřebami pro udržitelný rozvoj a růst.

Že udržitelného růstu společnosti lze dosáhnout, pokud se výroba stane méně nebo lépe odlišnou. Dobrým příkladem této odlišnosti je skutečnost, že výroba se zhoršila již v letech 2008 až skutečnost. Ne zlepšila, ale zhoršila. Zatímco efektivita organizačních procesů se zlepšila. A tato efektivita se může a bude ještě zlepšovat. Jenže v současné době je to stále na úkor zaměstnanců a ekonomiky. Ten poslední bod, který jde na úkor pracovníků a ekonomiky. se neshoduje s tím, že se efektivita výroby a výrobních procesů zhoršuje. Protože se zlepšují. Proč se tedy pracovníci a obyvatelé zemí mají stále hůře? Když se efektivita výroby a výrobních a organizačních procesů ve skutečnosti zlepšuje? Odpověď je jednoduchá, je částečně a právě proto. Zatímco samotná ekonomika

se musí stále více zastavovat, my všichni začínáme pracovat stále tvrději. Dělat stále více a více za stejný čas. Efektivita je název hry. Za stejnou mzdu, jakou jsme dostávali dříve, budeme dělat stále více a více. Se stále menším počtem lidí. Je to na úkor pracovníků a naší ekonomiky, a tedy na úkor naší společnosti. Důvodem je, že výhody efektivity se na pracovníky a ekonomiku přenášejí jen stěží, pokud vůbec. Naopak. Ve skutečnosti je efektivita pro pracovníky a ekonomiku škodlivá. Štíhlá výroba je v dnešní ekonomice a podmínkách pro pracovníky a ekonomiku škodlivá.

Efektivita, přinejmenším současný způsob jejího zavádění, vede k méně udržitelnému hospodářství a je extrémním případem neudržitelné organizace. Ekonomika by se neměla zastavit, ale mělo by nám to být umožněno. Toho nedosáhneme tím, že budeme pracovat tvrději za stejnou mzdu nebo pracovat méně tvrdě za menší mzdu.

Říkám tedy, že štíhlá výroba nebo jiné efektivní metody jsou škodlivé jak pro pracovníky, tak pro ekonomiku. Tak je tomu i nyní, při současném peněžním systému a měnové politice. Pokud se současný peněžní systém a měnová politika změní, efektivita bude i nadále škodlivá pro pracovníky, pokud se tato efektivita nestane udržitelnou. A této udržitelnosti lze dosáhnout pouze tehdy, pokud je tato udržitelnost ve prospěch pracujících. Například pokud si pracovníci v budoucnu budou moci vybrat mezi tím, zda budou pracovat více a pak budou pracovat méně hodin - za stejnou mzdu -, nebo budou pracovat méně a budou pracovat o něco více hodin - za stejnou mzdu. A pokud další efektivita povede také k ještě vyšší mzdě, např. Nebo pokud měnová a finanční politika a systém zajistí, že pracovníci a obyvatelé země budou mít z vyšší efektivity a dalších způsobů organizace vždy finanční prospěch. Udržitelné organizování se však samozřejmě netýká jen finančních, ale také sociálních otázek.

Obecně lze tedy tvrdit, že pracovníkům by mělo a musí být umožněno zpomalení, a to jak v současnosti, tak i v budoucnosti. Všem by nám prostě mělo být umožněno pracovat normálním tempem, které není tak rychlé a uspěchané jako v současnosti. Pokud je to možné, pak bychom měli prostě vyrábět o něco méně nebo přibližně stejně s větším počtem lidí. Ekonomika se nemusí zpomalovat. Ale ani nemusí být rychlejší. Na tempu ekonomiky nezáleží. Jde také o správný rytmus. A toto tempo i rytmus by neměly záviset na ekonomice, ale na pracovnících a na nás samotných. Od jednotlivců i skupin. Ekonomika je

nyní v krizi, ale nemusí být. Pokud oddělíme příjmy a také tvorbu finanční a měnové politiky a realitu více od výkonu práce. Vzájemné závislosti musí být v tomto procesu mnohem více odděleny. Něco, co moje inovace peněžního systému umožňuje. A spolu s tím je klíčem k tomu, aby organizační procesy a organizování byly skutečně udržitelné, což z definice znamená, že tato udržitelnost přináší prospěch pracujícím. Organizace a organizace tak musí začít sloužit pracovníkům a společnosti.

Pokud a až bude moje inovace zavedena, nebude už z hlediska financí záležet na tom, kolik si při práci vyděláme. Jak tvrdě nebo měkce pracujeme. Nebo kolik hodin denně. Stejně tak, pokud jde o finance, nebude už pro firmy důležité, zda někdo vydělává, nebo ne. Zda vyloží kontejner z Číny ručně, nebo zajistí jeho naložení na palety na čínské i evropské straně a dobré pracovní podmínky pro zaměstnance v dodavatelské i vlastní zemi.

Pro udržitelnou ekonomiku a organizaci by měla být práce vykonávána pouze za účelem uspokojení potřeb. A peníze by opět měly být stále více nebo spíše jen katalyzátorem udržitelného růstu. Nic víc, ale rozhodně ani nic méně. Peníze musí stále více sloužit společnosti a jednotlivcům a totéž platí pro měnovou politiku.

V důsledku dluhové krize EU pravděpodobně zřídí nouzový fond. Do tohoto nouzového fondu budou muset země platit peníze. Zatímco obyvatelé těchto zemí již sami prožívají těžké časy. Tyto peníze se pak půjčí Řecku a dalším problémovým zemím, i když existuje mnohem lepší alternativa. Vzhledem k tomu, že EU nemá peníze uložené v nouzovém fondu, ale vytváří v nouzovém fondu své vlastní peníze. A Řecko si pak tyto peníze ani tak nepůjčuje, jako spíše daruje. S podmínkou, že pokud se Řecko v příštích 20 letech dostane zpět do skutečně pozitivní nebo dostatečně pozitivní situace, že pak stejnou částku nebo tuto částku v budoucnu uloží zpět do nouzového fondu i s úroky. Např. Tímto způsobem nebudou muset ostatní země ukládat peníze do nouzového fondu, a nebudou tedy muset začít šetřit v důsledku požadovaných vkladů do nouzového fondu. Tímto způsobem velmi přispěje k oživení ekonomiky, místo aby vedl ke zhoršení ekonomiky a postavení jednotlivců ve společnosti.

9. Hodnotová inflace - nad rámec pojmu inflace

Úvod

Zhruba od roku 2000 se snažím řešit dluhovou krizi, její základní příčinu. Nejprve s vhledem, ale také mnohem šířeji, než jen v souvislosti s dluhovou krizí. To vyústilo ve Vynikající měnový systém, který jsem vytvořil. Tento Vynikající měnový systém je nejoptimálnějším a nejlepším řešením globální dluhové krize a lze jej také zavést v téměř nereálné, ale plně realizovatelné krátké době. S mou inovací peněžního systému - která je úpravou současného peněžního systému a zajistí transformaci na Vynikající peněžní systém - může být dluhová krize skutečně zcela vyřešena, ukončena, a to během 1 dne. Ne všechny země budou kompetentní a/nebo schopné toho skutečně dosáhnout během 1 dne, ale "moje" země Nizozemsko je mimo jiné v této pozici. Také Německo a pravděpodobně Francie a v každém případě také Spojené státy americké jsou v pozici, kdy mohou aplikovat mou inovaci peněžního systému, a to také během 1 dne. Pokud to skutečně udělá jen jedna z vlád těchto zemí, bude to znamenat ukončení globální dluhové krize během jednoho dne. A to nejen pro svou zemi, ale pro celý svět. Dluhová krize od té chvíle skončí. Úplně vyřešena.

Další mnohem dalekosáhlejší výsledek mé inovace pro měnový systém je ještě větší. Vynikající měnový systém totiž podporuje také udržitelný rozvoj naší společnosti nejvhodnějšími vynikajícími způsoby. Přechod k Vynikajícímu peněžnímu systému proto současně znamená transformaci k Vynikající peněžní společnosti. Která dále podporuje další transformaci na Vynikající sociální společnost. Další Excelence v "sociální oblasti" je mnohem, mnohem důležitější než další Excelence v "peněžní/finanční oblasti". Jde však o to, že sociální a finanční kapitál spolu silně souvisejí. A že současný peněžní systém, a tedy i politika, sociální společnost nepodporuje, ba naopak ji v mnoha oblastech zcela brzdí nebo dokonce ničí. Jediný způsob, jak vytvořit sociální svobodu a kvalitu na vynikající úrovni než v minulosti, je vytvoření a podpora finanční svobody. Vynikající peněžní systém to dělá tím nejúžasnějším a nejvynikajícím způsobem.

Základní perspektiva pro lepší pochopení

Pro lepší pochopení fenoménu dluhové krize a toho, co s ní souvisí, je důležité podívat se na ni následujícím způsobem. Kapitál se skládá z finančního a sociálního kapitálu. Jak finanční, tak sociální kapitál mají mnoho podob , kapacit. A v mnoha podobách. I když sociální kapitál bývá mnohem pluralitnější a všestrannější než finanční kapitál. Realita kolem nás se skládá z entit a procesů. Tyto entity lze také nazvat objekty, v tom případě je třeba za objekty považovat i živé organismy. Všechny tyto objekty jsou dynamické. Této dynamice pak říkáme "proces" a objekty či entity jsou součástí dynamiky, tedy procesů. Finanční i sociální kapitál jsou v současné době stále více rozdělovány mezi rostoucí počet procesů a subjektů. To také znamená, že podíl sociálního nebo finančního kapitálu, který je nebo může být k dispozici pro daný proces, obecně klesá. K proporcím, které mohou, ale nemusí být problematické. Všechny procesy a subjekty potřebují určitý podíl sociálního a finančního kapitálu. Aby vůbec mohly existovat nebo aby mohly existovat i nadále. Přebytek celkového finančního kapitálu nebo celkového sociálního kapitálu (celkový kapitál, který lze rozdělit mezi subjekty) není problém a přebytek lokálního finančního kapitálu nebo lokálního sociálního kapitálu (kapitál dostupný konkrétním procesům nebo subjektům) také není problém. Nedostatek jím obvykle ve větší či menší míře je. Místní nedostatek by se neměl "řešit" vytvářením místního nedostatku na jiných místech nebo v jiných časových okamžicích. Něco, co se v minulosti i v současnosti děje, a dokonce stále častěji. Důvodem je rostoucí nedostatek celkového finančního kapitálu, a tedy i místního sociálního kapitálu. K vyrovnání nebo dočasnému snížení nedostatku celkového finančního kapitálu je totiž zapotřebí stále většího nasazení sociálního kapitálu.

Problémová inflace

Když komunikuji nebo chci vysvětlit svůj vynikající měnový systém ostatním, až příliš často se objevuje otázka, zda vynikající měnový systém nepovede k inflaci. Já pak říkám, že to vůbec není problém. A že jsem také v minulosti popsal některé věci týkající se inflace, které již ukazují, že inflace není v rámci Vynikajícího měnového systému problém. Nicméně to, co jsem již o inflaci napsal, pak často není k dispozici. Navíc to, co bylo napsáno, nemusí být dostatečné k tomu, aby lidé dostatečně pochopili, že inflace před zavedením Vynikajícího měnového systému a v době, kdy je Vynikající měnový systém

skutečností, vlastně a skutečně vůbec není problém. V textu, který nyní následuje, to snad dostatečně vysvětlím. Většinu předchozích textů, které jsem o inflaci již napsal, najdete na mém účtu/stránce www.academia.edu. Můžete si je tam stáhnout. Doufám však, že po přečtení nyní následujícího textu to již nebude nutné a povede to k dostatečnému pochopení toho, že inflace v rámci Vynikajícího měnového systému není problém a bude dokonce mnohem menší než v současnosti. Protože v současné době dochází k velkému množství inflace, aniž by si toho vláda nebo ekonomové dostatečně všimli nebo ji pojmenovali. Něco, co snad bude jasné i při čtení nyní následujícího textu.

Co je to cenová inflace

Cenová inflace - nebo to, čemu ekonomové, zpravodajství a podobně běžně říkají inflace - znamená, že za stejné množství peněz lze koupit méně. K nákupu stejné věci je tedy zapotřebí více peněz.

Pokud se zvýší počet peněžních jednotek v oběhu a sníží se nabídka zboží a služeb, nastane situace, která může vést k inflaci. Pokud se tento počet peněžních jednotek v oběhu sníží a nabídka zboží a služeb se zvýší, může to vést k deflaci. To jsou možnosti. Zda k ní však skutečně dojde, závisí také na více faktorech. Hospodářský vývoj v posledních desetiletích to dokazuje.

To, že logika inflace a deflace v posledních desetiletích funguje opačně, je způsobeno tím, že náš měnový systém - náš peněžní systém - není logický, ale dokonce nelogický a destruktivní, škodlivý. A také proto, že organizace dostatečně nerozumějí vztahovým požadavkům na to, aby náš současný peněžní systém správně fungoval. Tím chci říci, že peněžní systém-naš současný peněžní systém-nemusí být ani tak nelogický, ale že se stává nelogickým ve společnosti, protože organizace a jednotlivci v naší společnosti prostě "nefungují" a "nejednají" tak, jak současný peněžní systém cq systém očekává, že "nás". K tomu se vrátím později. Ale tím, že jsem řekl, že inflace a deflace fungují obráceně, jsem chtěl říci, že inflace a deflace sice probíhají, ale zcela jiným způsobem, než jak je ekonomové v současnosti vnímají a chápou. Toto nepochopení pramení z příliš úzkého chápání fenoménu inflace, ale také proto, že náš současný peněžní systém a současná tvorba měnové politiky a

jednání vlád a organizací i jednotlivců sice způsobují, že se inflace a deflace v tomto kontextu logicky vyvíjejí, ale tento vývoj je v některých ohledech opačný, než jak jej "chápou" ekonomové a jak si myslí, že jej "vidí", pokud jde o inflaci a deflaci ve společnosti.

Zajímavé je pochopení toho, co vlastně "peníze v oběhu" znamenají. Zda se jedná o peníze určené na spotřebu a výrobu a zda jsou do něj zahrnuty i peníze odložené podniky a vládami či jinými organizacemi nebo jednotlivci (za jakýmkoli účelem). A jak se tyto výhrady vyvíjely v poslední době, zejména také po vzniku dluhové krize. Po této dluhové krizi bylo totiž více peněz vyčleněno pro banky a možná i vlády ze strany ECB apod. Tyto peníze se samozřejmě musely odněkud vzít. A vzhledem k současným měnovým možnostem mohly přijít pouze z 1 místa, a to "z" ekonomiky a "od" pracujících a občanů. Zatímco právě "ekonomika" a "občané" potřebovali a potřebují VÍCE peněz. Subjekty (včetně procesů) potřebují VÍCE peněz, a ne méně, jak se děje nyní.

Jak se měří cenová inflace

Pro výpočet inflace se běžně používá řada součinů. Jedná se o (téměř) vždy stejné produkty. Z těchto výrobků pak určitý, ale také pokaždé stejný počet výrobků spotřebovaných/nakoupených za rok. Ten se pak vynásobí cenou převládající v daném roce. A pak se podíváme na rozdíl v celkové částce v různých letech. Když se tato celková částka zvýší, pozorujeme inflaci ; vždyť na nákup těchto konkrétních výrobků v těchto počtech je potřeba více peněz.

Jedná se tedy o průměrné hodnoty. A pro určitý počet produktů a určité konkrétní produkty. Je velmi důležité vědět, které výrobky to jsou, ale také přesně pochopit, jak výpočet funguje a jak by měl být chápán v širším sociálním a ekonomickém pohledu. Co je však často ještě důležitější než to, JAKÁ je inflace, na kterou se tedy inflační čísla dívají, je to, JAK .... jak tyto rozdíly v průběhu let vznikají , jaké jsou základní příčiny těchto rozdílů. Sám se domnívám, že rozumím tomu, že skutečnost, že mzdy nebyly v předchozích letech adekvátně přizpůsobeny míře inflace, je hlavní příčinou vzniku inflace v následujících letech. Existují však i další příčiny inflace, například růst cen komodit nebo jiný vývoj cen. A

nedostatečná informovanost o relačních cenách a z toho vyplývající relační cenový vývoj (vývoj).

Trendy v naší společnosti související s inflací

Inflace je v současné době většinou vnímána jako nerelační jev, resp. neexistuje dostatečné povědomí o znacích a mnoha aspektech relační hodnotové inflace. V dnešní společnosti existuje poměrně dost trendů, které s inflací souvisejí. Jmenujme alespoň některé z nich

Trend, že pro dosažení určitého příjmu je třeba dělat stále více a více. A že za stejný příjem lze zpravidla pořídit méně.

Trend, že sociálně-vztahový vývoj ve společnosti způsobuje, že se od jednotlivců skutečně očekává a vyžaduje, aby stále více nakupovali. Společenské požadavky jsou stále větší a vyšší, ale také vyšší povědomí a touha po kvalitě vyžadují, aby se více dělalo, a tedy i utrácelo, aby se i nadále splňovaly zvýšené standardy kvality.

Požadavky zaměstnavatelů na odbornou přípravu, ale také na odpovídající a správný výkon určitých pracovních míst a prací vyžadují od pracovníků vyšší úroveň vzdělání a dovedností. V důsledku toho se zvyšuje obecná úroveň vzdělání obyvatelstva. Navzdory zvyšování obecné úrovně vzdělání přibývá pracovníků s vyšším vzděláním, kteří musí pracovat pod svou úrovní, protože na jejich úrovni není žádná práce k dispozici. zejména na nižších úrovních je mnoho práce vykonáváno brigádnicky. Tento podíl se v posledních desetiletích zvýšil, a pokud nebudou přijata žádná opatření, bude se pravděpodobně jen zvyšovat. Což nemusí být špatný vývoj, ale ve většině případů tomu tak je. Zejména proto, že si tyto agentury dočasného zaměstnávání ponechávají poměrně velký podíl z hodinových mezd, které podniky za tyto pracovníky vyplácejí, samy a nevyplácejí/nepřevádějí je dočasně zaměstnaným osobám. Dočasní pracovníci by měli vydělávat VÍCE než běžní pracovníci, protože jsou flexibilnější z hlediska nasazení a zaměstnavatelé mají méně povinností. Kromě vyšší hrubé hodinové mzdy by dočasní pracovníci měli v budoucnu dostávat také pravidelné vedlejší výhody a odměny. Například 13. měsíc a také rozdělení zisku a podobně. Tyto odměny jsou a byly poskytovány stálým pracovníkům v minulosti i v současnosti. Podíl stálých zaměstnanců se však výrazně snížil. To však neznamená, že by si flexibilnější agenturní zaměstnanci nezasloužili 13. měsíc a výplatu zisku, jako je tomu v současné době. Třináctý měsíc by se měl stát standardní součástí

odměny agenturních zaměstnanců, kdy se jednoduše tento případný 13. měsíční příspěvek vydělí počtem pracovních dnů v roce krát počet dnů, po které byl agenturní zaměstnanec u dané společnosti zaměstnán. Tak, aby i brigádník, který u dané společnosti pracuje pouze několik dní nebo týdnů, dostal k 13. měsíční odměně ještě část příplatku. Stejně jako stálý zaměstnanec, který je propuštěn jen několik dní nebo měsíc před výplatou 13. platu, by měl mít nárok na poměrnou část 13. platu.

Měření inflace se obecně zabývá pouze inflací výdajů a málo nebo vůbec nezohledňuje inflaci na straně příjmů - inflaci příjmů , snížení příjmů.

V současné době totiž není inflace výdajů zcela vypočítána, zmapována a pochopena. Zatímco příjmová inflace není zohledněna, ale navíc není vůbec pochopena. Stále se předpokládají úplné minimální příjmy, zatímco v mnoha a také stále více nižších příjmových skupinách se jejich zaměstnanci musí spokojit se stále nižšími příjmy. To je způsobeno jak poklesem skutečné hodinové mzdy, tak ztrátou vedlejších výhod, vyššími výdaji na dojíždění, které jsou také méně hrazeny, a také ztrátou podílů na zisku apod. Kromě toho však stále více lidí může pracovat méně hodin měsíčně a také nemohou získat nebo si zařídit příplatek prostřednictvím další práce nebo dalších příplatků či dávek. Tyto dodatečné přídavky nebo dávky totiž stále vycházejí z přesvědčení nebo myšlenky, že každý může získat plný nebo alespoň přiměřený příjem. To však platí stále méně, zejména v nižších příjmových skupinách, protože je stále více tvoří, zejména nebo alespoň v Nizozemsku, studenti a mladí lidé, kteří žijí s rodiči, mají málo hodin a vystačí si jen s tím, že stále žijí s rodiči.

Jak se společnosti a další organizace vypořádávají s cenotvorbou, která vede k inflaci?

Je zajímavé podívat se na to, PROČ ceny rostou, když množství peněz zůstává stejné nebo klesá či roste. Ale také na to, JAK se společnosti s tímto růstem cen vypořádávají. Tím mám na mysli, co dělají s penězi, které získají navíc - nebo ne - zvýšením cen. A jak souvisí růst nebo pokles mezd s růstem nebo poklesem cen.

V mnoha případech se v praxi stává, že růst nebo pokles mezd v daném podniku vůbec nesouvisí s růstem nebo poklesem cen. Něco, co se v některých případech jeví jako zvláštní. A také nelogické a škodlivé jak pro jednotlivé pracovníky, tak pro ekonomiku a společnost jako celek.

Tato škodlivost pro ekonomiku je přítomna a stále více se zvyšuje, protože v naší ekonomice je stále větší nedostatek peněz. Jednotlivci a zejména jednotlivci z nižších příjmových skupin mají stále méně peněz na utrácení a stále více se jim jich nedostává. Přitom se ceny obecně i nyní pouze zvyšují, zatímco také nyní se minimální mzdy obecně i jednotlivě pouze snižují. Protože zejména brigádníci (stále větší podíl pracovní síly) mohou pracovat stále méně hodin a navíc jsou díky "chytrému" (a částečně asociálnímu) zacházení s kolektivními smlouvami pro brigádníky a dalším trikům agentur dočasného zaměstnávání udržováni na co nejnižších mzdách. V nichž se zpravidla nevyplácí ani 13. měsíční odměna a příplatky za zisk. Mezitím samotné agentury práce inkasují 18 až 25 eur na hodinu za dočasného pracovníka a zpravidla jen polovinu nebo méně z této částky předávají dočasným pracovníkům jako hrubou mzdu. Takže jen poměrně malá část z obdržené částky je použita také na úhradu důchodového pojistného dočasným pracovníkům a daní státu.

Konkrétním příkladem jsou společnosti, které v současné době klesajících příjmů zaměstnanců a snižujícího se množství peněz v oběhu přesto zvyšují ceny. A nepřenesou žádnou část tohoto zvýšení cen na zaměstnance. Přitom jejich tržby neklesají. Když tržby klesají, je zvýšení cen v některých případech oprávněné, aby se udržel stejný nebo dostatečný obrat. Existuje však až příliš mnoho organizací, které prostě udržují relativně stabilní tržby. Přesto zvyšují své ceny. A nepřenášejí velkou část z toho na zaměstnance.

Důležité je také zmínit skutečnost, že pracovní agentury a podniky poskytují pracovníkům nižší mzdu za hodinu, ale také méně hodin týdně v době, kdy ceny zůstávají stejné nebo dokonce rostou. To má samozřejmě nepříznivý dopad na ekonomiku, ale také kvůli ještě klesajícím hodinovým mzdám a celkově se také odvádí méně daní státu. .

Velmi křiklavým, asociálním a odsouzeníhodným příkladem je zdravotní pojištění. Zatímco je krize a stále více lidí se snaží udržet své účty, zdravotní pojišťovny běžně zvyšují pojistné na zdravotní pojištění. Mezitím, ať už ve spolčení s farmaceutickým průmyslem, nebo ne, nadále proplácejí dražší léky předepisované lékaři. Zatímco ti samí lékaři jsou motivováni nepředepisovat svým pacientům levnější alternativy. Tyto dražší léky se nakonec musí hradit z fondu zdravotního pojištění. A tím pádem musí všichni platit více na zdravotním pojištění. Které je i tak příliš vysoké, protože zdravotní pojišťovny mají být neziskové, ale mezitím dosahují vysokých zisků.

Jak se lidé vyrovnávají s inflací

Slovo inflace se zmiňuje často a snadno, téměř vždy s naprostou neznalostí toho, o čem se vůbec mluví. I při teoretizování o inflaci se velmi jednostranně a zkratkovitě vytváří "realita", která nikdy nemůže být skutečná a vede také k naprosto mylným "poznatkům" a zcela nesprávnému chápání toho, co se ve společnosti děje nebo může dít.

"Pochopení" inflace je tedy vždy založeno na předpokladech a modelech, které zcela ignorují vztahové závislosti subjektů a procesů ve společnosti.

Sledovat, JAK se lidé vyrovnávají s cenovou inflací, je přinejmenším fascinující, ale zároveň neuvěřitelně důležité. A zejména to, jakého zboží či služeb se to týká.

Co pak okamžitě vynikne nebo MUSÍ vyniknout, je skutečnost, že v současné době již jednotlivci v Nizozemsku omezují zdravotní pojištění. Přitom se jedná o opravdu důležitou základní životní potřebu. A jde o jistotu. Jistotu pro zdraví. Něco, na čem se lidé neomezují zrovna snadno. To, že ŠETŘÍ, souvisí s tím, že i lidé S "plným" zaměstnáním už nemají ani na to, aby si platili zdravotní pojištění, ať už drahé, nebo jiné. Kvůli zdražení, ale i kvůli sníženým příjmům.

Je velký rozdíl, zda je zaměstnanec zaměstnán na dobu neurčitou, nebo - jak je tomu v současné době stále častěji a zejména u skupin s nižšími příjmy - pracuje prostřednictvím agentury práce na dobu určitou. V druhém případě zaměstnanec ve většině případů postrádá vedlejší benefity, jako je 13. měsíc, ale také podíl na zisku a další výhody, které jsou ve skutečnosti velmi potřebné zejména také pro nižší příjmové skupiny. Kromě toho však dočasní zaměstnanci, zejména v současné době, zpravidla pracují méně hodin než stálí zaměstnanci. A navíc pouze tyto hodiny jsou placeny zaměstnavatelem, který si velkou část nebo dokonce převážnou většinu toho, co je za pracovníka od klienta zaplaceno, ponechává ve vlastní kapse a "nepředává" to brigádníkovi nebo státu prostřednictvím placení daní. Proto postupné a od krize zrychlené nahrazování stálých pracovníků dočasnými znamená - vedle mnoha dalších negativních dopadů - zrychlené snižování převodů peněz z daní vládám. Agentury pro dočasné zaměstnávání jsou však také ještě kreativnější a bohužel i účinnější při udržování trvale nízkých příjmů dočasných zaměstnanců. Ve skutečnosti je to jedna z největších příčin udržování a dokonce zhoršování ekonomické situace v Nizozemsku a dalších evropských zemích, a tedy i na celém světě. Není to však skutečná, základní příčina. Tou skutečnou, základní příčinou je VELKÝ nedostatek peněz v našich ekonomikách. Nedostatek peněz na to, co v těchto ekonomikách v současnosti realizujeme a "dodáváme". To by však nemělo a nemůže být prováděno na úkor a na úkor (příjmů) jednotlivců, pracovníků. Šetřit na práci, aby se uvolnily peníze, které umožní a udrží "to ostatní". Z dlouhodobého hlediska to samozřejmě nefunguje. A dlouhodobější škody tohoto úzkoprsého a pomateného způsobu jednání jsou nevyčíslitelné. Jediným způsobem, jak těmto škodám zabránit A co nejvíce je napravit, je zavedení Vynikajícího měnového systému.

Péče je navíc zcela specifickým případem, pokud se bere v úvahu i péče o seniory. Určité skupiny starších lidí se v budoucnu péče v domovech pro seniory vůbec nedočkají, pokud to bude záležet na současné nizozemské vládě. Navzdory klesajícím mzdám nižších příjmů zdravotní pojišťovny v posledních letech pouze zvyšují náklady na pojištění péče. Efektivita stejných zdravotních pojišťoven, ale i nemocnic se měla zvýšit a měla by se zvýšit ještě více. Zaměstnancům nemocnic a dalšímu zdravotnickému personálu klesají mzdy a jsou propouštěni. Neziskové zdravotní pojišťovny dosahují stále většího zisku. A přesto se zde proto musí ještě více šetřit na úkor mimořádně zranitelné skupiny lidí. A "my" platíme stále více a více příspěvků na péči, zatímco za to dostáváme stále méně a méně, a to s vyhlídkou a vědomím, že jak vláda, tak zdravotní pojišťovny považují peníze za důležitější než lidi a v případě nutnosti raději

vyhodí staré lidi na ulici, než aby hledaly sociální řešení, které by mohlo stát o něco více peněz.

Kromě problému, že inflace jako pojem je již sama o sobě příliš jednostranně definována, je zde tedy také obecný problém, že pojem cenové inflace není chápán a vysvětlován vztahově. Tím nedochází "jen " k nesprávnému vztahovému chápání, ale k naprostému nedostatku povědomí o tom, že by inflace vůbec byla nebo je vztahová. Do jisté míry se zdá, že toto uvědomění existuje, ale při popisu a měření inflace se téměř neobjevuje, pokud vůbec. A pokud se vůbec objeví, tak v extrémně malé míře. Je zde příliš mnoho aspektů a procesů, které NEJSOU brány v úvahu. Možná i kvůli zcela nesprávnému základnímu pohledu.

Pokud jde o relaci, chybí například rozlišení mezi komplementárními a nekomplementárními statky již v rámci pojmu inflace. Dále také, z toho vyplývající, JAK se spotřebitelé vypořádávají s rozdílností charakteru těchto statků. Obecně, ale i ve vztahu k inflaci a k ní. A ve vztahu k povinnému či nepovinnému nákupu dalších relačně komplementárních či relačně nekomplementárních statků.

Velkou roli hraje také vztahová funkce zboží nebo služeb. Tím mám na mysli jak finanční, tak sociální vztahovou funkci. A myslím, že je dobré si uvědomit a uvědomit, že stále více zboží a služeb v naší společnosti má nebo získalo finanční relační charakter. Patří k nim funkce luxusního zboží, ale také význam sociálních médií a doplňkových produktů. Ale také automobil a pohonné hmoty pro tento automobil. V důsledku nárůstu nákladů na pohonné hmoty, ale také v důsledku nárůstu pracovního i společenského provozu se zvýšil finančně relační charakter automobilu a také nákladů na pohonné hmoty. K tomu přistupuje skutečnost, že pracovní agentury kromě toho, že vyplácejí co nejnižší příjem, poskytují také nízké příspěvky na ujeté kilometry pracovníkům, které samy umisťují dále od místa jejich bydliště. Ať už se souhlasem těch samých brigádníků, nebo bez něj. Výsledkem je, že tito pracovníci, kteří už tak vydělávají nebo dostávají příliš málo, si musí připočítat ještě dojíždění.

Příkladem sociálně relačních statků jsou dobré vzdělání, mobilní telefony, počítače, ale i luxusní zboží, jako je auto a dovolená. Zvýšená míra obratu zboží je však také způsobena sociálními vztahovými aspekty a méně funkčními vztahovými aspekty. Zatímco životnost mnoha statků se jen prodlužuje, tytéž statky jsou nahrazovány ve stále kratší době. Podívejte se na automobily, ale i na další zboží. Lidé s nižšími příjmy mají menší nebo žádné možnosti (finanční zdroje), jak se k tomu postavit, ale přesto to částečně dělají kvůli sociálně relační motivaci. Tato sociálně-relační motivace hraje roli i při používání mobilních telefonů. V současné době se i mezi nižšími příjmovými skupinami najdou rodiny, kde má mobilní telefon téměř každý. Tyto mobily jsou stále dražší, ale zdražuje se i mobilní předplatné. A to jsou náklady, které se každý měsíc opakují, a proto je třeba je platit.

Inflatie- fantom opery

Redukcionismus pojmu inflace a toho, co do ní patří a co ne. To, co Peirce nazývá prvotností, a ne to, JAK s ní lidé nakládají.

Příkladem mohou být náklady na zdravotní péči; skutečnost, že stále více lidí si již tuto základní potřebu nemůže dovolit. Nyní je to tak, že si na ni stále více lidí spoří, ale s přibývajícím časem i tam bude stále více lidí odpadat. Protože si to už nebudou moci dovolit kvůli vyšinutí peněžního systému, se kterým nyní pracujeme. A vyšinutí, které měnová politika provádí mimo jiné i s nepochopením a také zcela irelevantním aspektem a pojmem inflace.

Hodnotová inflace - širší pojetí inflace

Již jsem na základě různých úvah a příkladů naznačil, proč a že (finanční) pojetí hodnoty naší doby je značně redukcionistické. A také proto je velmi škodlivé, zejména pokud na něm vláda nebo jiné organizace zakládají svou politiku.

Současný koncept finanční inflace je redukcionistický, protože:

Vychází z nesprávného pohledu, který je a) příliš jednostranný a b) zdůrazňuje nebo přehnaně zdůrazňuje nesprávné aspekty skutečnosti.

Je (i z tohoto důvodu) opravdu relativní a poskytuje relevantní vhled v příliš malé míře. Sám o sobě je to případ, kdy koncept (cenové) inflace vede pouze k mnoha škodlivým nedorozuměním a také škodlivým politickým krokům. Něco, co tento text snad objasňuje.

To se projevuje mimo jiné tím, že v konceptu inflace chybí :

- Ceny domů a ceny benzínu a pohonných hmot

- Příspěvky na cestovní výdaje zaměstnanců

- (zvýšení) pojistného na zdravotní pojištění

- (Rostoucí) náklady na (mobilní) telefonování a používání internetu

- Vzájemné vztahy mezi různými statky a službami a význam a užitečnost používání těchto statků a služeb. Náklady na nezbytné zboží jsou kritičtější a lze se jim vyhnout méně než ostatním nákladům a výdajům. I když se bohužel nyní ukazuje, že i na nákladech na zubní a všeobecnou zdravotní péči, stejně jako na ošacení, lze ušetřit, a to i v nežádoucí míře, kterou vidíme v současné době.

Ale i kdybychom tyto věci do konceptu inflace přidali, stále by byl příliš redukcionistický. Protože koncept finanční inflace nezahrnuje jak sociální inflaci, tak inflaci zboží.

Proto tímto zavádím pojem hodnotové inflace. Hodnotová inflace je pak kombinací inflace "finanční"/peněžní, inflace samotného zboží či služeb a také inflace sociální. Dále také souvislost a vzájemnou závislost mezi inflací finanční, inflací zboží a inflací sociální.

Inflací zboží nebo služeb nemám na mysli inflaci nového zboží nebo služeb nebo zboží či služeb při jejich nákupu, ale inflaci již nakoupeného zboží nebo služeb. Ale také inflaci budov a jiných nemovitostí, které byly zakoupeny v minulosti nebo které budou zakoupeny v budoucnosti. A jak se hodnota těchto statků a služeb vyvíjí v čase.

Pokud jde o cenovou inflaci, ekonomové se zabývají pouze náklady na nové výrobky při jejich nákupu. Co se však nesleduje, a pokud je mi známo, v tomto ohledu neexistuje absolutně žádný dohled. Je v inflaci hodnoty zboží a služeb, které již byly zakoupeny.

V minulosti se kupovalo mnoho zboží, které se pak dalo uschovat a někdy se také časem zhodnotilo. Vzpomeňte si na speciální a cenné výrobky, kterých je méně nebo již nejsou k dostání. Nyní je však vidět, že mnohé z tohoto zboží již nemá velkou hodnotu, zejména kvůli krizi. Nelze je tedy prodat, a pokud ano, pak se ztrátou. Protože hodnota zboží se může, ale nemusí výrazně snížit ve srovnání s dobou před několika lety, takže možná i ve srovnání s dobou, kdy bylo nakoupeno. Samozřejmě je třeba se dívat na průměr, ale existuje obecný trend, že hodnota veškerého zboží, které se nakupuje nebo se nakupovalo, klesá. A pokud vůbec, tak jejich hodnota obecně klesá rychleji než v minulosti.

Zdá se, že "zvláštní" vlastnictví různého zboží se v průběhu let ve srovnání s minulostí snížilo, a to z několika důvodů. Částečně se jedná o inflaci finanční hodnoty zboží, ale do jisté míry jde také o inflaci společenské hodnoty. Nebo také relační (společenskou) inflaci hodnoty, protože zboží je prostě tolik, že výjimečnost konkrétního zboží klesá. Vzhledem k množství dostupných statků a výrobků klesá individuální hodnota jednotlivých statků.

Tento pokles hodnot má však také důsledek, ať už zásadní či nikoliv, na inflaci hodnoty zboží, a tím i na ekonomiku. Lidé dostávají za prodané zboží méně peněz (zpět), a mají tak k dispozici méně peněz na úhradu svých výdajů nebo na nákup nových či jiných výrobků.

Obecně platí, že každý má také více než dost věcí, to není problém západních zemí. Problémem je schopnost platit běžné výdaje. Zatímco v minulosti to byl mnohem menší problém, protože existovala lepší rovnováha mezi příjmy a výdaji, ale také proto, že byla mnohem menší inflace, než je tomu zejména v posledních několika letech. Právě v posledních několika letech, v letech finanční a dluhové krize, se inflace zrychlila a zvýšila. Jednalo se však především o inflaci hodnotovou, která nebyla měřena a nebo zaznamenána ekonomy a nebo vládami , státem.

Současná situace v oblasti inflace u konkrétních osob

Pokud je inflace chápána jako skutečnost, že za stejné množství peněz lze koupit méně. Pak je docela rozdíl, zda má v této situaci někdo více peněz, nebo skutečně stejné množství peněz, nebo méně peněz. V prvním případě si dotyčný buď polepší, nebo pro něj situace zůstane stejná. V obou ostatních případech dotyčná osoba ztrácí.

V současné situaci, v roce 2013 a v době dluhové krize. Jde většina osob s ohledem na mzdy dolů. Zatímco ceny rostou. Za stejné množství peněz si lze koupit méně. Ale většina lidí si nezachovává stejné množství peněz, ale ve skutečnosti jde dolů. Takže inflace pro tyto konkrétní osoby je ještě větší než průměrná inflace. To platí zejména pro osoby s nižšími příjmy, kterým se někdy jejich příjem drasticky sníží.

Dopad inflace je největší u osob s nižšími příjmy. Ti si poklesu svých mezd všimnou okamžitě, zejména pokud je spojen s růstem cen výrobků. Je velmi špatné, že inflaci nerozumí zejména skupiny s nižšími příjmy, protože právě tyto skupiny jsou případnou inflací postiženy nejvíce.

K inflaci hodnot dochází v naší společnosti již dlouhou dobu a v mnohem širším měřítku, než je chápáno vládami a "širokou veřejností". Měření je znalost, ale pak je třeba měřit správné věci. A ani pak samotné měření neznamená pochopení. Mnohem komplexnější pochopení toho, co se děje, vyžaduje mnohem širší porozumění jak inflaci, tak ekonomice a společnosti jako celku. A k tomu kvantitativní nástroje a momenty měření nestačí. K tomu je zapotřebí mnohem širší a rozsáhlejší kvalitativní výzkum a především dobrá komunikace s příslušnými zainteresovanými stranami a naslouchání jim. Kvalitativní výzkum nakonec znamená naučit se dobře komunikovat, naslouchat a interpretovat. Kritickým způsobem. Při kterém se také používá a uplatňuje správná metodologie a zejména základní perspektiva a smysluplnost.

10. Proč inflace nebude problémem s vynikajícím měnovým systémem a v jeho rámci?

Inflace již nebude v rámci vynikajícího měnového systému představovat problém, právě naopak. Inflace cen nebude problémem, ale ani inflace hodnot. Jiným slovem pro inflaci je snížení a jiným slovem pro hodnotovou deflaci je zvýšení hodnoty. Jakmile bude zaveden Vynikající měnový systém, dojde ke zmnožení hodnoty (hodnot). Zvýšení hodnoty finančního a sociálního kapitálu. V mnoha ohledech.

Částečně je to způsobeno následujícím :

V rámci EMS lze snížit daně ze zboží, ale také spotřební daně z benzinu. Lidé pak musí platit také nižší DPH a také méně platí za pohonné hmoty. Zůstává tak více na ostatní zboží a služby, přičemž i ty mohou zlevnit.

Příjmy, zejména nižších příjmových skupin, obecně porostou. V důsledku toho bude možné případné zvýšení cen, k němuž dojde z jiných důvodů, zaplatit ještě dříve, lépe a snadněji než v situaci, kdy vynikající měnový systém ještě nebyl nebo nebude zaveden.

Díky EMS lze vytvořit více finančních rezerv a možností, které umožní jednotlivcům a organizacím, které v daném okamžiku nemohou dostát svým finančním závazkům, aby tak přesto učinili, nebo dokonce "jen" tyto finanční závazky splnit z obecného finančního zdroje. Případně bez toho, aby jednotlivci nebo organizace v dočasné finanční nouzi museli tyto vyplacené částky v budoucnu vracet. Jedná se pak "pouze" o dar z obecného hospodářského a společenského zájmu.

Z webových stránek http://www.ftm.nl/exclusive/inflatie-btw-en-de-cijfers/ jsem si vypůjčil následující text :

" Za prvé, ceny nemovitostí nejsou zahrnuty do indexu spotřebitelských cen. Spotřební koš zahrnuje pouze "teoretickou hodnotu nájemného". Kdyby byly ceny nemovitostí zahrnuty do cenových indexů, byla by inflace před krizí podstatně vyšší a po krizi podstatně nižší " (http://www.ftm.nl/exclusive/inflatie-btw-en-de-cijfers/).

Zde mám následující dodatek. Inflace se započtením cen nemovitostí byla před krizí skutečně vyšší a po krizi nižší. To však musí souviset nejen se skutečnými úpravami inflace (na základě míry inflace BEZ započtení cen nemovitostí), ale také s růstem hodnoty nemovitostí PŘED krizí.

Jak všichni víme, ceny nemovitostí před krizí výrazně vzrostly, z čehož všichni majitelé domů výrazně profitovali. PO krizi ceny domů klesly (což mimochodem nějakou dobu před krizí dělaly), což vedlo k poklesu cen domů, který poškodil jak tehdejší vlastníky, tak i ty, kteří si v tomto období nebo po něm koupili nebo kupují dům. Vždyť největší část vlastního kapitálu se stává méně hodnotnou.

K tomu se však přidává skutečnost, že mzdy nižších příjmových skupin byly již v předchozích letech příliš málo přizpůsobeny skutečné inflaci na to, aby bylo vůbec možné koupit bydlení nebo získat dostatečně vysokou hypotéku na koupi domu. To se částečně koriguje snížením cen nemovitostí, ale v žádném případě ne zcela. Ceny nemovitostí jsou totiž v poměru k relativně nízkým mzdám u nižších příjmových skupin stále výrazně vyšší než v minulosti. Navíc však v současné době, zejména pokud jde o nižší příjmové skupiny, sice klesají ceny nemovitostí, ale výrazně klesají i příjmy v důsledku nižších mezd od pracovních agentur, ale také v důsledku menšího počtu hodin, které může člověk odpracovat. To dohromady zajišťuje, že ve více případech, než se realizuje, skutečný pokles některých individuálních příjmů klesá ještě více než pokles cen nemovitostí. K tomu se přidává skutečnost, že pokud se dům koupí, jeho hodnota se v období po koupi sníží, a nikoliv zvýší.

Kromě toho je samozřejmě velmi důležité, zda člověk (musí) určité zboží nebo služby používat, či nikoli. Pokud je člověk stále více nucen používat určité zboží nebo služby, může to značně zatížit celkové příjmy. Podobně a možná zejména lidé s nižšími příjmy se také a možná zejména v posledních několika desetiletích či letech museli vypořádat se zvýšenými výdaji na :

Náklady na školení (tlak a také nutnost studovat se jen zvýšily).

O nákladech na telefon jsem se již zmínil; mobilní telefonování a skutečnost, že v dnešní době má telefon téměř každý člen rodiny, je na rozdíl od dřívějška.

Náklady na dojíždění; nutnost cestovat na delší vzdálenosti a zejména v současné době vysoké náklady na pohonné hmoty. Na druhou stranu jsou lidem tyto náklady na dojíždění obecně hrazeny v nižší míře.

11. Logika relační inflace

Tuto část knihy začínám textem, který se většině může zdát teoretický nebo přinejmenším "mlhavý". Činím tak proto, že tvoří součást mých dalších prací/psaní o metasémiotice. Meta-sémiotika neboli metasémiotika je nižší, překračuje sémiotiku, jak ji rozvinul Charles Sanders Peirce. Mnou vyvinutá metasémiotika je vlastně klíčem k propojení vědy, praxe a logiky. Ke sjednocení. NEJEDNÁ se však o teorii, protože já se teorií nezabývám a nikdy jsem se jí nezabýval. Teorii vnímám jako něco jiného než praxi, než to, co existuje a je možné v naší společnosti. Tato odlišnost je způsobena především také tím, co se zde chystám popsat a co jsem nazval metasémiotickou bezvýznamností. Jde o anglický termín, a tak meta-sémiotický nezní familiárně a může také znít "vágně". Ale tak se to zde pokusím částečně vysvětlit a ty, kteří se o tom chtějí dozvědět více, odkazuji na jiné své texty na toto téma. Mnou vyvinutá metasémiotika je také připravena k realizaci, stejně jako můj Vynikající peněžní systém. Meta-sémiotika však také potřebuje širší vysvětlení na základě knihy a další rozpracování a zdokonalení v detailech je stále možné. Ale i co se týče metasémiotiky, doufám, že se začne používat relativně brzy. Meta-sémiotika výrazně zlepší naše vědy, a tím i společnost. Je to TA metodologie a způsob pohledu na věci, který umožní skutečně pochopit a tím zlepšit VŠE.

Opravdu vše v naší společnosti, vesmíru a společnosti je třeba brát v úvahu a chápat také ze vztahového hlediska. Pokud jde o tento vztahový způsob nazírání, je jich samozřejmě mnoho, ale jen jeden je ten správný a nejdokonalejší... je totiž nejoptimálnější metodologií a způsobem nazírání založeným na nejdokonalejším holoploristickém/meta-sémiotickém chápání. Jakýkoli jiný způsob nazírání vede k tomu, čemu říkám meta sémiotická bezvýznamnost. Meta-sémiotická bezvýznamnost je reprezentamen, který označuje nedorozumění související se znaky, jež vzniká tím, že se uvažuje pouze o části možností či možností, často také z nesprávné perspektivy a předpokládá se základní struktura, která ve skutečnosti neexistuje. Tuto metasémiotickou insignifikaci jsem nazval meta-sémiotickou insignifikací vycházející z termínu statistická insignifikace. Tento termín označuje chyby ve statistice, které vyplývají z uvažování pouze části populace. Meta-sémiotická nevýznamnost vzniká také proto, že se uvažuje pouze část něčeho. (Deirdre Mc Closkey, " the Cult of Statistical Significance: How the Standard Error Costs Us Jobs, Justice, and Lives (Economics, Cognition, and Society)". , University of Michigan Press, 1. vydání, 2008). I když nejde o méně stejného, ale o méně

něčeho, co se ve své redukci liší od toho, co ve skutečnosti je nebo může být. Také tato metasémiotická nevýznamnost není jen sémiotickou nevýznamností, ale tedy metasémiotickou. Čímž mám vlastně na mysli, že každý vhled, který není dostatečně úplný, ale zároveň nemá metasémiotický charakter a původ, že VŠECHNY takové vhledy jsou metasémiotickou bezvýznamností.

Inflace musí zohledňovat nabídku a poptávku. Ale také nadbytečné nebo nedostatečné kapacity. A také s požadovanými příjmy pracovníků a mzdovými náklady a dalšími náklady. Situaci bodu zvratu podniků a organizací a občanů. Ve vztahu k tomu, kolik peněz je ve společnosti k dispozici.

V souvislosti s inflací je však důležitá také zásadní otázka "kolik je dost?". Touto otázkou se zabývám i v jiné části této knihy a samozřejmě souvisí i s inflací a vynikajícím měnovým systémem. Co je zde však v souvislosti s touto otázkou důležité zmínit především, je kvantifikace důležité části či nejdůležitější části příběhu "kolik je dost". A sice fixní náklady na základní primární potřeby. Tyto základní primární potřeby jsou především náklady a možnosti na bydlení, dopravu, zdraví, volný čas (soukromé zájmy), náklady na vzdělání. Stejně jako náklady a příležitosti na hypotéku, silniční daň, náklady na zdravotní péči, náklady na divadlo a umění a zábavu a sport. A pak samozřejmě náklady a příležitosti na vzdělání. Vláda MŮŽE všechny tyto náklady a příležitosti nesmírně ovlivnit. Zejména také díky vynikajícímu měnovému systému. Ve skutečnosti jsem to již vzal v úvahu, pokud jde o návrhy měnové politiky. Ve své podstatě, pokud jde o náklady, může EMS umožnit cokoli. Je klíčem k tomu, aby skutečně každý mohl bez problémů uspokojit a nadále uspokojovat všechny své základní potřeby. A k tomu je tedy potřeba NE nepodmíněný základní příjem, a tento nepodmíněný základní příjem je přinejmenším v blízké budoucnosti a očekávám, že i v budoucnu, nikoli nezbytný, ale většinou nežádoucí.

V minulosti platilo, že existuje nadbytečná kapacita. Zemědělci během velké hospodářské krize produkovali více a cena tehdy skutečně klesla. Protože při stejné poptávce bylo více nabídky. Ale cena klesla také proto, že nebyly peníze na nákup většího množství a poptávka nemohla stoupnout, protože se jednalo o základní zboží, kterého by lidé stejně nevyráběli (o mnoho) více, ale méně, kdyby cena stoupla. A pokud by cena klesla, lidé by také nevyráběli více, takže to byl problém. V minulosti (v době velké hospodářské krize a určitě i v době, kdy Milton Friedman vypracoval své teorie o inflaci) také existovalo méně výrobků a

služeb (včetně finančních služeb!), mezi které by bylo možné rozdělit peníze. Dnes je takových subjektů (výrobků, služeb, povolání, jiných procesů), mezi které lze peníze rozdělit, více. Při rozdělování peněz se však samozřejmě bere v úvahu i to, co přinášejí. Z hlediska finančního nebo sociálního kapitálu. Pokud jde o finanční kapitál, někdy lze více vydělat - a často snadněji - tím, že se investuje do finančních služeb, nikoli do výroby nebo distribuce. Přinejmenším to platí v současné době (2014) při současném měnovém systému. Navíc v době Velké hospodářské krize nebyly domy a další luxusní zboží tak drahé. Hlavně domy, jak každý ví, zdražily a pro mnohé se dokonce staly nedostupnými kvůli nízkým příjmům a relativně vysokým fixním nákladům.

V současné situaci/době je většina společností v (obrovském) nadbytku kapacit. Cena zboží je obecně vysoká, protože pokud by šla ještě níže, náklady by se nemohly zaplatit. To znamená, že většina společností se již pohybuje kolem nebo dokonce pod hranicí rentability (pokud sníží ceny ještě více, skončí v minusu nebo dokonce zkrachují). Když do ekonomiky přijde VÍCE peněz, zvýší se poptávka po některém zboží (NE po základním, kde se bude spotřebovávat ještě méně, nebo také po luxusním či normálním, kde se bude spotřebovávat také méně!!!), ale toto zvýšení poptávky zpravidla NEBUDE znamenat a ani nemusí znamenat zvýšení ceny obecně. Organizace prostě budou vyrábět VÍCE, a proto budou mít VÍCE zisku i při stejné ceně.

Myslím, že už Derrida pochopil, že "vše" je již v textu. To se projevuje dvěma způsoby:

1)Fenomény jsou skutečně již v "textu", aniž by si to lidé sami dostatečně uvědomovali.

2) Fenomény ještě nejsou zahrnuty v "textu", ale právě proto, že v něm vlastně ještě nejsou zahrnuty, ale jsou k dispozici v širším "textu" v jiných vesmírech nebo z jiných vesmírů, je "text" nelogický a poněkud podivný nebo škodlivý pro určité strany. Tuto nelogičnost či škodlivost lze odstranit tím, že se pak "text" stane úplnějším přidáním těchto jevů či aspektů do "textu".

Body 1) a 2), které zde zmiňuji, spolu samozřejmě někdy souvisejí. Pokud jde o inflaci, je třeba poznamenat, že tento jev je již v "textu", aniž by si to lidé sami dostatečně uvědomovali. K poznání v současné době zejména při růstu cen

nemovitostí v posledních desetiletích. Vedle toho ale také existují víceméně důkazy, že nekontrolovaný nárůst finančního kapitálu a také jeho slušné zvýšení (mnohem více peněz v ekonomice) nevede nebo nemusí vést k problémům. Tento nárůst zde totiž existuje již několik desetiletí, aniž by si to lidé dostatečně uvědomovali (tj. příklad toho, co uvádím v bodě 1). Mluvím o bankovnictví s částečnými rezervami a jeho dopadu na peníze, které se v posledních desetiletích dostaly do oběhu. Tento nárůst peněz byl jen neuvěřitelně dobrý a ve skutečnosti měl být ještě větší. Problematickým aspektem této situace nebyl a není fakt, že se do oběhu dostalo více peněz (právě naopak, protože s rostoucí prosperitou a větší rozmanitostí a větším počtem lidí je potřeba VÍCE peněz!), ale spíše fakt, že se do oběhu dostalo VÍCE dluhu. A ani tyto dluhy nejsou hlavním problémem, ale spíše skutečnost, že byly a jsou a) vnímány jako problém a b) vývoj na trhu práce a vývoj mezd, který již nezaručuje jistotu příjmu, nebo ji dokonce zcela ničí.

Většina peněz, které se dostaly do oběhu v Nizozemsku a USA, a myslím, že i ve většině evropských zemí v posledních desetiletích, se dostala do oběhu proto, že existovalo více hypoték a vyšší částky hypoték. Do oběhu se dostalo více peněz a také se zvýšily ceny nemovitostí. Tento růst cen nemovitostí však nebyl ani tak přímo způsoben zvýšením objemu hypoték. Ceny domů rostly z jiných důvodů a v důsledku toho musela růst i výše částek hypotečních úvěrů. V Nizozemsku bylo jednou z příčin vyšších cen domů zvýšení nákladů na stavební pozemky. To spolu s vyššími mzdami apod. způsobilo část nárůstu.

Zajímavá je však také skutečnost, že v delším časovém horizontu tak dojde k úpravě růstu cen... částečně také proto, že ceny jsou tak v poměru ke mzdám příliš vysoké. Ale i když a jakmile začnou mzdy opět o něco více růst nebo se zvýší příjmy, ceny nemovitostí s největší pravděpodobností úměrně tomu neporostou. Zvláště ne, pokud náklady na pozemky nezačnou růst explozivně nebo neúměrně oproti minulosti. Nebo pokud jsou již dostupné domy pro nejbližší roky dostatečné nebo více než dostatečné. Taková situace pravděpodobně nastane v příštích letech v Nizozemsku a možná i v dalších evropských zemích nebo ve Spojených státech.

12. Nad rámec inflace

Širší definice a pohled na inflaci

V různých částech této knihy a také v jiných svých textech jsem se již různými způsoby zabýval pojmem inflace. Inflace, pokud a jakmile bude zaveden mnou vytvořený Vynikající měnový systém, již nebude pro společnost problémem. V tomto ohledu pak inflace skutečně skončí. V této části své knihy však opět překračuji rámec pojmu inflace tím, že se zabývám nepochopením inflace způsobeným především neúplnými teoretickými koncepcemi o ní a snažím se je v případě potřeby doplnit. Přitom se zmiňuji také o jevu inflace, který lze označit jako Inflace bodu zlomu. Jedná se o formu inflace, která zatím není v teorii ani konceptualizaci inflace zmiňována, ale která hraje významnou roli v současné době a v rámci současného měnového systému. Pokud a až bude zaveden můj EMS, bude inflace BEP (break even point) hrát mnohem menší nebo žádnou roli. Stejně jako ostatní formy inflace pak budou hrát mnohem menší roli a rozhodně nebudou nebo nebudou muset být problematické, jakmile bude můj EMS zaveden.

Inflace často odkazuje na obecnou definici a chápání inflace, kdy je inflace chápána jako měnová inflace nebo cenová inflace. Měnová inflace znamená, že se zvyšuje nabídka peněz.... Nebo cenová inflace, kdy se zvyšuje obecná cenová hladina. Obecně by inflace znamenala, že při zvýšení peněžní zásoby se ceny zvýší více než mzdy. Což pak vytváří negativní výsledek pro rodiny a jednotlivce, kteří si chtějí něco koupit.

Monetární a také cenová inflace jsou specifičtější ekonomické pojmy inflace. Je však samozřejmě otázkou, zda se tyto pojmy či teoretické představy o inflaci ve skutečnosti naplňují.

Kromě toho všeho a mnoha kritických poznámek, které jsem již uvedl k definicím a způsobům měření inflace ve společnosti, bych chtěl také poznamenat, že na inflaci se často pohlíží především na straně výdajů. Zapomíná se přitom na stranu příjmů. Tím chci říci, že příjmová stránka je v souvislosti s inflací často opomíjena. Pokud se na příjmy vůbec pohlíží, často se jedná také o část příjmů,

a nikoli o všechny příjmy. Stejně jako současná měření inflace také berou v úvahu pouze omezenou část celkových výdajů a ty nejvýznamnější výdaje do těchto měření ani nejsou zahrnuty.

V současné době nemá smysl, aby ceny rostly, když se zvyšuje nabídka peněz. Protože pokud se zvýší peněžní zásoba, pak společnosti mohou prodávat více .a tak nemusí nechat ceny růst. A pokud tak učiní, pak to bude zpravidla jen prospěšné, protože společnosti dosáhnou většího zisku, a tím získají více peněz, a tudíž mohou více utrácet. Pokud pak začnou růst i mzdy, bude to z dlouhodobého hlediska pro zaměstnance také výhodné. Jenže mzdy obecně rostou méně rychle než růst cen, a to je velký problém. Také v současné době. Zejména lidé s nižšími příjmy si pak mohou koupit stále méně toho, co vydělají. Zatímco by měli mít možnost koupit si VÍCE, zvýšit bohatství. Nebo utrácet méně za to, co už si koupili, je ještě lepší, protože spotřeba je také důležitou otázkou.

Problémem dnešní doby je také to, že mzdy klesají, zatímco samotné náklady na energie a další základní potřeby jsou STRAŠIDELNÉ. Zatímco peněžní zásoba, která je na tyto potřeby k dispozici, se pouze snižuje. Kvůli tomuto poklesu spolu s růstem cen těchto nezbytností, ale také s růstem nákladů na zdravotní péči a stomatologii a podobně, mají zejména lidé s nižšími příjmy stále méně peněz na ostatní zboží a služby. Luxusní zboží. I když ve skutečnosti i toto luxusní zboží jen roste. Ale tyto podniky, a tedy i jejich zaměstnanci, mají stále větší potíže přežít, natož růst a rozvíjet se.

Ekonomové se obecně stále domnívají, že relativním zvýšením peněžní zásoby ve vztahu k disponibilnímu ekonomickému produktu dochází k inflaci. To je rozšířený omyl a myslím, že také zcela mylný předpoklad a přesvědčení.

Inflace je podle mého názoru způsobena spíše relativním poklesem mezd s rostoucí výrobou a efektivností výroby vzhledem ke stejnému množství peněz nebo příliš mírně rostoucímu množství peněz. Pokud se zvyšuje produkce na pracovníka, měly by se zvyšovat i mzdové náklady. V posledních letech však mzdové náklady pracovníků s nižšími příjmy ve skutečnosti klesají, a to jak kvantitativně na hodinu, tak s ohledem na počet hodin, které je člověk schopen odpracovat. Mnoho stálých pracovníků s jejich vyššími mzdami bylo nahrazeno

flexibilními pracovníky, kteří sami pobírají mnohem nižší mzdy. Na hodinu. A zároveň mohou pracovat méně než stálí zaměstnanci v minulých letech. Protože přesčasy jsou stále menším problémem kvůli zhoršující se ekonomické situaci, ale také kvůli vyšší efektivitě, která vede ke snížení počtu pracovních hodin k dosažení stejné produktivity.

Pokud se zvýší společenská nabídka peněz, mohou soukromé osoby konečně splatit své dluhy, mohou být opět vypláceny důchody, rekonstruovány nebo renovovány domy a hrazeny výdaje na léčení. Kromě toho lze opět zaplatit ceny speciálního zboží, jako jsou starožitnosti nebo speciální zvířata, která nelze prodat za cenu, jakou ve skutečnosti mají.

Příčiny inflace

Různé ekonomické školy zastávají zcela odlišné názory na původ inflace, a tedy i na (ne)vhodnost (příliš vysoké) inflace a na nejvhodnější metody její prevence, kontroly či omezení. Hlavní názorové proudy jsou následující:

- Keynesiánský názor, který vidí inflaci cen jako důsledek změn nabídky a poptávky. A nepovažuje změny v nabídce peněz za příčinu cenové inflace.

- Měnový pohled, podle něhož by inflace měla být regulována prostřednictvím regulace peněžní zásoby. To zahrnuje rovnici MV = PT. Peníze X rychlost = cena X obchod (národní produkt nebo domácí produkt).

- Rakouská škola, která vysvětluje zvýšení peněžní zásoby v důsledku činnosti vlády (půjčky centrální banky bankovnímu systému) nebo v důsledku činnosti samotného bankovního systému (bankovní půjčky).

- Monetární pohled na inflaci podporuje názor, že je zapotřebí více peněz, protože více peněz podle Fisherovy teorie množství nepovede ke zvýšení všeobecné cenové hladiny (P), ale ke zvýšení výroby (T). to zase umožní zvýšení mezd, a to zase ještě více podpoří ekonomiku, protože v současné době platí situace nedostatečných výdajů. Pokud se předpokládá, že firmy mohou vyrábět mnohem více než v současné době a že existuje dostatek služeb, ale také pochopení, že se jich může a má vyrábět o dost více než v současné době. Ale také s více penězi na zaměstnance se může například snížit počet odpracovaných hodin, takže lidé mohou pracovat méně. Něco, co by vzhledem ke zvýšení efektivity mělo být již dávno realitou, místo abychom všichni museli

pracovat stále stejný počet hodin za stejný blahobyt jako v minulosti. Ale mnohem rychleji, lépe a efektivněji než v minulosti.

Definice inflace podle rakouské školy NENÍ inflace, pokud je inflace zvýšením nabídky peněz. Je tomu tak proto, že peněžní zásoba se NEZVÝŠILA, když centrální banky půjčují bankovnímu systému nebo klienti půjčují bankám. Je tomu tak proto, že proti úvěru existují půjčky, a tedy dluhy. Tyto dluhy a půjčky ruší poskytnuté úvěry a dokonce platí, že se musí platit i úroky. Takže v dlouhodobém horizontu nedochází ke zvýšení peněz a dokonce ani ke stejné nabídce peněz, ale dokonce k poklesu nabídky peněz.

Formy (cenové) inflace

Rozlišují se dvě hlavní formy (cenové) inflace, nákladová inflace a výdajová inflace.

Nákladová inflace znamená, že společnosti promítají své zvýšené náklady do prodejních cen, aby příliš nesnížily své zisky. Další příčinou nákladové inflace mohou být rostoucí daně. Například v důsledku zvýšení daní (spotřební daně) z benzinu se v posledních desetiletích zvýšily i ceny benzinu. Dnes jsou ceny benzinu stále velmi vysoké, zatímco lidé mají méně na utrácení. Totéž platí pro zvyšování nákladů na zdravotní pojištění a zvyšování cen potravin, zatímco kvalita potravin obecně klesá.

Výdajová inflace podle teoretické definice nastává, když v ekonomice, kde podniky naplno využívají své kapacity a snaží se uspokojit poptávku, dochází k nadměrnému utrácení. Na konci 90. let 20. století mnoho podniků prudce zvýšilo ceny, což se přičítá tomu, že by v té době došlo k výdajové inflaci.

Ceny se tedy v každém případě koncem 90. let prudce zvýšily, zatímco později již nebyly nikdy sníženy. Naopak. Ceny stále rostou, zatímco ekonomice se nyní NEDAŘÍ a pracující vydělávají méně a mají méně na utrácení. Mzdy se navíc v 90. letech nezvyšovaly úměrně. To se tehdy udělat MĚLO, pak bychom se nyní nenacházeli v prudce se zhoršující ekonomice a negativní spirále. K čemuž přispívá i současná (2011/2012) špatná měnová politika EU a zemí EU.

V současné době mohou jednotlivci a zejména lidé s nižšími příjmy zaplatit vyšší náklady na zboží, které nezbytně potřebují, pouze tím, že si půjčí více peněz

nebo utratí méně za jiné zboží a služby. To tedy automaticky znamená další zhoršení ekonomiky. Jediným východiskem je transformace našeho současného peněžního systému, která umožní a uskuteční skutečnou dodatečnou tvorbu peněz. A pak také umožní růst mezd a lidem utrácet stejně nebo v případě potřeby i více, aniž by si museli půjčovat. Musí se také znovu umožnit odpuštění dluhů a jejich splácení. Takže je velký nedostatek VÍCE peněz. Aby bylo možné splácet dluhy a platit zvýšené ceny. Místo toho, aby to nebylo možné a ve skutečnosti se muselo zadlužovat více nebo se spokojit s menším dluhem než v předchozích letech.

Proč inflace není problém?

V současné době příliš mnoho lidí, a zejména ekonomů, nechápe, že inflace je stejně jako ostatní aspekty naší společnosti vztahová. A že tato vztahovost má také určité charakteristiky. Relativní není nikdy jednotná nebo singulární, ale vždy se skládá z velmi bohaté rozmanitosti a plurality. A tato pluralita má zase také určité charakteristiky a určitou strukturu. Tomu všemu je třeba dobře rozumět a není snadné skutečně pochopit všechny aspekty a charakteristiky a otázky, na nichž v inflaci záleží. Ani mně se to zatím zcela nedaří a nepochybně existuje velmi mnoho aspektů a otázek inflace, kterým zatím nikdo nerozumí.

Faktem však je, že již mnohem lépe než většina lidí či ekonomů chápu, o čem inflace je, resp. kdy inflace nastane či nenastane, resp. kdy inflace bude či nebude skutečným (velkým) problémem či otázkou.

Pokud jde o výskyt inflace, jsou důležité následující charakteristiky a otázky, které budou hrát větší či menší roli:

1) Množství peněz v ekonomice

2) Jak budou tyto peníze přiděleny a kterým subjektům?

3) Situace subjektů, kterým jsou peníze přiděleny (situace BEP nebo mnohem lepší situace).

4) Měnový systém, s nímž je třeba se vypořádat (běžný versus EMS), a z něj vyplývající vlastnosti ekonomiky (jak a zda vůbec jsou vybírány daně, jak a zda

vůbec existují důchody a jak jsou vypláceny, jak a zda vůbec jsou řízeny ceny atd.).

V jiných svých textech jsem popsal, že ekonomové obecně špatně chápou pojem a fenomén inflace. Že jejich chápání inflace je také něco zcela jiného a má tedy zcela jiné charakteristiky než jev inflace. Mimo jiné se domnívají, že inflace vzniká, když se do ekonomiky dostane příliš mnoho peněz. A nechápou, že inflace nastane také tehdy, když je v ekonomice příliš málo peněz, jako je tomu v současnosti. To, že je v ekonomice příliš málo peněz, vede na jedné straně k tomu, že nižší příjmové skupiny mají stále méně relativních příjmů, zatímco vyšší příjmové skupiny tak zřejmě získávají více relativních příjmů a že více relativních příjmů musí zaplatit firmy, takže ceny zůstávají stejné nebo dokonce rostou. V současné krizové situaci, která stále trvá a také se předpokládá, že bude trvat, nebudou podniky zvyšovat ceny snadno. To vede k tomu, že při nižších tržbách/obratech se tyto společnosti budou snažit zvýšit svou efektivitu, a tedy mimo jiné také vynakládat (ještě) méně peněz na výrobní náklady a výrobní síly. Relativně vzato tedy mají nižší příjmové skupiny nižší příjmy, zatímco ceny zůstávají stejné nebo dokonce rostou. Relativně vzato se tedy jedná o inflaci. Což ani nezahrnuje zvýšené náklady na bydlení, rostoucí náklady na mobilní komunikace a podobné věci.

To vše je samozřejmě v současné situaci a ekonomice problém. Pokud však bude zaveden EMS a až bude zaveden, bude toto vše stále menším problémem, protože pak budou moci podniky udržovat své ceny na stejné úrovni (ať už nařízené či uložené vládou, nebo ne), nebo je dokonce nejrůznějšími způsoby snižovat, protože v rámci EMS mohou být sníženy i daně a pravděpodobně se zvýší i tržby v důsledku vyšších příjmů a výdělků zaměstnanců obecně. Při lepší ekonomické situaci mohou podniky udržet ceny na stejné úrovni, nebo je dokonce nechat klesnout. Zatímco příjmy lidí se zvýší nebo se mohou zvýšit v důsledku vyššího obratu firem. Lepší ekonomika. Nižší příspěvky na sociální zabezpečení. Případně také nižší příspěvky na zdravotní péči. V důsledku toho nebude muset být inflace problémem nebo alespoň v mnohem menší míře než v současné době a situaci.

Kapitola navíc o inflaci

Tato kapitola je kapitolou, která nebyla v knize z roku 2016. Tato kapitola je nová a je to text, který jsem původně napsal pro svůj podcast "The Excellent Monetary System" na Spotify. Odkazy a QR kódy k poslechu tohoto podcastu jsou na začátku a na konci této knihy a obsah podcastu doplňuje obsah této knihy.

Tato kapitola se zabývá hlavními mylnými představami ekonomů a široké veřejnosti o ekonomice. Týká se inflace. Inflace je do značné míry špatně chápána. A především také proto nejsou dostatečně chápány relativně jednoduché způsoby, jak problematické inflaci předcházet. V tomto podcastu uvedu své chápání inflace a skutečných příčin inflace. Také se zmíním o tom, jak lze problematické inflaci vždy zabránit správnými kroky především ze strany vlád.

Proto zde budu hovořit o inflaci. Pokud se inflace objeví, jedná se buď o inflaci související s náklady, nebo o inflaci nesouvisející s náklady. K inflaci dochází neustále. Ale když se inflace stane problematickou, většinou se ani nestane problematickou kvůli inflaci samotné. Inflace se stává problematickou kvůli tomu, že nižší příjmové skupiny potřebují vyšší příjmy, aby se s inflací vyrovnaly, spolu s tím, že vyšší příjmy pro nižší příjmové skupiny jsou náklady pro podniky a další organizace. Vyšší příjmy vedou k ještě vyšším nákladům, což vede k dalšímu růstu cen, a tedy k větší inflaci. Samotný fakt, že nižší příjmy nelze zvýšit bez potřebného zvýšení cen, je největším problémem inflace. Kdyby jen existovaly způsoby, jak by bylo možné zvýšit nižší příjmy, aniž by se zvýšily náklady pro podniky a nebo jiné organizace, pak by to znamenalo, že by se nemusely zvyšovat ani ceny. A vyšší příjmy pro nižší příjmové skupiny spojené s nezvyšováním cen pro podniky a další organizace per definitionem vedou k většímu obratu a vyšším ziskům podniků. Vyšší příjmy pro nižší příjmové skupiny vedou také k vyšším daňovým příjmům pro vlády.

Nyní v roce 2024 chce nizozemská vláda snížit daň z příjmu u osob s nižšími příjmy. To bude znamenat, že lidé s nižšími příjmy budou mít více peněz na utrácení, ale náklady firem a dalších organizací se nezvýší. Bude to pravděpodobně znamenat, že nižší příjmové skupiny budou více utrácet nebo se méně zadluží a později budou moci a budou utrácet více. Dohromady to bude znamenat větší daňové příjmy pro vládu. Tento daňový příjem pro vládu může být dokonce větší než snížení daňového příjmu, který dávají nižší příjmové skupiny prostřednictvím nižších daní z příjmu.

Ve zbytku této kapitoly se pokusím dostatečně vysvětlit, co je na současném nepochopení inflace špatně. V jádru jsou tato nedorozumění způsobena tím, že ekonomické teorie a ekonomické myšlení jsou většinou dualistické. Je třeba přejít od dualistického nepochopení k vztahovému chápání inflace. Relační inflace se liší od frakčních dualistických teorií a nedorozumění o inflaci. Je třeba pochopit, že náš svět není světem uniformity, ale rozdílů, a že na těchto rozdílech velmi záleží. Před několika lety jsem byl na nizozemském ministerstvu hospodářství a tamní ekonom hovořil o inflaci a uvedl příklad Zimbabwe. Zimbabwe se však samozřejmě v mnoha ohledech značně liší od situace a ekonomiky v západní Evropě s jejími plně rozvinutými kapitalistickými společnostmi se správnými finančními institucemi a vládní a bankovní politikou. Ty nejsou zdaleka optimální, ale přinejmenším mnohem rozvinutější a protiinflační než velmi špatná situace a poměry v Zimbabwe.

Obrovskou chybou ekonomických teorií a myšlení ekonomů je, že v mnoha případech rádi pracují s případy ceteris paribus, zatímco reálné ekonomiky samozřejmě nikdy nejsou ceteris paribus. Rovněž je zde obrovský nedostatek detailních poznatků o inflaci konkrétního zboží či služeb nebo nemovitostí. Ekonomové dostatečně nediverzifikují, jak problematická je inflace konkrétního zboží a služeb pro nižší příjmové skupiny. Nedokážou dostatečně pochopit relační inflaci. Neberou dostatečně v úvahu příčiny inflace u různých druhů zboží či služeb nebo nemovitostí a způsoby, jak se s ní vypořádat. A že v mnoha případech zejména na základě důkladného pochopení může velmi účinná a správná vládní politika většinou velmi pomoci zvládnout problematickou inflaci.

Podle Miltona Friedmana má inflace vždy měnovou příčinu. Ekonomové většinou rádi zmiňují, že více nebo příliš mnoho peněz VŽDY vede k inflaci. To je vlastně důsledek především díla Miltona Friedmana. Milton Friedman se však mýlil. A jeho chybné předpovědi a mylné názory jsou pevně zakotveny ve způsobu myšlení ekonomů a centrálních bank a vlád. To je jeden z největších důvodů, proč se dosud nenaplnily velké předpovědi Johna Maynarda Keynese v jeho "ekonomických možnostech pro naše vnuky". Ekonomové nejsou těmi, kdo by dokázali vytvořit správné měnové a ekonomické systémy, které by předpovědi Johna Maynarda Keynese realizovaly. Ani sám J. M. Keynes nepochopil, co je skutečně zapotřebí k tomu, aby se jeho předpovědi v jeho spisu "ekonomické možnosti" mohly stát skutečností. Jediný člověk, který to ví a kdy věděl, jsem já, Wilfred Berendsen. Nyní je třeba, aby ekonomové pochopili a uvědomili si můj peněžní systém a ekonomické systémy, které k němu patří. To je vysoce potřebné nejen pro realizaci předpovědí v "ekonomických možnostech pro naše vnuky". Především je to také zapotřebí k tomu, abychom zabránili možná ještě recesi, které budou světové ekonomiky čelit brzy po roce 2024, pokud se můj

peněžní systém a ekonomické systémy k němu patřící nebudou realizovat. Protože pak jistě dojde k celosvětové recesi. Jiná možnost vzhledem ke škodám, které současný měnový systém a ekonomické systémy celosvětovým ekonomikám a občanům způsobují, neexistuje. A logika inflace vede k horšímu hospodaření, pokud po poměrně velké celosvětové inflaci, jako v letech 2022 a 2023, nedojde k dostatečnému růstu peněz.

Fisherova rovnice je hlavní součástí kvantitativní teorie peněz. Tato rovnice je M *V=P *T. M je peněžní zásoba, V je rychlost oběhu, P je cenová hladina a T jsou transakce. Při inflaci ekonomové nechtějí, aby se do ekonomik dostávalo více peněz, protože by to způsobilo ještě větší inflaci. Když však existuje inflace, P ve Fischerově rovnici stoupá, a pokud by se na ní musely podílet stejné transakce T, pak by se M mělo zvyšovat přinejmenším se stejnou úrovní jako inflace, pokud by všechny ostatní části rovnice zůstaly stejné. A to se neděje. Stejně jako se sníží V na základě inflace nebo v návaznosti na ni. A pokud se V u některých statků po inflaci NESNÍŽÍ, pak při stejné nebo nedostatečně rostoucí peněžní zásobě se V s největší pravděpodobností sníží ještě mnohem více i u jiných statků a služeb. Rychlost oběhu a transakce spolu úzce souvisejí. To znamená, že při inflaci se sníží jak V, tak T. Pokud se rychlost peněz a transakcí při výrazném růstu cen jako v letech 2021 a 2022 nesníží, znamená to, že buď roste M, nebo lidé utrácejí více z dříve naspořených peněz.

Fischerova rovnice M* V = P* T definuje M jako peníze v našich ekonomikách. Zapomíná se však, že peníze M v našich ekonomikách zahrnují také úspory. A tyto úspory by neměly být součástí Fischerovy rovnice. Proto navrhuji nahradit M peněz v našich ekonomikách pojmem Ms, což jsou utracené peníze. Pak se rovnice stane Ms * V = P * T. Vydané peníze krát rychlost = cena krát transakce. Pak by část P*T měla být diverzifikovaná a mnohem podrobnější než ve Fisherově rovnici. Na základě jakých druhů zboží nebo služeb. Ale také na tom, zda jde o nové výrobky či služby nebo o zboží či služby z druhé ruky. Vydané peníze a rychlost peněz jsou také hodně určeny důvěrou v naši ekonomiku a budoucí vývoj a změny v ní.

Fisherova rovnice MV = PT také nezohledňuje potřebu růstu transakcí s růstem populace a růstem možností lidí a hlavního faktoru současných ekonomik, totiž globální ekonomiky. Nezohledňuje potřebu většího množství peněz. Existuje mnoho současných -ací, které jsou u Fisherovy rovnice zanedbány. Mluvím tam přinejmenším o -acích, jako je globalizace, populace, industrializace, inovace. Třeba a bude se neustále měnit. Skutečná ekonomika je mnohem rozmanitější a sofistikovanější než úzkoprsá a redukcionistická a chybná Fisherova rovnice. Tato fisherova rovnice není úplná a není dostatečně diverzifikovaná.

M ve Fischerově rovnici by mělo být, jak jsem zde již tvrdil, chápáno pouze jako peníze vynaložené v ekonomice. Zatímco peněz, které by byly vytvořeny a šly do ekonomik, je mnohem více nebo by jich mělo být více. To znamená, že potřebný přírůstek M pro Fischerovu rovnici může být vytvořen pouze tehdy, pokud by bylo vytvořeno ještě VÍCE peněz, než je potřebný přírůstek M ve Fischerově rovnici. Je třeba si uvědomit, že v současných ekonomikách centrální banky a vlády NIKDY nevytvářejí další peníze. Jsou to soukromé banky, které tak činí na základě žádosti a půjčky dalších peněz ze strany občanů nebo podniků. Kolik si tito občané a firmy skutečně půjčí, závisí většinou na tom, kolik si mohou půjčit. A především také na důvěře. Důvěře v ekonomiku a důvěře v to, zda jsou schopni peníze vrátit. Možná také na to, zda si na půjčené peníze dokáží vydělat zpět a možná na půjčce vydělat.

Tvorba peněz soukromými bankami není nikdy iniciována bankami samotnými, ale vždy občany a podniky, kteří si peníze půjčují. To znamená, že rétorika ekonomů, že více peněz do našich ekonomik způsobuje inflaci, by pak znamenala, že pokud si občané a firmy půjčí více peněz, bude to znamenat inflaci. To je samozřejmě příliš jednoduché, ale také věcně zcela nesprávné. V současných ekonomikách není půjčování si peněz občany a firmami samo o sobě příčinou inflace. Respektive nemusí být. Když si občané mohou půjčit více peněz na koupi domu, MŮŽE se zvýšit i cena domů. Ale také nemusí. A důvodů, proč ceny domů mohou, ale nemusí růst, může být a bude mnohem více. Pokud ceny domů porostou proto, že kupující mohou získat vyšší hypotéky, pak vládní politika může tyto druhy vlivů vždy omezit správnou vládní politikou. Nadměrné ceny domů nebo ceny domů nad určitou částku mohou být vysoce nebo chytře zdaněny jak na straně kupujících, tak na straně prodávajících. Další věc, kterou by vlády mohly udělat, aby zabránily nadměrným cenám bydlení, je například oznámit, že budou akceptovat růst cen domů maximálně o určité procento ročně. Že případné vyšší prodejní ceny domů budou zdaněny více než přebytek.

Falešný, akriticky neovlivnitelný systém přesvědčení ekonomů o inflaci je založen na falešném předpokladu, že do ekonomik půjde více peněz a že více peněz v ekonomikách pak bude hnacím motorem inflace. Zatímco ve skutečnosti to není zvyšování množství peněz, co je hnací silou inflace v našich současných západních a kapitalistických společnostech. V těchto ekonomikách se nevytvářejí pouze skutečné dodatečné peníze, ale dluh vytvořený soukromými bankami. A jediným důvodem, proč jsou tyto dodatečné dluhy nebo dluhy obecně vytvářeny, je to, že občané nebo společnosti potřebují více peněz nebo alespoň chtějí více peněz. Chtějí nebo potřebují tyto dodatečné peníze na nákup určitého zboží a služeb nebo na potřebné či žádané investice. Obecně platí, že kdykoli si občané

nebo společnosti mohou půjčit peníze, udělají to proto, aby financovali to, co potřebují nebo chtějí koupit či do čeho chtějí investovat.

Navzdory mylným představám ekonomů se v západních nebo kapitalistických společnostech inflace NEVYTVÁŘÍ z důvodu většího množství peněz v našich ekonomikách. Může k ní dojít kvůli změnám v tom, kam se peníze alokovaly, nebo může nastat kvůli našim současným ekonomickým systémům a zvyšování nákladů společností. Toto zvyšování nákladů obecně nevede ke stejnému zvyšování mezd. Proto inflace obecně vede k horší finanční situaci dotčených pracovníků a občanů.

Inflace by neměla a nemůže být chápána na makroúrovni pomocí inflačních teorií, které jsou do značné míry redukcionistické a fakticky nepravdivé. Inflaci je třeba chápat s ohledem na všechny reálné problémy a okolnosti reálné ekonomiky a situace. A především s ohledem na to, jak lidé mohou a chtějí nebo mohou na tyto reálné situace reagovat. A tím, že pochopíme, že lidé a situace jsou zde stále diferencované, což vede k množství reálných faktických jednání.

Jsem si téměř jistý, že neexistuje jediný generální ředitel nebo firemní stratég či marketingový pracovník, který by se někdy podíval, kolik peněz je v našich ekonomikách nebo kolik jich přibývá, nebo který by dokonce věděl, jak to udělat. Ve většině případů tito lidé nemohou a ani nechtějí pochopit, jak by do toho mohli získat dobrý validní náhled. Nikdo z těchto ani jiných lidí z firmy nebude uvažovat o zvyšování cen, když poptávka raketově roste. Je poněkud šílené zkoumat to ve světle ekonomie nebo společenských věd jen za účelem dokázat právě toto. Jak by mělo být zřejmé, že to je skutečná Skutečná realita v současných ekonomikách. Přesto všichni ekonomové hlásají něco jiného, když jsou zaslepeni svými teoriemi.

Inflace, k níž ve velkém měřítku došlo v letech 2022 a 2023, je ve skutečnosti důsledkem nedostatku peněz v našich ekonomikách. V našich ekonomikách nebyl a není dostatek peněz pro určité strany. To bylo jasné již v korunových obdobích. Tehdy existovalo mnoho podniků, které si s menšími příjmy nedokázaly dost dobře poradit. Po korunové krizi muselo ještě mnoho podniků splácet úvěry, které potřebovaly na zvládnutí korunových situací a období. Poté ceny energií prudce vzrostly, zatímco mnoho společností nemělo dostatek finančních prostředků, aby se s tímto nárůstem cen vyrovnaly. Proto bylo pro většinu společností jediným řešením zvýšení cen. Inflace. Kdyby většina společností měla dostatečné finanční rezervy, určitě by k těmto zvýšením cen nedošlo tak masivně jako v letech 2022 a 2023. Tuto masivní inflaci v měřítku světové ekonomiky nelze chápat jinak než jako korunovou krizi a velmi špatnou finanční situaci mnoha nebo většiny společností. Nyní se společnosti mohou opět

vypořádat se současnými náklady, otázkou však je, na jak dlouho. Nebude to trvat dlouho a přijde další silná celosvětová recese.

Inflace v roce 2022 a později byla způsobena především vyššími cenami energií. Tyto vyšší ceny energií byly především důsledkem mnoha změn na energetických trzích. Poptávka po energii rostoucí v důsledku přechodu na novou energetiku a dalších změn způsobila, že prodejci a výrobci energie skutečně potřebovali mnohem více peněz, než kolik jich bylo v tomto konkrétním odvětví k dispozici. To také znamená, že čím více peněz je nyní v našich ekonomikách nasměrováno do těchto konkrétních odvětví, tím méně peněz je ve skutečnosti k dispozici pro společnosti dodávající jiné zboží a služby. Po inflaci musí do ekonomik přitéct více peněz, aby si občané mohli stále kupovat dostatek toho, co chtějí nebo potřebují koupit. Bez dalších peněz v ekonomikách po inflaci se nakupuje méně výrobků a služeb a rychlost peněz se snižuje. Obě tyto skutečnosti způsobují recesi.

Více peněz v našich ekonomikách je ve skutečnosti i bez inflace neustále potřeba kvůli růstu počtu obyvatel zemí a naší zeměkoule. A tito obyvatelé chtějí vždy více zboží a služeb a především také kvalitnější zboží a služby. Pak také změna, jako je udržitelnost, vyžaduje mnoho dalších aktivit, takže další peníze na financování těchto potřebných dalších aktivit. Inovace a změny vyžadují v našich ekonomikách mnohem více dodatečných peněz. Když se do našich ekonomik skutečně dostanou dodatečné peníze a tyto dodatečné peníze nebudou potřeba na důsledky inflace nebo na financování aktuálně potřebného zboží a služeb, bude to znamenat, že tyto peníze mohou být a budou vynaloženy na inovace, ale také na růst nových výrobků a služeb a na investice ve vnitrozemí i v zahraničí.

Více peněz v ekonomikách nepovede k tomu, že lidé budou kupovat více zboží a služeb. Je tomu tak proto, že teprve když lidé sami dostanou vyšší mzdy a nebo vyšší příjmy, nebo na základě vlastních rozhodnutí lidí, která nejsou spojena s větším množstvím peněz v ekonomikách, mohou si koupit více zboží a služeb než dříve. Příjmy a mzdy lidí se nezvyšují, když se do ekonomik skutečně dostane více peněz. Když se do ekonomik dostane více peněz, zvýhodňuje to především bohaté a firmy. Toto větší množství peněz do ekonomik končí většinou jako investice nebo úspory. Každopádně to nepovede k větší poptávce, nebo jen ve velmi malé míře. A pokud ano, pak žádná společnost sama nepozná nebo neuvidí souvislost větší poptávky a nárůstu peněz v ekonomikách. Žádná jednotlivá společnost obecně neví, kdy a zda vůbec dochází k růstu peněz v našich ekonomikách. Společnosti nezvyšují své prodejní ceny kvůli většímu množství peněz v ekonomikách. Tato víra v ekonomii je nesmysl. Společnosti mohou zvýšit své ceny kvůli inflaci nákladů nebo kvůli růstu jiných nákladů či z

jiných důvodů, ale růst peněz v našich ekonomikách obecně není a nebude důvodem pro zvýšení prodejních cen.

Zpomalení našich ekonomik se projeví v letech po roce 2024 silnou hospodářskou recesí. Protože růst peněz je stejně jako dříve vysoce nedostatečný k tomu, aby se vyrovnal s inflací a potřebnými dodatečnými penězi z předchozích let a současnými i budoucími požadavky na VÍCE peněz. Inflace vyvolává potřebu více peněz ve společnosti, ale centrální banky nedokážou vytvořit další reálné peníze.

Množství peněz v našich ekonomikách není obecně tolik řízeno penězi, ale většinou je řízeno lidmi a podniky. Pokud je potřeba více peněz, než je k dispozici a než je potřeba, pak si lidé a podniky většinou půjčí více potřebných nebo požadovaných peněz. K tomu je zapotřebí, aby se příjmy těchto občanů zvýšily. Bez toho si nebudou půjčovat více, ale méně peněz. V návaznosti na inflaci by se mzdy občanů měly zvýšit alespoň o tolik, o kolik se zvýšila inflace. To se však neděje a ani nemůže dít kvůli současným ekonomickým systémům. Což znamená, že vysoká inflace v letech 2022 až 2024 z definice nemohla vést k tomu, že by do ekonomik šlo VŮBEC více peněz. To způsobí po roce 2024 dříve či později recesi.

Občané a podniky nyní nemají prostředky a možnosti půjčit si dostatek dodatečných peněz, aby pokryli dodatečné požadavky na peníze způsobené inflací v letech před rokem 2024. Chybí nám tam správný správný dodatečný bankovní systém pro vlády, který zajistí tvorbu skutečných dodatečných peněz bez dluhů. Inflaci nezpůsobí další přísun peněz do ekonomik. Inflaci ve skutečnosti způsobuje nedostatek správného správného bankovního systému pro vládu a z toho vyplývající příliš vysoké daňové zatížení lidí a podniků a příliš malý růst peněz. Kvůli absenci logického dobrého vládního bankovního systému musí všechny vládní výdaje zaplatit lidé a podniky. Vyšší ceny zboží a služeb v obrovském měřítku všude v našich globálních ekonomikách vyžadují mnohem více peněz v našich reálných ekonomikách, aby bylo možné koupit stejné množství zboží a služeb es nebo dokonce více. Tyto peníze jsou zcela nebo částečně vytvářeny v bankovním systému lidí a podniků. Měly by však být již vytvořeny ve vládním bankovním systému. To proto, aby se předešlo obrovským neustále rostoucím problémům a problémům v našich ekonomikách z důvodu neexistence řádného vládního bankovního systému. Správný řádný bankovní systém zatím neexistuje kvůli obrovským nedorozuměním a šílenostem v současných měnových teoriích a ekonomii, zejména nebo výhradně pokud jde o fenomén inflace.

Při současném měnovém systému a ekonomických systémech v kapitalistických společnostech a zemích není možné, aby se do ekonomik dostaly skutečné dodatečné peníze. Po inflaci, ale také proto, aby se inflaci dokonce zabránilo, by se do našich reálných ekonomik mělo dostat více peněz. Tyto dodatečné peníze se musí dostat do našich ekonomik, aniž by vedly k nákladové inflaci. A to je možné pouze pomocí mé inovace peněžního systému a mého vynikajícího peněžního systému. Nejprve prostřednictvím kompenzace daně z příjmu. Pokud to není možné, je možná i kompenzace jiných daní nebo prostřednictvím sociálních dávek. Tyto způsoby přidávání peněz do naší ekonomiky vedou k dodatečným penězům pro zaměstnance či občany nebo k dodatečným penězům pro podniky a další organizace. Ty všechny vedou k dodatečným možnostem půjček nebo dodatečným možnostem výdajů pro občany a společnosti. To v rozporu s přesvědčením ekonomů nepovede k problematické inflaci. Více peněz přidaných prostřednictvím mého vynikajícího peněžního systému naopak povede k menšímu zadlužení občanů, menšímu zadlužení firem a menšímu zadlužení státu. Méně peněz se bude půjčovat od soukromých bank, což znamená, že tradiční způsob vytváření dluhů se nahradí financováním z peněz a prostřednictvím peněz, které občané a firmy a vlády mají nebo si je sami opatří.

Právě výdaje vlád a současná absence dalšího kvalitního bankovního systému pro vlády a jeho vliv na ekonomické systémy a procesy jsou hlavním obrovským problémem současných ekonomik. Naše společnost potřebuje můj doplněk k peněžnímu systému, kterým je alespoň v počátcích především doplňkový bankovní systém pro vlády. Tato změna měnového systému je nutná dříve, než se naše ekonomická realita stane obrovskou katastrofou kvůli současným šíleným měnovým a ekonomickým systémům

Existuje rozdíl mezi celkovým množstvím peněz v ekonomice a mzdami zaměstnanců. Obojí však musí po inflaci skutečně růst a vše je vzájemně propojeno a závislé. Celkové množství peněz v reálné ekonomice musí po inflaci a kvůli ní vzrůst, ale zisky podniků jdou do finanční ekonomiky. Nejběžnějším nebo možná dokonce jediným způsobem, jakým se peníze dostávají z finanční ekonomiky do reálné ekonomiky, je půjčování peněz z finanční ekonomiky občanům a podnikům v reálných ekonomikách. Při současném šíleném měnovém a ekonomickém systému si však ti, kdo si potřebují půjčit, musí být schopni půjčit ještě tolik, aby se ekonomiky mohly nadále rozvíjet. A protože si už nyní nemohou půjčit dost, je recese po roce 2024 jistá.

Nyní chce nizozemská vláda šetřit, takže méně utrácí a kvůli inflaci je vše dražší. Méně výdajů vlády a méně půjček od firem a méně výdajů a půjček občanů znamená méně utracených peněz a méně peněz na utrácení a na investice do

reálné ekonomiky. To tedy znamená výrazné zpomalení ekonomiky. Totéž bude v příštích několika letech probíhat v EU, USA a na celém světě. To povede k recesi, pokud se do reálné ekonomiky správným způsobem nepřidá další více peněz. To je možné pouze nahrazením současného celosvětového měnového systému mým vynikajícím měnovým systémem.

Jak zabránit inflaci?

Naše společnost je mnohem inteligentnější než náš současný měnový systém a naši současní ekonomové. Inflaci se nyní daří předcházet především díky mnoha jevům a vývoji ve společnosti a ekonomice, které kde přibyly nebo které již neplatí. Nyní máme zákony a globalizaci a normy a bohatství. Máme finanční ekonomiku a porozumění a z toho částečně vyplývající i opatření různého druhu, která brání tomu, aby k problematické inflaci docházelo. Pochopením úlohy každého z nich nebo jejich správnou kombinací lze vážné problematické inflaci částečně zabránit. Aby však byla problematická inflace a řada současných finančních problémů vyřešena trvale, je jediným trvalým řešením můj vynikající měnový systém.

Inflaci nákladů lze zabránit snížením nákladů nebo kompenzací jejich nárůstu v případě potřeby. Pokud se pak vše provede správně, není již inflace z finančního hlediska nutná. Růst cen pak již nebude potřeba. Možná, že mírné zvyšování cen pak bude stále potřeba, ale ne skutečně problematické a v obrovském měřítku. Celosvětová inflace v předchozích letech (2022/2023) byla většinou důsledkem růstu cen energií. Způsobily poměrně velkou inflaci ve velmi velkém měřítku. To je opravdu výjimečné a mohlo se tomu také do značné míry zabránit díky mému vynikajícímu měnovému systému.

Růstu cen, který vede k problematickým situacím, může vláda snadno zabránit a vyřešit ho, jakmile bude realizován můj vynikající měnový systém. Inflaci nákladů lze řešit snížením nákladů nebo kompenzací příliš vysokého růstu nákladů. A všechny ostatní nárůsty cen, které nejsou z finančního hlediska skutečně nutné, lze řešit vládní politikou. Vláda může vždy zdanit každý podnik, který příliš zvyšuje ceny, nebo ho finančně potrestat jiným způsobem. V takovém případě není účelem zdanění zabránit inflaci tím, že se z ekonomiky dostane více peněz. Místo toho jde o zdanění podniků nebo jiných organizací, které příliš zvyšují ceny, ačkoli to není z finančního hlediska nutné. Kontext je jiný, protože celý kontext se mění s vynikajícím peněžním systémem.

MMT chce, aby vlády v současném systému více utrácely, a tvrdí, že deficity jsou mýtus. Při současném měnovém systému a stále stejných ekonomických systémech chce MMT, aby vlády utrácely více peněz, protože by to stimulovalo ekonomiky a vedlo k dalším daňovým příjmům. Ale při současném měnovém systému a ekonomickém systému, tedy v situaci, v níž se MMT nachází, nejsou deficity mýtem, ale vážnou realitou. Občané a podniky musí splácet úroky a také část deficitů. A musí je splácet prostřednictvím vládních daní. To, co MMT ve skutečnosti dělá, je nivelizace ještě více peněz od nižších příjmových skupin k vyšším příjmovým skupinám. MMT je teorie, která při uvedení do praxe zvýší problémy v naší společnosti a velmi znevýhodní chudé. MMT také chce, aby v případě příliš vysoké inflace daně zajistily, že peníze budou z ekonomik vyvedeny Neupřesňují, o jaký druh zdanění se jedná. Vycházejí z předpokladu, že inflace je způsobena příliš velkým množstvím peněz v ekonomikách, a tvrdí, že zdanění by bylo způsobem, jak zabránit další inflaci nebo ji vyřešit tím, že se peníze z ekonomik dostanou ven. Všechny tyto předpoklady jsou samozřejmě nepravdivé a také podivné. MMTeři stejně jako ekonomové předpokládají, že podniky zvýší své ceny, když se do ekonomik dostane více peněz. Že tyto společnosti vědí, že do ekonomik jde více peněz. A že výhradně na základě tohoto více peněz do ekonomik firmy zvyšují své ceny. Proto chtějí, aby se do našich ekonomik dostávalo méně peněz prostřednictvím daní. Ale ani méně peněz není to, co je potřeba, když se inflace dostane opravdu vysoko. To, co je pak potřeba, je ještě více peněz v našich ekonomikách. Více peněz, ne méně peněz.

Inflace je způsobena příliš vysokým zdaněním a příliš vysokými vládními náklady, nikoliv příliš velkým množstvím peněz v ekonomikách. Zdanění v případě příliš vysoké inflace s cílem snížit množství peněz v našich ekonomikách inflaci nesníží ani nevyřeší, ale ve skutečnosti způsobí ještě větší inflaci. Více peněz v ekonomikách nezpůsobí inflaci, ale ve skutečnosti jí zabrání. Stejně jako více peněz do ekonomik zabrání recesi v letech po roce 2024.

Zdanění může skutečně pomoci řešit specifickou problematickou inflaci, ale ne proto, že tato inflace odčerpává peníze z ekonomik. Zdanění tak, jak je chce MMT, a za vyvedení peněz z ekonomik není způsob boje proti inflaci ani jejího řešení, inflaci pouze zhorší. A to z toho důvodu, že inflace není způsobena tím, že by v našich ekonomikách bylo více peněz, ale také tím, že vyšší daňové náklady pro zaměstnance či firmy povedou k požadavkům na vyšší mzdy a vyšší náklady pro firmy. Vytvoří další pobídky nebo potřebu vyšších cen, a tím i inflaci.

S mým EMS značná část vládních výdajů nevyžaduje žádné zdanění. To znamená, že nedochází k dalšímu zhoršení finanční situace nižších příjmových skupin. A díky způsobům, jakými vlády tyto dodatečné peníze vynakládají, se

situace nižších příjmových skupin může dokonce a dokonce se i velmi zlepší. A zatímco tyto vládní výdaje jsou bez jakéhokoli zdanění, ani dluhy vlád se na základě těchto dodatečných vládních výdajů nezvýší. Vláda neztrácí, ale pouze hodně získává, protože má mnohem více možností a mnohem snadněji realizuje vládní politiku.

Můj vynikající měnový systém vede k tomu, že se do ekonomik dostává více peněz, ale nevede to k problematické inflaci. Co by mohlo vést k problematické inflaci, je to, že podniky bez ohledu na to, kolik peněz je v ekonomikách, příliš zvýší své ceny. Více nebo mnohem více, než je z finančního hlediska nutné. Pokud tak společnosti činí příliš a vede to k riziku inflace, pak by vlády mohly nebo mohou tyto společnosti zdanit takovým způsobem, aby tato vládní politika vedla k menšímu zvyšování cen. Zdanění je pak vládní politikou nebo trestem pro společnosti, které zvyšují ceny příliš, zatímco z finančního hlediska to není skutečně nutné. Je to způsob regulace cen, který může zabránit problematické inflaci, problematickému růstu cen. Moje řešení zdanění je pouze pro konkrétní situaci a zaměřené na zcela jinou konkrétní skupinu se zcela konkrétním cílem. Být odrazením od zvyšování cen čistě za účelem dosažení většího zisku, zvyšování cen, které je naprosto zbytečně finančně rozumné. Cílem tedy není získat více peněz z ekonomiky. A peníze, které vlády získají prostřednictvím zdanění, které zde navrhuji, mohou vlády skutečně lépe okamžitě utratit do ekonomik správnými způsoby. Dokonce více peněz než peněz získaných zdaněním mohou vlády vydat dodatečně opět do ekonomik, jen když půjdou správnými směry do našich ekonomik. Přidělení těchto peněz skupinám s nižšími příjmy bude mít na naše ekonomiky velmi pozitivní dopad.

Můj peněžní systém a politika akceptují nerovnováhu, ale pouze tu zdravou a neproblematickou. Můj systém změnou ekonomického systému a závislostí řeší měnové problémy a ekonomické společenské problémy a otázky. Inflace již není nezdravá. Současné nerovnováhy jsou velmi nezdravé, protože vyšší nerovnováhy/inflace končí u bohatých a majetných většinou na úkor pracovníků s nižšími příjmy.

Inflace může být nákladová, nemusí být nákladová nebo může být kombinací obou. Inflace neřízená náklady se skládá přinejmenším z inflace řízené poptávkou a inflace řízené chamtivostí. Příčiny a souvislosti mezi jednotlivými typy inflace je třeba chápat mnohem jinak a podrobněji, než jak je nyní chápou ekonomové, široká veřejnost a vlády. To je potřeba k tomu, aby bylo možné podniknout co nejoptimálnější kroky, když inflace nastane, ale také to pomůže pochopit můj měnový systém a velkou roli, kterou hraje pro další, mnohem lepší výsledky v souvislostech s jevem a výskytem inflace.

V případě inflace je velmi důležité si všimnout, že k ní dochází téměř neustále a že tato inflace ve skutečnosti stále více znepříjemňuje život nižším příjmovým skupinám. To proto, že jejich mzdy obvykle rostou méně než inflace, zatímco vyšší příjmy obvykle rostou více. Z inflace většinou nejvíce profitují vyšší příjmové skupiny, inflace působí na příjmy nivelizačně. To také znamená, že čím méně mají nižší příjmové skupiny na útratu, tím méně peněz se dostává do ekonomik. Zatímco obecně je jich po inflaci potřeba více.

Největším problémem v této době je inflace nerovnosti. Tato inflace nerovnosti je způsobena tím, že ekonomové velmi mylně hlásají, že více peněz do našich ekonomik vede k inflaci. To ve spojení se současným ekonomickým systémem vede firmy a vlády a samozřejmě i úzkoprsé ekonomy prostřednictvím jejich úzkoprsých ekonomických teorií a profesionalismů k tomu, že nižší mzdy se nesmí a nemohou příliš zvyšovat. Tvrdí, že nižší příjmy a mzdy nelze příliš zvyšovat, protože to povede k inflaci nákladů. Výsledkem je, že nižší příjmové skupiny dostávají každoročně méně a méně reálného nominálního příjmu na útratu oproti reálnému růstu cen. Kumulativně to vede k nárůstu nerovností, ale také k tomu, že reálný nárůst peněz do naší společnosti je stále problematičtější. Reálné přírůstky peněz do naší společnosti jsou ekosystémem nelogicky vytvářeným prostřednictvím soukromého bankovnictví. A potřebné peníze jsou vytvářeny pokud možno těmi způsoby, které se řídí tím, co lidé, občané, skutečně potřebují na utrácení toho, co potřebují nebo chtějí utrácet. Existuje samozřejmě obrovský rozdíl mezi tím, co lidé jednotlivě i jako rodina či skupina potřebují k utrácení, a tím, co nepotřebují, ale přesto chtějí utrácet. Poměrně často i nižší příjmové skupiny stále utrácejí, pokud utrácet chtějí, i když to ve skutečnosti nepotřebují. Otázkou je, zda si pak mohou tyto částky ještě skutečně dovolit utratit. Pokud ne, musí si půjčit. Kumulativně tyto potřeby půjčovat si spolu s investičními půjčkami firem a půjčkami vlád prostřednictvím soukromého bankovního systému vedou k reálné dodatečné tvorbě peněz v našich ekonomikách. Což není reálná tvorba peněz, ale ve skutečnosti jde o kumulativní tvorbu dluhu. Reálná dodatečná tvorba peněz se kumulativně rovná kumulativní dodatečné tvorbě dluhu, což se dohromady rovná nulové reálné dodatečné tvorbě peněz.

Skutečným problémem současné společnosti je, že tento šílený ekonomický ekosystém současné doby spolu s šíleným měnovým systémem současné doby vede k inflaci nerovnosti. Kde zejména nižší příjmové skupiny uvíznou s nákupem domů. Protože právě tam dochází ke skutečné inflaci. Nikoliv proto, že by se do našich ekonomik dostávalo více peněz. Ale kvůli tomu, že náš současný bankovní systém šíleně a zbytečně diskriminuje nižší příjmové skupiny za účelem vytváření dalších dluhů v podobě hypoték. Zatímco vyšší příjmové

skupiny v tom mohou pokračovat se stále rostoucí kupní a investiční silou. Stále větší část trhu s bydlením se stává investičně orientovanou a vyvolanou. To přitom bydlení by mělo být především nebo výhradně pouze bydlení a neinvestičně orientované. Nižší příjmové skupiny domy potřebují a potřebují mít kde bydlet. Náklady na domy jsou však stále více založeny na investicích. Náklady na bydlení rostou také hlavně proto, že lidé potřebují mít kde bydlet. Proto zaplatí i částky, které si vlastně ani nemohou dovolit. V současné době máme vážnou krizi bydlení. V roce 2008 došlo k finanční krizi, kdy byl velký problém s hypotékami a domy, protože někteří lidé už nemohli splácet hypotéky a museli své domy prodat. Nyní v současné době si spousta lidí, kteří si ještě v roce 2008 mohli pořídit dům, už dům ani pořídit nemůže. Ze sociálního hlediska je krize mnohem větší a mnohem horší. A s mnohem větším dopadem a problémy než finanční krize v roce 2008. Není však vnímána jako tak problematická jako krize z roku 2008, protože vlády a ekonomiky a také banky zatím problémy spojené s obrovskou krizí bydlení v současné době příliš nepociťují a neprožívají.

To, co se nyní děje ve světových ekonomikách, je důsledkem příliš malého množství peněz v našich ekonomikách. Příliš málo peněz a také peníze přidělené špatným a škodlivým způsobem. Kvůli příliš malému množství peněz v našich ekonomikách musely společnosti v letech 2022 a 2023 zvýšit ceny v návaznosti na zvýšení cen především elektřiny. Kdyby bylo v našich ekonomikách dostatek peněz, docházelo by k mnohem menšímu zvyšování cen. A mnohem méně inflace způsobené těmito zvýšeními cen. Nyní, v roce 2024, došlo alespoň v Nizozemsku také ke zvýšení mezd. Ne však tak výrazně jako inflace. Podniky zaměstnávají méně osob, a také proto bude v roce 2024 a později v reálné ekonomice utraceno méně peněz. V roce 2025 bude ještě hůře. Dojde k recesi v důsledku příliš malého množství peněz v našich ekonomikách a inflace, kterou to způsobilo, ale také proto, že inflace vyžaduje ještě více peněz do našich ekonomik. A jediným způsobem, jak se peníze dostávají do našich ekonomik, je poskytování úvěrů v soukromých bankách a utrácení těchto peněz do ekonomik. Podniky a občané si běžně půjčují hlavně u soukromých bank. Obojí však má menší výpůjční sílu než dříve a nepůjčí si tolik jako dříve.

Typy a příčiny inflace

© W.T.M Berendsen, Lichtenvoorde, prosinec 2024

Větší inflace nebo inflace způsobuje v našich ekonomikách více peněz. Kvůli inflaci si občané a podniky musí půjčovat více peněz od soukromých bank. To má za následek více peněz v našich ekonomikách. Inflace není způsobena větším množstvím peněz v našich ekonomikách, ale je způsobena kalkulací cen nákladů a tím, že pracovníci chtějí a nebo potřebují stále větší příjem

Peníze vytvořené soukromými bankami prostřednictvím hypoték a dalších půjček nikdy nestačí k tomu, aby zabránily další inflaci. Pokud by peněz vytvořených soukromými bankami bylo dost, pak by podniky a další organizace měly dostatečnou marži. Pak by nemusely ještě více zvyšovat ceny. Ale vzhledem k tomu, že množství přidaných peněz je vždy jen o málo nebo o hodně méně, nemohou se podniky a organizace plně vypořádat s růstem nákladů, aniž by zvýšily své prodejní ceny.

To, co se nyní děje v naší společnosti kvůli šílenému peněžnímu systému ve spojení s našimi šílenými ekonomickými systémy, lze nazvat velmi negativní pozitivní zpětnou vazbou. Je to proces stále rostoucích cen a vyšších mzdových nákladů a vyšších ostatních nákladů. K tomu všemu spolu s růstem počtu občanů a výrobků a služeb je zapotřebí více peněz. Ve skutečnosti je k tomu zapotřebí více peněz a také více peněz, aby podniky nemusely zvyšovat ceny. Současná společnost je taková, že výrazné zvýšení peněz v našich společnostech je velmi potřebné a vyřeší problematickou inflaci. Život každého člověka na této zeměkouli se tak stane mnohem snazším a lepším.

Inflace je nejproblematičtější u základního primárního zboží a služeb. Primární potřeby občanů a rodin, jako jsou potraviny a nápoje, oblečení, internet a mobilní telefon, sport, vzdělání, pojištění, doprava (kolo, veřejná doprava, auto), zdravotní péče a péče, vycházky a bydlení. Bydlení, potraviny a oblečení by měly být dostupné opravdu pro každého a spousta životních rizik by měla být standardně pojištěna vládou.

Obecně se rozlišují tři druhy inflace, a to

Inflace nákladů

Opětovná inflace

Inflace výdajů

Při zkoumání druhů nebo typů inflace je důležité pochopit, že výdajová inflace znamená, že se za určité zboží utratí více peněz. Jedná se většinou o luxusnější zboží nebo speciálnější zboží, které se již vyrábí, ale prodávají je opět většinou soukromé osoby. Zhruba ve všech případech se výdajová inflace netýká Maslowových primárních potřeb. A utrácející osoby spojené s výdajovou inflací se většinou nedostávají do finančních problémů tím, že by za dané zboží nebo služby utrácely více.

K inflaci výdajů dochází zpravidla pouze tehdy, když lidé sami chtějí utrácet více za určité zboží nebo služby. Tyto statky nebo služby zpravidla nepatří mezi základní primární statky nebo služby. Jednotlivci nebo rodiny, které utrácejí více za tento druh nepotřebného zboží, mohou snadno postrádat peníze, které za ně utratí. Výdajová inflace není problematickým druhem inflace.

Inflace nákladů je většinou z různých důvodů mnohem problematičtější. Inflace nákladů se většinou týká primárních potřeb a v současné době také bydlení a bydlení. Obojí dohromady způsobuje občanům v kapitalistických společnostech největší problémy. Nákladová inflace však silně souvisí se současným měnovým a ekonomickým systémem. Kromě toho lze i těmto výsledným nákladovým inflacím většinou více než dostatečně zabránit pomocí vládní politiky.

Nákladové inflaci, která je v současné době jedinou skutečně problematickou inflací, lze zabránit tím, že

Více peněz v našich společnostech a jejich přidělování na správná místa.

Vládní politiky

Aby se v naší společnosti objevilo více peněz a aby se tyto peníze dostaly na správná místa, je zapotřebí správný měnový systém a ekonomické systémy. To vyžaduje velmi specifický jiný měnový systém a velmi specifické jiné ekonomické systémy. Jen ty správné jsou možné a pomáhají, a to jsou můj peněžní systém a k němu patřící ekonomické systémy. Kromě vládní politiky je k zabránění problematické inflace zapotřebí i to, aby

Můj vynikající peněžní systém

Ekonomický systém, který k němu patří

Měnové politiky a opatření, které uvádím jako důležité vodítko a důsledek zavedení mého vynikajícího měnového systému.

Reitterační inflace je inflace způsobená předchozí inflací nákladů. V důsledku nákladové inflace se zvyšují mzdy pracovníků, což při příliš nízké marži na kompenzaci zvýšení mezd vede k dalšímu růstu cen. To může vést k opakujícímu se procesu zvyšování nákladových cen a následnému zvyšování prodejních cen. Inflace zlevňování je obecně také většinou největším problémem u kritického zboží. Primární potřeby občanů a rodin. Reitterační inflace je problematická, ale bez problematické nákladové inflace k problematické iterační inflaci nikdy nedojde. Reitterační inflace je také vždy nákladová a nákladově cenová inflace.

Index spotřebitelských cen nezahrnuje trh s bydlením a trh s nájemními byty dostatečně.
V mém vynikajícím měnovém systému mohou mzdy růst, zatímco náklady a prodejní ceny mohou zůstat stejné nebo jen s nepatrným nárůstem, nebo mohou dokonce klesat. Domy se stanou opět splatnými. Pojištění a zdravotní péče a důchody a další sociální zabezpečení mohou být vypláceny mnohem více než v současné době vlády.

V našich současných ekonomikách je směs všech druhů inflace normální a vždy se vyskytuje. Jen malá nákladová inflace je normální a není nijak problematická. Trocha výdajové inflace není problematická. Masivní všeobecná inflace nákladů na určité zboží nebo služby je však opravdu velmi problematická. Velmi nedávným a skvělým příkladem jsou nárůsty cen energií v minulých letech a v současné době.

K několika typům inflace dochází vždy ve větší či menší míře a více či méně masivně, bez ohledu na to, kolik peněz je do ekonomiky přidáno. Více peněz v ekonomice nikdy nezpůsobí problematickou inflaci, ale v mnoha případech jí může zabránit. Někdy je problematická inflace ovlivněna tím, kolik peněz je do ekonomiky přidáno. Ale pak je to opravdu jen proto, že tyto peníze jsou nesprávně alokovány, a nikoli proto, že je do ekonomiky přidáno více peněz. Navíc v těch případech, kdy více peněz způsobuje problematickou inflaci, je to nakonec jen proto, že chybí správná vládní politika, která by skutečně mohla tomuto typu problematické inflace zabránit nebo ji vyřešit.

Za současné situace ve světových ekonomikách je třeba si uvědomit, že vlády, občané a podniky utrácejí velké množství peněz v zahraničí a že tyto výdaje v zahraničí nevedou k placení daní ve vnitrozemí. Když vláda utrácí za zboží a služby ve vnitrozemí, získává mnohem vyšší daně, než když jsou stejné peníze utraceny v zahraničí. Při výdajích ve vnitrozemí získává vláda daně pokaždé, když jsou peníze znovu utraceny. Při výdajích v zahraničí vedou pouze peníze,

které jsou po odchodu z koryta utraceny zpět do země, k velmi malým daňovým příjmům pro vlády.

Mezi problémy naší současné ekonomiky patří příliš vysoké státní a společenské dluhy, příliš velká chudoba a příliš nízké mzdy pro většinu lidí. Není udržitelné, když si velká většina pracujících ve společnosti už ani nemůže zajistit peníze a když se ceny nemovitostí stále vymykají kontrole. Vláda s tím nic nedělá.

Inflace lže, že více peněz v našich ekonomikách vede k inflaci slouží bankám a vyšším příjmům v současných ekonomikách. Čím méně peněz v našich ekonomikách, tím méně mohou Lidé spořit a tím více si Lidé a firmy musí půjčovat od Bank. Bez tohoto půjčování si Banky nemohou účtovat úroky a při příliš velkém množství úspor a příliš malém množství půjček platí Banky více úroků, než kolik dostávají. Banky mají také obrovský zájem na hypotékách a mají velký zisk z vysokých cen nemovitostí. Pokud tyto ceny nemovitostí klesají, dostávají z hypoték méně úroků. Banky raději dostávají úroky z peněz, které klienti utratí za domy, než aby musely platit úroky pouze v případě, že tyto peníze mají na bankovním účtu. I když prodávající domu uloží peníze na bankovní účet, pak alespoň také dostanou úroky z hypoték, které jsou stále vyšší než peníze, které musí platit jako úroky z úspor.

Hlavním problémem současné kapitalistické společnosti je Nadměrné zdanění a náš současný měnový a ekonomický systém. Kalkulace cen nákladů a chybějící systém financování ze strany státu. Je zapotřebí více vládních služeb a ty vyžadují více peněz. Obce také potřebují peníze. Jedním z tradičních a také pravděpodobně nejdůležitějších současných způsobů financování obcí je prodej stavebních pozemků. To proti vysokým cenám a tyto vysoké náklady na stavební pozemky značně zdražují domy. Proč by lidé měli platit tolik za kus stavebního pozemku. Nedostatek přece ospravedlňuje vyšší ceny. Ale lidé potřebují bydlet a neměli by být v tomto ohledu příliš omezováni. Mohlo by se zpřístupnit více stavebních pozemků za menší náklady a náklady na současné budovy a stavební pozemky by se mohly tak trochu zmrazit nebo dokonce alespoň trochu snížit. Hodně by také pomohlo, kdyby prodávající domů nemuseli platit dědické náklady. Pak by mohli své domy prodávat za nižší cenu. Hodně by také pomohlo dodatečné zdanění domů, jejichž cena přesahuje maximální úroveň za metr čtvereční a nebo plochu a nebo typ budovy a další kombinace důležitých charakteristik.

Více peněz v ekonomice je po inflaci zapotřebí k udržení kupní síly a k zajištění dostatečných výdajů zaměstnanců, ale také k tomu, aby do reálné ekonomiky mohly vstoupit další peníze, aby celkový přírůstek peněz byl alespoň takový, jaký je nutný ke kompenzaci inflace. Bez dodatečných peněz v ekonomice se

nakupuje méně a rychlost peněz je také nižší. To způsobuje recesi. V ekonomice tedy musí být po inflaci více peněz.
Toto více peněz však musí do ekonomiky vstoupit, aniž by to vedlo k nákladové inflaci. A to je možné pouze díky mé inovaci peněžního systému a mému vynikajícímu peněžnímu systému a díky zvýšení příjmů prostřednictvím snížení daně z příjmu

Pokud to není možné, je možná i náhrada jiných daní nebo příplatků. Všechny tyto způsoby poskytují zaměstnancům, občanům a/nebo podnikům peníze navíc, a tedy další možnosti půjček a/nebo další možnosti výdajů pro občany a podniky.

13. Hlavní příčina dluhové krize

Přestože jsem skutečnou příčinu finanční či dluhové krize pochopil už dávno, je dobré se ji pokusit co nejlépe vysvětlit i zde.

Touto základní příčinou finanční či dluhové krize NENÍ, jak se dnes mnozí měnoví reformátoři domnívají, způsob vzniku dluhů. Dluh jako takový není ani hlavním problémem, jak si mnozí měnoví reformátoři myslí. Problémem jsou spíše příjmy, a tedy zejména nižší příjmy. Ti, kdo pobírají vyšší příjmy, se mají v Nizozemsku stále velmi dobře a budou se mít i nadále dobře. Ale zejména ti s nižšími příjmy, které jsou i relativně stále nižší, tito lidé a příjmové skupiny jsou vlastně jediní, kdo čelí finanční krizi. Která ani tak není krizí dluhovou, ale mnohem spíše příjmovou. A tato příjmová krize, pokud nebude existovat řešení (a nejlépe nejoptimálnější řešení, které jsem vytvořil já), se bude u mnoha lidí jen prohlubovat a skupina lidí, kteří čelí osobní příjmové krizi, se bude také jen zvětšovat. Částečně je to dáno tím, že efektivita podniků roste a vyžaduje stále méně zaměstnanců. Existuje však i mnoho dalších faktorů, které vedou k tomu, že skutečně existuje stále méně práce a že tuto práci může vykonávat i méně lidí. Jako je například automatizace, zdokonalení informačních technologií umožňující snadnější práci s menším počtem lidí, udržitelné procesy, výrobní metody LEAN (to je vlastně efektivita), možné využití robotů v budoucnu, méně fyzických výrobků používaných pro koníčky a zábavu (více s počítačem a mobilním telefonem a podobně) atd. Co všechno toto etcetera nyní znamená nebo bude znamenat, o tom zatím nemám úplnou představu. Ale na tom nezáleží. Faktem je, že dochází k nejrůznějšímu vývoji, který zajišťuje, že pracovní síla už ani není potřeba a pravděpodobně bude potřeba stále méně.

Za prvé je třeba jasně říci, že finanční krize není ani tak krizí dluhovou, jako spíše krizí DŮCHODOVOU. Nízké příjmy nebo jejich snížení nejenže vytvářejí dluh, ale také ztěžují možnost zbavit se tohoto dluhu při nízkých příjmech. Zvláště když, jako v dnešní době, mnoho fixních výdajů již jde z těchto příjmů. Na splácení dluhů pak jednoduše nezbývá mnoho. Ve hře je však samozřejmě mnohem více. Nakonec však záleží na tom, kolik po všech výdajích zbývá na spoření a/nebo splácení dluhů. Pokud spoření i splácení dluhů již není možné. A to ani po nebo s usilovnou prací. Pak nastává problém. Nejen pro dotčené jednotlivce, ale i pro všechny podniky a také pro vládu v Nizozemsku, ale i mimo

něj. A protože tento druh problému se nyní netýká jen Nizozemska, ale stále častěji celé Evropy, krize zdaleka nekončí. Ve skutečnosti se tato krize (krize příjmů) bude jen zhoršovat..pro jednotlivce, podniky i vládu. POKUD nedojde k měnové reformě. BEZ měnové reformy krize zdaleka neskončila a v příštích letech (PO roce 2014) se bude jen zhoršovat a zhoršovat. S měnovou reformou MŮŽE být lépe...a dokonce mnohem lépe. To však závisí zejména na obsahu a kvalitě měnové reformy. Pokud bude zvolena měnová reforma podle návrhu skupin a jednotlivců sdružených v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu nebo podle návrhu Davida Graebera / Occupy. Pak ke zlepšení nepovede. Pokud bude takové teoretické řešení zavedeno, situace se skutečně jen zhorší. Jedinou cestou k hlubokému zlepšení je zavedení mého Vynikajícího měnového systému. Systém, který NEobhajuje a také NEzakládá na bankovnictví s plnými rezervami (jak navrhuje chicagský plán, na němž je založena většina návrhů měnové reformy). Můj Vynikající měnový systém také NENÍ náhradou za současný měnový systém, ale doplněním tohoto současného měnového systému. Ovšem mimořádně úžasným doplňkem, který bude mít dalekosáhlé pozitivní účinky na společnost, ekonomiku a způsob uspořádání věcí.

Důležité je pochopit, že změny v naší společnosti neodpovídají současnému peněžnímu systému, a proto je nelze absorbovat. Současný a zejména budoucí vývoj v naší společnosti vyžaduje nový peněžní systém nyní a bude vyžadovat i v budoucnu peněžní systém, který bude společnosti a vývoji ještě lépe odpovídat. Protože očekávaný budoucí společenský vývoj současnou finanční krizi a problémy jen mnohem, mnohem zvětší... POKUD nedojde k včasnému přechodu na můj vynikající peněžní systém. Můj Vynikající měnový systém (EMS) totiž poskytuje dostatek možností, jak se vypořádat s jakoukoli budoucí změnou. A to tím nejlogičtějším a nejúžasnějším způsobem.

14. Vztahový kapitál

Kenneth Gergen napsal vynikající knihu s názvem "vztahové bytí" (Kenneth Gergen, " Relational Being : Beyond self and community " , Oxford University Press, Reprint Edition, 2011).

Zejména se zabývá vztahovým bytím (nebo stáváním se) živých bytostí, zejména lidí. Vztahové bytí však lze rozšířit i na předměty a také na kapitál. Kapitálem pak myslím jak sociální, tak finanční kapitál. Když se toto pojetí vztahového bytí propojí s mým chápáním a pojetím holopluralismu, nabízí to skvělé východisko a způsob pohledu na věc, jak lépe pochopit, co se v současné době ve společnosti děje. Protože by to mohlo učinit věci viditelnějšími, a tedy i srozumitelnějšími pro davy lidí.

Mé chápání holoplurismu je reprezentací toho, co je jedinou skutečnou základní strukturou a charakteristikou VŠEHO. Opravdu všechno (věda, praxe, ekonomika, soukromý život, peněžní systémy, jiné systémy, všechny procesy, všechny způsoby organizace) lze lépe pochopit a také zlepšit pomocí holoplurismu....zatímco opravdu všechno MŮŽE mít tuto základní strukturu a charakteristiky v podstatě, mnohé v naší společnosti tyto charakteristiky a strukturu ještě plně nemá... a TO je právě ten velký problém... příčina, proč se věci stále nedaří. Plně optimálního holopluralismu v realitě/společnosti/ekonomice/organizaci/rodinném životě pravděpodobně NELZE dosáhnout, ale můžeme a měli bychom se snažit utvářet a organizovat vše co nejvíce vztahově holopluralisticky.

Přesně o to se snažím i já. Aby se to však mohlo stát skutečností ve společnosti, je nejprve třeba přijmout finanční a peněžní systém založený na holoplurismu a metasémiotice. Nejen na (mezi)národní úrovni, ale také ve firmách a organizacích a případně také v rodinách a mezi jednotlivci. Můj EMS je co nejvztahovější a nejholoplurističtější systém... ve skutečnosti. Je schopen se přizpůsobit jakýmkoli změnám, které nastanou v současné i budoucí společnosti.

Myslím, že většina lidí si skutečně uvědomuje a vidí, že současný měnový systém a současné možnosti peněz a ekonomiky (vyplývající ze struktury a

obsahu a pravidel měnového systému) nejsou právě relační. Že současný měnový systém nás, ale i organizace a vlády někdy nutí nebrat v úvahu všechno. Například firmy sice svou finanční politikou zohledňují vlastní příjmy a výdaje, ale nemohou nebo nechtějí dostatečně zohlednit příjmy a výdaje svých zaměstnanců a/nebo zákazníků či jiných partnerů (organizací). Větší zisk pro jednu organizaci znamená menší zisk nebo příjmy pro jinou organizaci. V zásadě by to NEMĚLO být problémem, ale stává se jím, pokud to vytváří nepřekonatelné deficity pro ostatní strany. Protože příjmy se stávají stejnými nebo nižšími než výdaje, které se uskuteční/uskuteční. Čímž lze samozřejmě výdaje pravděpodobně také částečně snížit, ale otázkou je, a) zda to lze skutečně dlouhodobě provést a b) zda je to žádoucí a c) co toto snížení výdajů bude znamenat pro ty, kteří tyto výdaje dostávají.

Jak jsem již dříve uvedl, můj EMS NENÍ náhradou současného peněžního systému. Je to jeho DOPLNĚK. A právě toto doplnění umožní přeměnit (konvertovat) současný nelogický a nerelační kapitalistický systém na zcela logický a relační kapitalistický systém. V němž se jak finanční, tak sociální kapitál může stát a snad i stane více a mnohem více sociálně relačním. Finanční a sociální kapitál jsou také plně relační a také sociálně provázané; pokud finanční nebo ekonomický systém (obojí vychází ze základního peněžního systému) není logický, a tedy méně sociální, pak to přímo ovlivňuje také sociální kapitál a sociální mravy v organizacích, rodinách a státní správě.

Když však mluvím o svém EMS, stále existuje několik protiargumentů nebo argumentů proti jeho zavedení. V současné době, pokud vím, jsou to především následující protiargumenty :

Říká se, že peníze již nemají žádnou hodnotu, pokud jsou vytvářeny jen tak "ze vzduchu". Lidé si myslí, že peníze mají a musí mít vnitřní hodnotu a že jinak naše peníze a peněžní hospodářství a systém nebudou a nemohou fungovat. Tito lidé si tedy také myslí, že kdyby se peníze skutečně vytvořily ze vzduchu, pak by v praxi neměly žádnou hodnotu, a nebyly by tedy užitečné a praktické.

V návaznosti na bod 1) si tedy lidé obecně myslí, stejně jako mnoho ekonomů, že peníze musí mít vnitřní hodnotu. Ale také, že tuto vnitřní hodnotu nejlépe představuje a mělo by ji představovat zlato.

Lidé říkají a myslí si, že (mnohem) více peněz v naší ekonomice povede k inflaci. Což okamžitě ukazuje na předpoklad, že si lidé myslí, že vědí a znají, že více peněz je a vždy bude příčinou inflace bez ohledu na okolnosti, které v dané chvíli ve společnosti či ekonomice panují, a také bez ohledu na to, jak se s tím vláda vypořádá a jaká pravidla případně upraví, aby tuto inflaci - pokud k ní vůbec dojde - potlačila či zcela eliminovala.

Zde se chci a budu podrobněji zabývat pouze (proti)argumentem 1 a 2, ale v případě (proti)argumentu 3 jsem tak již učinil v jiných částech této knihy a v jiných mých textech, např. na www.academia.edu. Ke všem (proti)argumentům lze uvést věcné protiargumenty. Zejména také proto, že velká část nebo vlastně (téměř) všechno, co je myšleno a popsáno v těchto argumentech 1 až 3, vychází z předpokladů a ekonomických teorií a předpokladů, které jsou zcela chybné, a tudíž irelevantní. To také vysvětluji zejména v dalších částech této knihy. Kromě tohoto vysvětlení (proti)argumentů 1 až 3 a toho, proč jsou nesprávné a irelevantní, je však také velmi důležité pochopit a vidět skutečnost, že v naší současné společnosti a společnosti se to již ukazuje. Protože tato současná společnost je vlastně již hybridem různých způsobů myšlení a situací, skutečnost, že určité aspekty možné budoucí nové měnové a ekonomické situace jsou již přítomny a také dobře fungují a jsou prospěšné v naší současné společnosti a ekonomice, již dokazuje, že tyto také nejen mohou fungovat, ale jsou také funkční a pozitivní v naší společnosti a společnosti.

Pokud jde o tyto hybridní podmínky naší současné ekonomiky a společnosti s ohledem na obsahové a vztahové aspekty našich současných měnových systémů a politik, lze mimo jiné říci následující. Peníze z ničeho se v naší společnosti a ekonomice vytvářejí již dlouhou dobu a mají také pozitivní dopad. Toto vytváření peněz z ničeho také nebylo založeno na plánovaných prognózách nebo limitech, kolik peněz lze vytvořit. Tato tvorba peněz byla zcela bez omezení, zejména nebo pouze potřeba peněz a touha je vytvořit byla vůdčím principem, zda k ní dojde a došlo.

Zlatý standard byl opuštěn na mnoho desetiletí a skutečně zcela. Peníze v současnosti nejsou ničím jiným kryté a ve skutečnosti nemají žádnou vnitřní hodnotu. Čísla na našich bankovních účtech samozřejmě nemají žádnou vnitřní hodnotu, jedinou hodnotu mají z toho, že jsou to čísla, která jsou na našich bankovních účtech. Nebo jinak řečeno, čísla, která jsou v bankovním softwaru

bank, který všichni akceptujeme a o němž se předpokládá, že může a smí představovat hodnotu, že ji má.

Koncem dubna 2016 jsem na facebooku zveřejnil následující text v angličtině:

" Život je hlavně o dávání smyslu z perspektivního a retrospektivního dávání smyslu " bloempjes van catharina" "

Co se týče holandštiny, ani nevím, jak dobře popsat, co jsem ve výše uvedeném myslel prospektivním a retrospektivním. Chápu, že čím více člověk rozumí realitě, tím více musí chápat to, co zde myslím, ale také tím více těch kvítků katarze musí vidět jednak v realitě, ale více také v mnohosti způsobů a obsahů myšlení osob a skupin osob.

Co se týče těch tzv. květů kataríny ve smyslovém myšlení, výše uvedená zpráva týkající se argumentů proti mému systému peněžní excelence je dobrým příkladem. Skutečně všechny argumenty proti vycházejí z určitých předpokladů, iluzí, které nejsou správné. A nejsou správné proto, že vycházejí z předpokladů, které nejsou správné v současné době, protože náš současný peněžní systém má jiné vlastnosti než v minulosti nebo než vlastnosti předpokládané v ekonomickém myšlení a ekonomickém (ne)chápání.

Další způsob vysvětlení určitého aspektu nepochopení současného ekonomického systému a současného měnového systému lze uvést při pohledu na vztahové aspekty, a to následující 2 vztahové aspekty :

Souvislost mezi zlatem a penězi, která by měla být v dnešní ekonomice a společnosti přítomna.

Vazba mezi prací a příjmem, která by měla existovat v dnešní ekonomice a společnosti.

Zde 1) je příkladem toho, co ve výše uvedeném textu nazývám "retrospektivním vnímáním", a 2) je příkladem toho, co ve výše uvedeném textu nazývám "prospektivním vnímáním". Přinejmenším, pokud se chápe a vysvětluje, že jak 1), tak 2) jsou příklady " květů katarze" v našem sensemaking.

Vazba mezi zlatem a penězi již nemusí existovat a nemusela existovat od určitého okamžiku v minulosti až do současnosti a budoucnosti včetně. Vazba mezi prací a důchodem už tam být nemusí nebo alespoň mnohem méně a (velmi) odlišným způsobem od přítomného času od určitého bodu v budoucnosti až do téměř celého zbytku budoucího času po něm včetně. Kde obrat, pokud jde o vazbu mezi prací a příjmem, nastane (může nastat) od okamžiku zavedení mého Vynikajícího měnového systému.

Na tomto příkladu je však dobré pochopit, proč existovala vazba mezi zlatem a penězi a proč existovala a stále existuje vazba mezi prací a příjmy. Toto proč je obtížné pochopit v úplnosti, protože v obou otázkách/vazbách je samozřejmě více příčin a argumentů. Obecně lze říci, že jak bod 1), tak bod 2) jsou důsledkem předpokladu, že peníze mají hodnotu. Hodnotu má také práce a zlato. Takže jak za práci, tak za zlato budou muset být dány peníze nebo něco jiného hodnotného. Obvykle se k tomu používají peníze. Avšak naopak neplatí, že za peníze musí být dáno také zlato. Existuje mnoho jiných hodnotných věcí, které lze za peníze směnit. Zároveň však, alespoň v dnešní době, nemusí být peníze vždy za něco směňovány. Peníze mohou být v určitých případech k dispozici také zcela zdarma, a tyto případy jsou v současné době povoleny a mohou být stále častěji přítomny. Mnohem více než v minulosti.

Peníze totiž v minulosti byly a měly být nejen motivačním faktorem k práci, ale také způsobem, jak náležitě podpořit nedostatek zboží a práce. Protože zboží a služeb bylo málo, museli ti, kteří mohli vykonávat práci, tak činit v co největším rozsahu. Aby tak mohli činit, museli být také motivováni, zejména také penězi, protože sociální motivační faktory byly v té době také méně přítomny a také pracovní podmínky byly mnohem horší než v této době kvůli nedostatku nástrojů k jejich zlepšení a méně čistým a dobrým budovám. A to ani nemluvím o legislativě, jako jsou zákony o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, které výrazně zlepšily pracovní podmínky, a tím i sociální motivační faktory k další práci, nebo by to alespoň mohly udělat, kdyby zákonodárný orgán také kontroloval a vymáhal jejich dodržování mnohem lépe, než je tomu dnes.

Každopádně kvůli nedostatku zboží a služeb v minulosti museli práci v plném rozsahu vykonávat lidé, kteří ji uměli. Nyní to již není nutné; zboží a služeb již není zrovna málo a pracovníků je také více než dost na to, aby skutečně vyrobili to, co je v naší společnosti skutečně potřeba. Také proto, že mnozí jednotlivci mohou a chtějí stále častěji vykonávat spoustu práce sami a dělají ji sami ve svém volném čase. Tyto situace se budou v budoucnu jen prohlubovat, takže i práce bude třeba vykonávat stále méně.

Potřeba příjmů, které nepocházejí z poskytování práce, se tak v budoucnu jen zvýší. Dalším řešením je dosažení vyššího příjmu za méně práce, ale to je jen část řešení, jak se vyhnout problémům v budoucnosti. Koneckonců je stále více lidí, kteří v určitých obdobích nebo po delší dobu ani nepracují. I tito lidé potřebují dostávat příjem. Realizace tohoto příjmu nebo jeho realizace těmi, kteří ještě pracují, není reálná a také zcela zbytečná, Proč tomu tak je, jsem již vysvětlil v jiných částech této knihy. Můj vynikající peněžní systém je dokonalým řešením, jak zcela oddělit práci a příjem nebo alespoň tam, kde je to nutné a žádoucí. A tak kromě toho, že je řešením dluhové krize (problémů minulosti a současnosti) a pro ni, je také řešením problémů, které vzniknou v budoucnosti a budou mnohem častější, pokud bude pokračovat současný nepružný a rigidní a nelogický měnový systém.

15. Zlatý standard versus EMS

V široké diskusi o dluhové krizi a ekonomice obecně se objevuje mnoho otázek a názorů. Většina diskutovaných otázek je buď značně, nebo zcela irelevantní, nebo vycházejí z naprosto nesprávného chápání - nebo dokonce z naprostého nepochopení diskutované věci.

Pokud je třeba něco pochopit nebo, což je důležitější, změnit. Pak je skutečně nezbytné základní a vztahové pochopení takzvaných "elementárních", nejdůležitějších základních "stavebních kamenů" a základů. A pokud jsou tyto základní stavební kameny zvoleny špatně, jak se to částečně děje i v dnešní ekonomice, pak to vede ke značným problémům pro jednotlivce , organizace i společnost.

Důležitým základním stavebním kamenem měnového systému je chápání peněz. V něm se obecně věří, že peníze mají především vnitřní hodnotu. Z toho také vyplývá přesvědčení a nepochopení, že peníze musí mít vždy vnitřní hodnotu a jako takové by měly být kryté zlatem. To je však omyl; peníze vůbec nemusí být ničím kryty, aby získaly a měly vnitřní hodnotu, protože peníze mají ve své podstatě pouze vztahovou, vnější hodnotu. Současná situace to mimochodem dokazuje, protože od dob bretonských lesů již většina peněz není kryta zlatem. Od úplného krytí peněz zlatem se tehdy upustilo a toto rozhodnutí an sich naší ekonomice jen velmi prospělo. Také proto, že v oběhu je příliš málo zlata na to, aby byly všechny peníze přítomné ve společnosti nyní vůbec plně kryty. Nemluvě o penězích, které jsou v naší společnosti skutečně potřebné; těch je při dnešním vývoji a společnosti podstatně více, než kolik je v současnosti v naší společnosti přítomno. V každém případě je potřeba více peněz k obnovení rovnováhy v ekonomice a společnosti a mnohem více peněz k dostatečné podpoře a pohonu současného i budoucího vývoje ve společnosti.

Friedrich Hayek měl rád zlatý standard jako takový, ale mimo jiné o něm říkal následující :

" Všimněte si, že žádný z těchto bodů, které jsou uváděny ve prospěch zlatého standardu, není přímo spojen s žádnou vlastností zlata. Jakýkoli mezinárodně uznávaný standard založený na zboží, jehož hodnota je regulována jeho výrobními náklady, by měl v podstatě stejné výhody." (Friedrich Hayek, "Individualism and Economic Order", The University of Chicago Press, Paperback Edition 1980, Pagina 210)

En

" Hlavním iracionálním, ale neméně reálným faktorem je jeho prestiž - nebo, chcete-li, vládnoucí pověrčivý předsudek ve prospěch zlata, díky němuž je všeobecně přijatelnější než cokoli jiného" ((Friedrich Hayek, " Individualism and Economic Order, The University of Chicago Press, Paperback Edition 1980, Pagina 210).

Když se na tyto Hayekovy výroky podíváme kriticky, zjistíme, že ve skutečnosti by vazba na něco jiného než zlato mohla mít stejné výhody. Ale že vzhledem k prestiži zlata bude vazba na zlato nejlepší.

Hayek přitom nepochopil to, co většina ekonomů i neekonomů nechápe ani v současnosti. A sice skutečnost, že peníze tedy ani nemusí být s ničím jiným spojeny a že nespojování peněz má mnoho výhod. V posledních desetiletích nebyly peníze navázány na zlato a tato skutečnost přinášela jen výhody. Další oddělení peněz tím, že se alespoň částečně oddělí i od přijímání dluhů, tento přínos jen dramaticky zvýší, ale také vrátí ekonomiku do správných kolejí a skutečně nejlepším možným způsobem podpoří náhodný jakýkoli vývoj ve společnosti budoucnosti. Proto by se měl co nejdříve stát realitou i můj Vynikající měnový systém.

V rámci EMS, který jsem vytvořil - stejně jako v současné situaci vytvořené po Bretton Woods - nebude hodnota mince nebo měny obecně záviset na vnitřní hodnotě peněz nebo měny, ale spíše ještě více a nejlépe zcela pouze na jejich vnější, relační hodnotě. Peníze a měny pak budou mít spíše povahu takzvané "

znakové měny", kde je hodnota určena znakem, který pro ni všichni používáme. Peníze a měna však navíc nebudou jen znakovou měnou, ale stále více také znakovým číslem. Pokud i v současné době již platí, že velká část peněz a měn má již dávno charakter takového znakového čísla. Jako číslo, za nímž následuje určitý znak měny (EURO, libra, americký dolar atd.). Dokud je to všeobecně přijímané a tyto znaky a za nimi měna jsou i v rámci bankovního systému (v současné době " jen" bankovní software v počítačovém systému (banky), tak to funguje a bude fungovat i nadále. Protože tato čísla v rámci bankovního systému jsou všemi považována a přijímána jako skutečné peníze. A to samozřejmě jsou. Protože peníze jsou opět neuvěřitelně mnohotvárné vztahové uspořádání. Nic víc, ale rozhodně nic méně než to.

Zlato je odděleno od peněz již desítky let a funguje to. A dokonce stejně nebo lépe než v situaci, kdy zlatý standard - vazba zlata na peníze - stále existoval. Ekonomové, kteří ještě dnes tvrdí, že by se zlato mělo stát základem peněz, se podobně jako Willem Middelkoop hodlají vrátit do minulosti na základě nepochopení toho, co jsou peníze a co by bylo v naší ekonomice a společnosti potřeba. Peníze nemusí být podloženy zlatem, které je zcela zbytečné. Čísla jsou jako peníze přijímána již desítky let a fungují. Když já nebo kdokoli jiný převádíme peníze prostřednictvím internetového bankovnictví, ve skutečnosti převádíme jen čísla... čísla převáděná v rámci bankovního softwaru a také prostřednictvím bankovních účtů a mezi nimi, ale tyto bankovní účty v rámci bankovního softwaru jsou nakonec jen čísla. Jen čísla, ale proto čísla v rámci bankovního systému. Pokud jsou tatáž čísla mimo bankovní systém (například v této knize nebo na internetové stránce či na kusu papíru), pak tato čísla samozřejmě nejsou penězi a nebudou moci jako taková fungovat, a proto nebudou jako peníze přijímána.

Skutečnost, že peníze dnes nejsou v podstatě ničím jiným než číslem, má však mnoho výhod. A tyto výhody se ještě zvýší, pokud a až se vynikající měnový systém stane skutečností.

Peníze nemusí být kryté zlatem, ale musí být alespoň dostatečně kryté nebo schopné být kryté penězi. Stejně jako hodnota některých statků, zejména domů, musí být alespoň dostatečně kryta penězi. V posledních desetiletích jsme svědky toho, že je na prodej více domů a že tyto domy jsou také na prodej déle. To může souviset i s tím, že hodnota těchto domů nemůže být dostatečně kryta

penězi. Penězi z hypoték a penězi vytvořenými k tomu, aby bylo možné tyto hypoteční dluhy (vytvořené hypotékami) v rozumné době skutečně splatit.

Domy tak v poměru ke mzdám a práci zřejmě příliš zvýšily svou hodnotu, a tedy i cenu. Pokud si chce příliš mnoho lidí vybrat své peníze z banky, vede to k problémům, protože poptávka po penězích je a stává se v té době příliš vysoká. Banka pak nemá dostatek peněz, aby uspokojila celkovou poptávku po penězích. Totéž se nyní zřejmě děje s domy. Protože ceny domů jsou stále vyšší a vyšší a banky již nemohou poskytovat hypotéky do těchto výšek, nebo alespoň v mnohem menší míře, stále méně lidí si může dům skutečně dovolit, a tak se na prodej dostává stále více domů a na delší dobu.

Tento problém může být a také bude alespoň částečně vyřešen, pokud a kdy dojde k dalšímu oddělení příjmů od zaměstnanosti. A pokud se skutečně sníží i zadlužení lidí. Ale toto snížení zadlužení je a bude přímým důsledkem, nastane, pokud a kdy se další oddělení příjmů a práce může a stane skutečností. Pokud a jakmile se vynikající měnový systém stane skutečností.

16. Bankovnictví s plnými a částečnými rezervami

Existuje několik skupin a jednotlivců, kteří navrhují bankovnictví s plnými rezervami jako alternativu k současnému peněžnímu systému a způsobu tvorby peněz. Jednou ze skupin, které to navrhují, je skupina Positive Money UK a jednotlivcem, který to navrhuje, je Willem Middelkoop. Ale těch, kteří to navrhují, je samozřejmě mnohem více, včetně Martijna van der Lindena a mnoha dalších, kteří penězům, peněžním systémům a měnové politice zatím dostatečně nerozumějí.

Willem Middelkoop označuje bankovnictví s plnými rezervami za nezbytnou náhradu současného peněžního systému a tvrdí, že aby bylo možné bankovnictví s plnými rezervami zavést, musí hodnota zlata stoupnout a hodnota peněz klesnout. Mimochodem, jedná se o téhož Willema Middelkoopa, který má velký zájem o zlato a dobrý trh se zlatem.

Skupina Positive Money UK, která je součástí Mezinárodního hnutí za měnovou reformu, rovněž podporuje bankovnictví s plnými rezervami. Odkazuje se na Irvinga Fishera, ale také na text "The Chicago Plan Revisited" (Jaromír Beneš a Michael Kumhof, " The Chicago Plan Revisited" , MMF, 2012). Součástí Mezinárodního hnutí za měnovou reformu je i nizozemský Stichting "ons geld", který chtěl ještě minimálně do roku 2016 nahradit bankovní systém částečných rezerv bankovním systémem plných rezerv. Tato moje poznámka, že stichting ons geld to chtěl alespoň do roku 2016, je důležitá pro srovnání mé knihy z roku 2011 a jejího obsahu s obsahem všech skupin a jednotlivců, kteří pracovali na měnové reformě, ale pak jejich obsah a sdělení od roku 2011 do roku 2016. Abychom pochopili a pojmenovali rozdíly. Pokud by se v budoucnu ukázalo, že jsem to byl já, kdo jako první přišel a stále přichází se správným chápáním a že jsem v jeho čele. Protože jsem však části svého chápání také hlásal a zveřejňoval, a to i na internetu. A protože si to mimo jiné mohou a mohli částečně přečíst lidé zapojení do skupin jako pozitivní peníze a naše peníze nebo s nimi komunikující. Tyto osoby a skupiny mohou také pomalu přebírat porozumění ode mne. Což je částečně dobře, ale samozřejmě nakonec musím dostat pochvalu za svou práci.

Jak Willem Middelkoop, tak členové Pozitivních peněz a Mezinárodního hnutí za měnovou reformu chtějí nahradit bankovnictví s částečnými rezervami bankovnictvím s plnými rezervami. K Mezinárodnímu hnutí za měnovou reformu je přidruženo několik skupin, včetně německé skupiny či iniciativy "Occupy Money". Tato organizace Occupy Money odkazuje na Positive Money UK jako na dobrý zdroj a vysvětlení toho, co by bylo ve skutečnosti špatně a co se děje ve Velké Británii, USA a téměř všude jinde na světě.

Kromě Pozitivních peněz a Willema Middelkoopa se o myšlence bankovnictví s plnými rezervami zmiňují také MMF a Sustainable Finance Lab. Ať už s odkazem na Pozitivní peníze a/nebo Chicagský plán, nebo bez něj. Zpráva MMF, na kterou zde odkazuji, se jmenuje "The chicago plan revisited" (Jaromír Beneš a Michael Kumhof, " The Chicago Plan Revisited" , MMF, 2012) a zpráva či výzkum Sustainable Finance Lab se jmenuje "Full reserve banking- An analysis of four monetary reform plans" (Charlotte van Dixhoorn, " Full reserve banking- an analysis of four monetary reform plans, Sustainable Finance Lab, 2013). Tato zpráva "the chicage plan revisited" od MMF (2013) pojednává cq vizi Positive Money a New Economics Foundation z roku 2012, Kayovu myšlenku Narrow Banking (John Kay, " Narrow Banking- the reform of banking regulation" , 2009) a konečně také Kotlikoffa s jeho myšlenkou Limited Purpose Banking (Laurence J. Kotlikoff. Jimmy Stewart Is Dead. John Wiley & Sons, 2010).

Bankovnictví s plnými rezervami obecně usiluje o plné krytí bankovních vkladů. Návrh pozitivních peněz/nové ekonomie počítá také s kontrolou množství peněz v oběhu a s jejich určitým výpočtem. Při kterém by podle Pozitivních peněz/Nové ekonomie měla být nabídka peněz kontrolována a regulována tak, aby se zabránilo inflaci.

Willem Middelkoop vedle bankovnictví s plnými rezervami prosazuje také propojení peněz se zlatem. Tato potřeba navázat peníze na zlato - což propagují/chtějí (téměř) všechny iniciativy, skupiny a jednotlivci, kteří chtějí zavést bankovnictví plných rezerv - vychází z předpokladu, že peníze mají vnitřní hodnotu a že tato vnitřní hodnota peněz je skutečně jedinou skutečnou hodnotou peněz. Tento předpoklad zajišťuje, že (téměř) všechny strany usilující o plné krytí bankovních vkladů (Full reserve banking) chtějí také vazbu peněz na zlato. Co je však možná ještě zajímavější, je skutečnost, že snaha chtít navázat peníze na zlato a odpovídající předpoklad, že zlato má vnitřní hodnotu, zřejmě také vychází

ze snahy a potřeby fyzické hmatatelnosti peněz. Což může také částečně bránit plnému přechodu k nefyzickým penězům, a tím i plnému přechodu k mému Vynikajícímu měnovému systému. Přestože tento přechod je nezbytný, aby se naše peníze a peněžní systém staly nejen jednoduššími z praktického hlediska, ale také radikálně lepšími.

Charles Sanders Peirce ve své sémiotice hovoří mimo jiné o Prvotnosti, Druhotnosti a Třetinnosti (Charles Sanders Peirce, " On a New List of Categories" , Proceedings of the American Academy of Arts and Sciences 7,1868). Firstness je přitom reprezentant, secondness je objekt a thirdness je interpret. Je fascinující pochopit, PROČ je v této Peirceově triádě reprezentant označován jako firstness a objekt jako secondness, a ne naopak. Dále je velmi dobré pochopit - bez ohledu na to, zda to tak Peirce zamýšlel, či nikoli -, že firstness nepotřebuje vždy secondness, ale také že thirdness bez secondness (objektu) je nejen možná, ale v současné době stále více možná. A že toto třetí má mnohem více možností bez vazby na předmět či v tomto smyslu podřízené druhé na třetí.

Skutečně více možností se však může stát skutečností, jakmile dojdeme k ještě lepšímu pochopení reprezentantů, objektů a interpretů a uvědomíme si, že řazení nebo lineární či maticová struktura mezi těmito třemi je nejen zbytečná, ale také omezující. POKUD vůbec existuje První, Druhý a Třetí, je třeba si položit otázku, zda by snad interpret neměl být První a representamen a nebo objekt Druhý a Třetí. A zda skutečně nelze objekt jednoduše vynechat.

Konkrétně, pokud jde o peníze, objekt či reprezentant peněz nebo reprezentantů, kteří představují teorii peněz a ekonomie, by skutečně raději NEMĚL být vnímán jako prvotnost nebo jako to, co je vedoucí....což se v současné době děje a k čemu chtějí zastánci bankovnictví s plnými rezervami směřovat. Protože ještě dostatečně nechápou, že vedoucí úlohu by neměly mít "nástroje" teorie peněz a ekonomie, ale jejich interpreti. Že nejdůležitější je ÚČEL a že NÁSTROJE či prostředky se mu mohou přizpůsobit... nebo alespoň mohou a měly by se mu přizpůsobit v co největší míře, kdekoli a kdykoli je to možné. Aby se dospělo k co nejoptimálnější situaci. Trik spočívá v tom, že k transformacím reprezentací (plurál representamen) a objektů se dospěje prostřednictvím jiných obsahů interpretantů, takže jiných interpretantů. Optimální metodikou pro to je to, co

jsem sám vytvořil a označil jako phronesis antenarating. Částečně je to popsáno v mé elektronické knize na amazonu/Kindle.

Příběh ROI (representamen-objekt-interpret) podle Charles Sanders Peirce's Semiotics (Charles Sanders Peirce, " On a New List of Categories" , Proceedings of the American Academy of Arts and Sciences 7 (1868), s. 287-298) má samozřejmě jako všechno ostatní mnoho stran a úhlů. Již zde a v jiných svých pracích popisuji, alespoň se o to snažím, že obecný základ, z něhož Charles Sanders Peirce uvažuje o své sémiotice, a tedy i ROI, je podřadný. Existuje lepší způsob pohledu, který mnohem lépe vystihuje jím předkládané koncepty. Před několika týdny jsem také náhodou přemýšlel, zda Peirce mohl záměrně označit Representamen a Object a Interpretant jako Firstness, Secondness a Thirdness v tomto pořadí, když už tehdy mohl pochopit, že a) toto pořadí priorit by mohlo být lépe nahlíženo a chápáno/viděno opačně a b) že by bylo mnohem lepší z tohoto pořadí priorit ani nevycházet, že chápání Representamen a Object a Interpretant BEZ toho, aby jim bylo přiřazeno nějaké pořadí priorit, vede k mnohem větším možnostem pro společnost obecně a zejména.

Domnívám se však, že Peirce si dostatečně neuvědomil jak bod a), tak bod b), což mu znemožnilo skutečně velkolepé rozpracování jeho sémiotiky v dané době.

Moje vlastní chápání návratnosti investic a dodatků, které se snažím popsat výše, mimo jiné. Nejlépe padnou, když tyto ROI začnou skutečně "žít". K tomu je třeba, aby ROI byly rozeznávány a uznávány ve společnosti, v níž žijeme. Pokud jde o záležitosti relevantní pro širší pochopení toho, co se ve společnosti děje v souvislosti s ekonomickou krizí, ale také s ohledem na nepochopení, které je v souvislosti s ekonomickou/finanční krizí stále živé pravděpodobně i ze strany Occupy Money, Positive Money a všech dalších organizací a jednotlivců, kteří v současné době (začátek roku 2014) stále navrhují bankovnictví s frakčními rezervami, je třeba k tomu zmínit následující. Abychom snad lépe objasnili také to, PROČ bankovnictví frakčních rezerv nebude užitečné. Následující příklady a také jejich zdůvodnění vyplývají mimo jiné také z širších poznatků, které jsem si v posledních letech vybudoval, a navíc z širšího vysvětlení jejich částí. Mé porozumění s ohledem na sémiotiku vyplývá mimo jiné z toho, že jsem se řadu let účastnil internetové konference Peirce-L, kde diskutovali a debatovali různí filozofové a intelektuálové, kteří se zajímali o Peircovo dílo. Kromě toho je však

pravda, že jsem před několika lety na základě Peirceovy sémiotiky sám vyvinul mnohem silnější metasémiotiku.

Co se týče příkladů. Při pohledu na reprezentant, objekt a interpret. Nejprve bych rád poznamenal, že pokud jde o tyto pojmy, je nesmírně důležité, JAK jsou chápány. Hlavně také to, jaká základní struktura je pod nimi podepsána nebo se předpokládá, že je přítomna. Téměř ve všech případech skutečností kolem nás je ROI chápána nesprávně jak z hlediska svého obsahu, tak z hlediska svých relačních závislostí či nezávislostí. Toto nepochopení vede k mylným představám nejen o tom, jaká skutečnost je, ale i o tom, jaká by skutečnost mohla být a jakou by se mohla stát. Lepší pochopení návratnosti investic a toho, čím může být, má bezprostřední důsledky pro společnost, v níž žijeme, a pro její možnosti. Doufám, že se mi to v tomto textu podaří objasnit. Na příkladech, které nyní uvádím, ale i v dalších textech chci psát o roli ROI a jejím nepochopení v nepochopení mého Vynikajícího řešení. Jde o přechod v myšlení, který je nutný k pochopení a umožnění přechodu měnového systému.

Nyní je čas na reformy kapitalismu, které povedou k několika finančním a především sociálním revolucím. Měnové reformy jsou k tomu prvním krokem. Tyto měnové reformy by se daly lépe označit za úžasnou, skvěle krásnou měnovou revoluci. Jedná se o největší změnu ve společnosti vůbec a její důsledky jsou a budou nedozírné. Je to tedy skutečně měnová revoluce, ale revoluce, ze které budou mít prospěch jak vlády, tak jednotlivci i organizace. A samozřejmě revoluce mírová.

Můj vynikající měnový systém je nyní - anno 2016 - již několik let plně připraven k zavedení. První fáze zavedení mého Vynikajícího měnového systému - skutečné zavedení Vynikajícího měnového systému, který také znamená konec dluhové krize - mohla být zavedena již před několika lety, KDYBY jen jedna vláda v Evropě, USA a/nebo v kterékoli jiné zemi tento EMS skutečně zavedla. Již v roce 2011 jsem vydal knihu, v níž podrobně popisuji inovace peněžního systému vedoucí k EMS. Kromě toho v ní mimo jiné již také uvádí, čeho dalšího může můj EMS dosáhnout, tedy věci, které se stanou skutečností i v dalších fázích zavádění EMS a s nimi.

V posledních letech jsem věnoval hodně času navazování kontaktů a další komunikaci své EMS také tam, kde to bylo nutné a dostatečně účinné. Faktem však je, že jsem k tomu bohužel zatím neměl dostatek příležitostí tam, kde je to potřeba a žádoucí. Se samotnými politiky. Protože v konečném důsledku to budou právě politici, kdo bude muset EMS zavést. Nejlépe, když mě k tomu nechají a povedou, protože jinak se obávám, že EMS nebude zaveden tím nejlepším možným způsobem. V současné době, anno 2016, existuje několik návrhů skupin a také jednotlivců, kteří říkají, že změní nebo mohou změnit měnový systém. Všechny tyto skupiny však pracují s návrhy, které nemohou a nebudou fungovat. Jediným a nejúčinnějším zásahem potřebným ke skutečné transformaci měnového systému na měnový systém, který ukončí krizi A povede k udržitelnému a budoucímu měnovému systému, je transformace současného prehistorického měnového systému na Vynikající měnový systém, který jsem vytvořil. TO je jediná správná volba a tato volba již měla být učiněna. EMS by měl být zaveden co nejdříve, pak bude mít celá společnost a lidstvo mnohem lepší a zdravější a příjemnější budoucnost.

Co je tedy špatného na myšlence bankovnictví s plnými rezervami? V každém případě více než dost. Tento návrh předpokládá, že peníze musí být plně kryty. Což vůbec není pravda. Protože na rozdíl od toho, co se předpokládá při navrhování bankovnictví s plnými rezervami, peníze samy o sobě nemají žádnou vnitřní hodnotu....hodnota peněz je určena pravidly peněžního/monetárního systému. Tato pravidla dávají rozumný smysl i v současné době a ve skutečnosti ani nejsou tak velkým problémem... problém je mnohem spíše v tom, že je příliš málo peněz na způsob, jakým jsou peníze v současné době alokovány, a na počet subjektů, kterým je dostupné množství peněz přiděleno. Problémem se právě z tohoto důvodu staly i dluhy, a to nejen čistě z toho důvodu, že dluhy jsou problém, ale spíše proto, že ve společnosti přibývá jednotlivců, skupin a organizací, které nedokážou generovat nebo získat dostatečné příjmy na to, aby člověk mohl nadále platit náklady, které má. Natož aby byli schopni splácet dluhy. Naopak, tyto dluhy se jen zvyšují. Kvůli příliš malým nebo příliš nízkým příjmům. Problém je tedy spíše v nízkých příjmech a relativně vysokých výdajích v porovnání s těmito příjmy. Spolu s opravdu poměrně vysokými dluhy, které již existovaly a také vznikají z nedostatku zdrojů (příjmů), aby bylo možné pokračovat ve splácení celkových výdajů a dluhů.

Tvorba a alokace peněz spolu velmi úzce souvisejí. Tvorba peněz určuje, kolik peněz je k dispozici, a tedy kolik z těchto peněz lze alokovat. Pokud jde o

samotnou alokaci, záleží na tom, KOLIK subjektům je třeba tyto peníze alokovat, ale také na tom, KOLIK z dostupné peněžní zásoby tyto subjekty potřebují.

Přestože rychlost oběhu peněz v dobře fungující ekonomice (té před rokem 2008) byla poměrně vysoká a také se zvyšovala a zvyšuje díky technologickým inovacím a změnám, i v této dobře fungující ekonomice bylo v oběhu PŘÍLIŠ MÁLO PENĚZ. To, že část těchto peněz byla v oběhu prostřednictvím bankovnictví s částečnými rezervami, nevadí. Ale také na tom záleží. Koneckonců i tyto peníze měly a stále mají hodnotu, problém je pouze v tom, že i prostřednictvím tohoto bankovnictví s částečnými rezervami bylo v oběhu příliš málo peněz na míru a charakter růstu subjektů v naší společnosti. Subjektů, které všechny různým způsobem potřebovaly a obecně potřebují více z celkové peněžní zásoby.

Frakční rezervní bankovnictví tedy NEBYLO a NENÍ "problémem", kterému naše ekonomika a společnost čelila a čelí. A frakční rezervní bankovnictví také nikdy nebylo problémem, právě naopak. Protože i když pro samotné řešení dluhové krize nebylo a není problémem, že peníze byly vytvářeny prostřednictvím bankovnictví s částečnými rezervami, pro ekonomiku bylo a stále je důležité, aby toto bankovnictví s částečnými rezervami - pokud lze současný způsob tvorby peněz a poskytování hypotečních úvěrů místními bankami takto nazvat - bylo zachováno. Důvodem je skutečnost, že v dnešní ekonomice je potřeba tolik peněz, že jak plné krytí peněz zlatem, tak plné krytí bankovních vkladů je zcela nerealizovatelné. Kromě toho však takové plné krytí, a tedy i propojení zlata s penězi a s čímkoli, co je v danou chvíli k dispozici nebo se zdá být žádoucí, působí na ekonomiku a celou společnost naprosto ubíjejícím a negativním způsobem.

To, že v minulosti vzniklo tak relativně velké množství peněz, bylo možné jen proto, že v minulosti byla opuštěna vazba na zlato a existuje a existoval současný způsob bankovnictví. Který zastánci bankovnictví s plnými rezervami právem či neprávem označují za bankovnictví s částečnými rezervami Otázkou je, zda lze současný stav takto nazvat. Sám jsem toho názoru, že nikoli, ale protože se termín bankovnictví částečných rezerv tak hojně používá k označení současného peněžního systému, ale také pro snazší komunikaci a porovnání situací, ponechám v této úvaze termín bankovnictví částečných rezerv jako současný způsob tvorby a nabídky peněz bankami, jak jej vysvětlují a prezentují

organizace sdružené v mezinárodním hnutí za měnovou reformu. Faktem zůstává, že KDYBY peníze A dodatečné dluhy nebyly v té době bankami takto vytvářeny, prosperita před rokem 2008 by v rámci současného peněžního systému nebyla vůbec možná. Dluhy, které byly a jsou vytvářeny, nejsou - zatím - ani hlavním problémem, ani problémem samy o sobě. Hlavním problémem-nebo možná SKUTEČNÝM problémem-je to, že peníze byly a jsou alokovány nesprávným způsobem, a to částečně i kvůli problému, že celkové množství peněz v oběhu nestačí k dostatečné alokaci peněz všem subjektům, které je v dnešní společnosti a ekonomice potřebují.

-

K tomu, aby ekonomika opět fungovala normálně a lépe než kdykoli předtím, je zapotřebí zavést můj vynikající měnový systém. Ten se skládá z několika fází, z nichž první je zavedení systému. Tím se vyřeší dluhová krize hned, ale ještě ne všechny nepříznivé dopady, které tato dluhová krize na společnost měla. Přinejmenším ne hned. K vyřešení, ale i částečnému odstranění těchto nepříznivých účinků je zapotřebí určitá kompenzace za snížené příjmy, které pracovníci a další osoby v důsledku krize utrpěli. To by mohlo zahrnovat zejména nižší příjmy dočasných pracovníků, ty bude možné vyplácet i po zavedení mého EMS. Lidé s hypotečními dluhy budou moci být také částečně odškodněni nebo jim bude možné vyjít vstříc, ale bude třeba pečlivě zvážit, do jaké míry je to nutné, žádoucí a především oprávněné. Faktem je, že po zavedení EMS může být a bude měnová politika taková, že se příjmy všech tak jako tak zlepší, a to v dostatečné míře, aby zadlužení obecně přestalo být problémem. Ty pak mohou být v dostatečné míře opět "jen" spláceny. Stejně jako tomu bylo před krizí, ale od té doby (jakmile se EMS stane skutečností a bude zavedena odpovídající měnová politika) si také každý může být jistý, že dluhy bude možné v rozumné míře splácet opravdu vždy. Kde tomu tak samozřejmě vždy být nemůže, protože lidem nelze dovolit nezodpovědně utrácet.

Teorie sociálního úvěru (Clifford Hugh Douglas, " social credit" , Eyre & Spottiswoode (Publishers) Ltd.). London,1924) se možná trochu (trochu, ale rozhodně ne moc) blíží tomu, k čemu směřuje a čeho dosáhne můj Vynikající měnový systém. Douglas mimo jiné napsal následující: *"Systémy byly stvořeny pro lidi, a ne lidé pro systémy, a zájem člověka, jímž je seberozvoj, stojí nad všemi systémy, ať už teologickými, politickými nebo ekonomickými".*

(Clifford Hugh Douglas, "Social Credit", Eyre & Spottiswoode (Publishers) Ltd. London, 1924)

Zdá se, že Douglas alespoň pochopil, že peníze jsou prostředkem, nikoli cílem. V dnešním světě se často stává, že se kvůli NEDOSTATKU peněz na mnoha stranách a pro mnoho prostředků nemůže skutečná kvalita ani pořádně rozvinout nebo že se musí jít na dračku, protože člověk nemá nebo nemůže dát dohromady finance na to, aby dosáhl svého plného potenciálu. Pirsig se ve své knize " umění údržby motocyklu" pouští do hledání toho, CO je kvalita. Toto hledání a uvědomění si, CO je kvalita, je však zvláště důležité pro, podle mého názoru, ještě podstatnější otázku, JAK kvalitu rozpoznat.

Osobně věřím, že kvalita spočívá v procesech, v co nejlepších a nejlogičtějších procesech. Z nichž dokonalost je zase dána kvalitou smyslového vnímání. Kromě toho, že jsem mistrem v řízení změn a sociálním praktikem, jsem také odborníkem na sensemaking. Kolektivní sensemaking naší společnosti je v současné době příliš determinován a také omezován v jednání a konání bariérami, které existují kvůli silnému nedostatku peněz. Můj vynikající peněžní systém mnohé z těchto překážek vyřeší.

Někdy jsem se vyjádřil, že můj EMS mění DNA ekonomiky. Což se také děje. Ale peníze jako takové jsou spíše "krví" ekonomiky, tím, co ji udržuje v chodu a víceméně ji "pohání". Peníze však také dávají jednotlivcům v ekonomice hodně "vzduchu". Peníze a náš peněžní systém jako takový plní mnoho funkcí, a to pro různé subjekty v naší společnosti.

Pokud jde o vzduch, každý by si měl představit, že by ho v naší společnosti bylo příliš málo. Že následně, díky nějakému vědeckému průlomu, by vzduch již nebyl potřeba, ale že bychom od té chvíle mohli nadále žít s čísly nebo něčím jiným nefyzickým, aniž bychom vzduch potřebovali. Toto nefyzické nebo tato čísla by pak v naší společnosti nahradila fenomén vzduchu, alespoň pokud jde o naše dýchání.

Dále - v situaci, kdy čísla nejsou pouze reprezentací objektu vzduch, ale kdy čísla mohou zcela převzít funkci OBJEKTU vzduch. Pro fungování funkce dýchání, a tím i fungování lidí/jedinců v naší společnosti. Následně zůstává problém, protože tato čísla vzduchu nejsou násobena/doplňována. Protože "my" jako jednotlivci a kolektivně jsme dosud nebyli schopni provést transformaci

skutečné přeměny z objektově orientovaného myšlení na reprezentativní/objektové myšlení a být schopni opustit určité vazby, které ve skutečnosti neexistují, ale jsou sociálně konstruovány v našem myšlení a jednání.

Tato situace je zhruba stejná, jaká se nyní odehrává v naší společnosti. V naší společnosti je zapotřebí mnohem více peněz. Tyto peníze lze také vytvářet, a to snadněji než kdykoli předtím, protože peníze v podobě čísel jsou tu již dlouho. Číselné peníze se již používají i nyní a také velmi úspěšně, a zlato se již téměř nebere v úvahu. Jistě, pro lidi s nižšími příjmy už zlato není vůbec důležité, ale ta čísla ano... protože tyto číselné peníze mohou zajistit, aby člověk mohl uspokojovat nezbytné minimální potřeby a splácet dluhy. A proto mají tato čísla v rámci bankovních systémů takovou hodnotu. Jenže čísel je v současné době příliš málo... přitom je lze tak snadno vytvořit... pokud a jakmile vlády dokáží přejít na reprezentativně/objektově orientované myšlení a opustit určité vazby.

Bankovnictví s plnými rezervami není řešením pro naši ekonomiku. Čisté a jednoduché bankovnictví nebo pouze bankovnictví s částečnými rezervami - nebo jak by se měl současný způsob bankovnictví nazývat - také není řešením. To, co se musí stát, je větší tvorba příjmů. Bez ohledu na dluh a způsob jeho tvorby v současné době. To, co je k tomu potřeba, NENÍ právě přechod od současného způsobu bankovnictví k bankovnictví s plnými rezervami. Naopak. Způsob, jakým banky vytvářejí peníze na hypotéky (tj. na dluh, ale i na tvorbu některých peněz), NENÍ pro naši společnost a ekonomiku škodlivý. A nikdy nebyl.

Nyní zbývá, aby způsob tvorby peněz, jak to dělají banky. je rozšířena. A aplikovat nejen na tvorbu peněz na hypotéky, ale právě i na tvorbu peněz na příjmy. Příjmová stránka se totiž musí vrátit zpět nahoru, aby se obnovila rovnováha mezi příjmy, výdaji, a tedy i tím, zda se vytvářejí a udržují dluhy. Dluhy postupně skutečně zmizí, POKUD za ně bude dostatek příjmů.

Kromě toho je určitý druh rekalibrace nebo rekalibrace nizozemské ekonomiky tak jako tak nutný, ale spíše pro specifické případy. Tato rekalibrace bude muset spočívat v korekci příjmů i směrem do minulosti. To znamená, že jednotlivci, kteří

v minulosti skutečně prokazatelně vydělávali příliš málo, by za to měli být v blízké budoucnosti skutečně adekvátně odškodněni. To by mohlo zahrnovat korekci příliš nízkých mezd, příliš nízkých sociálních dávek, kompenzaci osob, které nyní musí přispívat nebo platit za dopravu do zaměstnání, kompenzaci těch, kteří v posledních letech nedostali 13. měsíc. A podobně. Netvrdím, že by se VŠECHNY tyto věci měly znovu kompenzovat, ale říkám, že je rozumné se jimi zabývat a že ekonomice velmi prospěje, pokud se tyto druhy korekcí alespoň částečně provedou. Kromě řešení dluhu, které je naprosto nezbytné pro veřejný dluh a částečně i pro soukromý dluh.

17. Kolik je dost

© W.T.M. Berendsen, , Lichtenvoorde. Napsáno v období listopad 2014-leden 2015.

Kolik je dost. To je samozřejmě velmi podstatná otázka. Otázka, která je také velmi důležitá zejména z hlediska vztahů a zároveň může být fascinující pro reflexi a také zlepšení vhledu.

V angličtině se překládá jako "how much is enough". Robert a Edward Skidelskyovi napsali knihu s názvem "how much is enough-money and the good life". (Robert & Edward Skidelsky, " How much is enough? Peníze a dobrý život" , Other Press, Reprint Edition, 2013).

Odkazují mimo jiné také na text ‚Hospodářské možnosti pro naše vnuky‘ od Johna Maynarda Keynese. (John Maynard Keynes, ‚Economic Possibilities for Our Grandchildren‘, 1930)

V tomto textu Keynes předpovídá, že zhruba za 100 let (tj. kolem roku 2030) bude životní úroveň výrazně vyšší a pracující budou muset pracovat pouze 15 nebo týdně.

Jeho text je z několika důvodů velmi zajímavý. Sám jsem již na tento Keynesův text navázal textem s názvem "řešení (managementu) změn pro nás a naše (v)děti". Porovnat tyto dva texty vedle sebe je zajímavé hned v několika ohledech. Zejména také tehdy, je-li chápán, nebo dokonce již zaveden můj Vynikající měnový systém. O tom, že můj systém bude zaveden, jsem přesvědčen. Doufám, že v příštích několika letech lidé pochopí, že zavedení mého EMS bylo nezbytné k tomu, aby se alespoň část Keynesových předpovědí naplnila. A to i před rokem 2030. Tyto změny pak však nebudou vděčit ani tak ekonomickému myšlení, jako spíše řízení změn a úsilí mému a mnoha dalších intelektuálů. EMS, který jsem vyvinul zcela nezávisle, je tou nejlepší alternativou. Nejdokonalejší měnový systém, který by se měl co nejdříve stát měnovým systémem pro celý svět.

Co jsem si ještě plně neuvědomil, když jsem psal své vlastní "řešení (řízení) změn pro nás a naše (vnoučata)". Nebo ještě ne dost dobře. Bylo to, že Keynes skutečně popisuje velmi zajímavou věc ve svém dalším textu z "ekonomických možností", kterým je text :

"Jsme postiženi novou nemocí, jejíž název někteří čtenáři možná ještě neslyšeli, ale o níž v příštích letech uslyší hodně - totiž technologickou nezaměstnaností. To znamená nezaměstnanost způsobenou tím, že jsme objevili prostředky k úspornému využití práce, které předstihují tempo, jímž můžeme najít nové využití práce. Jedná se však pouze o dočasnou fázi nepřizpůsobení. To vše v dlouhodobém horizontu znamená, že lidstvo řeší svůj ekonomický problém. Předpovídám, že životní úroveň v pokrokových zemích bude za sto let čtyřikrát až osmkrát vyšší než dnes. Na tom by nebylo nic překvapivého ani ve světle našich současných znalostí. Bylo by bláhové uvažovat o možnosti ještě většího pokroku na dálku." (John Maynard Keynes, "Ekonomické možnosti pro naše vnoučata" , 1930)

To, o čem zde nyní mluvím (nepochybně se v tomto textu najdou další zajímavé věci!), je, že Keynes popisuje, že problémy v jeho době (tento Keynesův text byl napsán v době velké hospodářské krize v USA) pramení z technologických změn. Nazývá ji také technologickou nezaměstnaností. Poté však píše, že jde pouze o dočasnou fázi nepřizpůsobení. A že lidstvo ekonomický problém vyřeší v dlouhodobějším horizontu.

Sám v zásadě souhlasím s Keynesem, že nezaměstnanost může být způsobena technologickými změnami. A také si myslím, že je to ve hře v současné době. Je to však tedy způsobeno především nepochopením peněz a peněžní ekonomie ze strany mainstreamové ekonomie a mainstreamových (peněžních) ekonomů. Technologie, pokud tomu rozumím, nebyla problémem americké Velké hospodářské krize, a pokud vím a myslím, že tomu rozumím, ekonomice se tehdy a po přechodu lidí na brettonwoodský systém opět dařilo lépe. Takže i tehdy, v té době, to byla měnová transformace, která vedla k vyřešení hospodářské krize. Ale základní příčiny Velké hospodářské krize v Americe kolem roku 1930 byly zcela jiné povahy než základní příčiny současné hospodářské krize z roku 2008 a dalších let. Ve hře byly tehdy zcela jiné problémy a tehdejší situace se také velmi lišila od situace v současné době roku 2014.

Domnívám se, že skutečnými příčinami hospodářské krize nejsou ani tak technologické změny a nezaměstnanost, kterou by mohly způsobit, ale mnohem spíše jejich vliv na rozdělování peněžní zásoby. Přinejmenším v současnosti je to ve hře, ale faktem je, že příčiny hospodářské krize v současnosti jsou skutečně mnohem mnohotvárnější a mnohostrannější než v roce 1930. Ale pokud jde o aspekt technologických změn, faktem je, že kvůli těmto technologickým změnám je pro tuto novou technologii a inovaci zapotřebí více peněžní zásoby. Také větší rozmanitost výrobků, koníčků, počet lidí/obyvatel dané země, procesy změn a investice do budoucna (náklady na vzdělání a školení) a další služby, to vše má škodlivý dopad na ekonomiku, pokud každý z těchto subjektů potřebuje část dostupných peněz, když už jich je ve skutečnosti příliš málo. Toto příliš málo však také trochu závisí na tom, které subjekty ve společnosti a také na celkové situaci ve společnosti samotné.

Nakonec ale peníze vždycky dostanou lidé, a ne technologie nebo produkty či služby. Mezi příjmy a výdaji však existuje rovnováha nebo nerovnováha a problémem každé krize je, že tato rovnováha je z jakéhokoli důvodu narušena. V případě současné krize není velkým problémem, jak jsem již zmínil, ani tak zadlužení, ale mnohem více příjmová situace některých jednotlivců, rodin, organizací a vlád.

Situace v roce 1930 a velká hospodářská krize, ale i způsob jejího řešení (opuštění zlatého standardu v roce 1936) jsou v mnoha ohledech zajímavé pro současnou situaci. Neboli minulost-současnost a budoucnost, kde minulost je v podstatě doba od zavedení Bretton Woods do další měnové transformace. Což snad bude transformace na můj vynikající měnový systém, protože tento systém může trvat věčně, dokud bude existovat měnový systém a měnová ekonomika. Je to absolutní a nejdokonalejší měnová transformace vůbec.

Velkou hospodářskou krizi v Americe podle tehdejší wikipedie způsobili zemědělci, kteří se zadlužili a pak začali více vyrábět. V důsledku toho, že poptávka zůstala zhruba stejná, ceny klesly, což však stále neřešilo problém, s nímž se (někteří) farmáři potýkali. Opuštění zlatého standardu v roce 1936 pravděpodobně způsobilo oživení.

Pokud jde o zlatý standard, důležité jsou následující roky:

1936 - Opuštění zlatého standardu

1944 - zavedení Bretton Woods, znovuzavedení zlatého standardu

1973 - rok mého narození a opuštění zlatého standardu.

Osobně toho o samotném Bretton Woods vím stále příliš málo. A stejně jako většina lidí ani já zatím s největší pravděpodobností plně nechápu, jaký vliv měl Bretton Woods nyní na ekonomiku a zda byl pro ekonomiku obecně prospěšný, nebo škodlivý. Tento vliv Bretton Woods nelze pochopit, pokud také není dostatečně znám vliv, který měl krok v roce 1936 (tehdejší opuštění zlatého standardu) a situace ekonomik v letech po roce 1936 až do zavedení Bretton Woods. Osobně si však myslím, že určitě chápu, že celkově byl Bretton Woods pro ekonomiku od té doby přinejmenším do roku 1973 jen velmi škodlivý..... A to vzhledem k tomu, že po zavedení Bretton Woods byl znovu zaveden zlatý standard.

Obecně si myslím, že smyslem Bretton Woods bylo zajistit mezinárodní a celosvětovou měnovou a finanční stabilitu. Důležitou součástí tohoto cíle bylo znovuzavedení zlatého standardu. Ale také institucionální organizace, které byly vytvořeny. Institucionální organizace mohou být samozřejmě pro stabilitu velmi důležité, ale nemusí se tak jevit. Hodně tak záleží na tom, JAK, jaký je obsah jejich měnové politiky. A tato měnová politika samozřejmě do značné míry závisí na schopnostech měnového systému. Měnový systém a jeho vlastnosti přímo určují možné měnové politiky vlád, bank, organizací a domácností. Pokud jde o znovuzavedení zlatého standardu, je třeba si uvědomit i následující. Ačkoli se mnozí ekonomové domnívají, že chápou, že zlatý standard podporuje měnovou a finanční stabilitu, v praxi tomu tak v žádném případě není. Zamýšlená měnová stabilita, které dosahuje, je pouze stabilitou zdánlivou. A v mnoha případech ve skutečnosti tento zlatý standard ve skutečnosti vede k rigiditě ekonomik, a tedy k destabilizaci měnové a finanční politiky a reality.

To, co Keynes ve svém textu přehlíží, ale co si možná dostatečně uvědomoval ve svých radách v souvislosti s Bretton Woods, je velká role, kterou hrají možnosti měnového systému a (následné) měnové politiky v možnostech krátkodobého nebo dlouhodobého oživení ekonomiky. V dalších částech této

knihy - nebo v textech či výkladech mimo ni - budu dále argumentovat, proč lze Bretton Woods považovat za měnovou revoluci, ale také co nebylo v té době dostatečně dobře nastaveno a proč můj vynikající měnový systém představuje jedinou největší měnovou revoluci a zlepšení pro společnost. Zavedení mého EMS bude největší měnovou revolucí všech dob, po níž budou následovat sociální a politické revoluce, jejichž rozsah si v současné době neuvědomujeme. Pouze 1 z mnoha sociálních revolucí, které budou následovat po zavedení mého EMS, je vědecká revoluce. Tato vědecká revoluce bude mít také mnohem lepší podobu, pokud a až bude pochopen a aplikován můj metasémiotický základ všeho.

Stručně řečeno, pro naši společnost jsem již připravil a zahájil několik revolucí. Všechny tyto revoluce jsou na sobě vzájemně závislé a měnová revoluce je nejrozsáhlejší. Za touto měnovou revolucí však stojí meta-semiotická revoluce, kterou jsem vypracoval ještě předtím, než jsem na jejím základě mohl dospět také k měnové revoluci. Vynikající peněžní systém vyplývá z mé metasémiotiky. A pokud a kdyţ bude můj penětţní systém zaveden do společnosti, můţe v důsledku toho dojít a také dojde k vědecké a sociální revoluci. Skutečně všechny tyto revoluce budou muset vycházet a být podporovány mnou vyvinutou metasémiotikou, aby bylo dosaženo nejlepšího a nejúčinnějšího konečného výsledku. Nakolik existuje nějaký konečný výsledek, protože je zřejmé, že naše společnost a společnost i věda se budou a měly by se neustále vyvíjet. Faktem však je, že moje metasémiotika je a bude se muset stát novým vodítkem a podpůrným nástrojem opravdu pro všechno.

Z mé argumentace o inflaci a velké hospodářské krizi v Americe kolem roku 1930 snad vyplyne, že technologický rozvoj nemusí být pro ekonomiku vůbec škodlivý. A také nejsou. Za tím, proč se ekonomice nedaří, stojí úplně jiná příčina. A sice peněžní systém, s nímž se člověk musí vypořádat, a co je důležitější, jeho dopad na peněžní schopnosti a peněžní politiku rodin, organizací a vlády. Měnové politiky a schopnosti všech těchto skupin jsou na sobě vzájemně závislé a ovlivňují se. V dnešní době zcela. Zejména také kvůli JEDINÉMU VELKÉMU nedostatku peněz a hlavně nedostatku u nižších příjmových skupin. Tento nedostatek peněz má mnoho důsledků. Také pro vlády a organizace. Které v důsledku tohoto obrovského nedostatku peněz poskytují rodinám a jiným organizacím větší úvěry a musí na své peníze déle čekat. Více subjektů ve společnosti utrácí peníze ještě dříve, než je vydělají, a proto je pravděpodobně neutratí za jiné zdroje ve společnosti. Dále v důsledku vyššího poskytování úvěrů

jiným subjektům zbývá organizacím také méně prostředků na přímé výdaje a investice. A vlády v důsledku toho dostávají méně daní. Další zvyšování daní nemá velký smysl, pokud se tyto daně zvyšují z nižších příjmů. Koneckonců, tyto nižší příjmy již mají zpravidla příliš mnoho úvěrů, příliš nízké příjmy a zbývají jim jen malé nebo žádné rezervy. Zvyšování daní tam tedy povede pouze k nižším výdajům, a tedy i k nižším příjmům z DPH. I když je také pravda, že v důsledku nižších hrubých mezd a příjmů plyne státu také méně daně z příjmů. Zejména v době recese, jako je ta současná, je tedy důležité právě to, aby nižší příjmové skupiny platily nižší daně a aby hrubé mzdy těchto skupin a jednotlivců také dále neklesaly, ale naopak byly zachovány. Zvýšení hrubých mezd povede vždy k vyšším příjmům z daně z příjmu a k vyšším důchodům. Protože příjmy státu i důchodových fondů jsou přímo závislé na výši hrubých hodinových výdělků a měsíčních a ročních hrubých výdělků.

Ve Vynikajícím měnovém systému a s ním se tato situace alespoň částečně zcela mění, protože v rámci Vynikajícího měnového systému a s ním mohou být skutečně všechny daně finančně zcela zrušeny. Mám na mysli jak daň z příjmu, DPH, spotřební daň z benzínu, ale i všechny ostatní daně. Tyto daně je pak v zásadě třeba zachovat pouze tam, kde jejich další zdanění slouží spíše sociálnímu než finančnímu účelu. Zákaz/zrušení daní má také tu výhodu, že bude zapotřebí mnohem méně úřadů, zaměstnanců, a tedy i práce a činností, aby se zajistilo, že státní výdaje budou moci být zaplaceny. V tomto ohledu je mnohem "štíhlejší" daně prostě skutečně co nejvíce zrušit. Navždy. S EMS a v jeho rámci je to nejen logičtější, ale také naprosto proveditelné a pozitivní opatření.

K mé výše uvedené poznámce, že zvyšování daní v současné době a při současném měnovém systému vede pouze ke snižování výdajů, a tedy i příjmů z DPH, je třeba uvést poznámku. Byť tato poznámka samozřejmě závisí na více faktorech. Pokud však nyní dohlédnu a pochopím, a myslím, že to je vše, co zde má vliv a význam, bude to pouze nebo hlavně to, zda a kolik vlády dodatečný příjem z případného zvýšení daní opět utratí. Za současného stavu věcí však vlády, a zejména nizozemská vláda, nebudou utrácet více, ale spíše méně. Vláda razantně omezuje své veřejné výdaje a kromě toho se stále snaží získat další vládní příjmy. Jak první (škrty ve vládních výdajích), tak druhé (snaha o zvýšení vládních příjmů) jsou - v rámci současného měnového systému, s nímž v současnosti pracují - katastrofální pro ekonomiku, ale tedy i pro vládní příjmy v dlouhodobějším horizontu.

"Po mnoho dalších věků v nás bude starý Adam tak silný, že se každý

bude muset něco udělat, pokud chce být spokojený. Budeme dělat více věcí pro

než je dnes u bohatých lidí obvyklé, jsou rádi, že mají malé povinnosti.

a úkoly a rutiny. Kromě toho se však budeme snažit rozdělit chléb

tenké máslo, aby práce, kterou je třeba ještě udělat, byla co nejširší.

sdílená, jak je to jen možné. Tříhodinové směny nebo patnáctihodinový pracovní týden mohou odložit.

problém na dlouhou dobu. Tři hodiny denně zcela postačí k tomu, aby se uspokojil.

starý Adam ve většině z nás! " (John Maynard Keynes, "Ekonomické možnosti pro naše vnoučata" , 1930)).

V předchozí pasáži o "ekonomických možnostech pro naše vnoučata" tedy Keynes předpovídá, že kolem roku 2030 budeme pracovat pouze v týdnu a že to bude stačit k uspokojení naší potřeby být zaměstnaní. Keynes zde však pravděpodobně přehlíží skutečnost, že mezi lidmi je značný rozdíl a že část z nás má zřejmě větší potřebu být zaneprázdněna tím, že pracuje déle a více, zatímco existuje i část, která chce stále více a více a více, a proto chce vydělávat stále více a více a více. A také do toho vkládá veškerý možný čas bez ohledu na to, zda už je ho dost. Do hry pak vstupuje otázka "kolik je dost". Kolik práce a zaměstnání je dost, kolik peněz je dost, kolik ocenění je dost, kolik jistoty je dost. Takové otázky..a kombinace těchto aspektů kolik je dost. A co je možná ještě důležitější, je otázka "CO je dost?", která se zabývá spíše podstatnými věcmi než

kvantitativními aspekty. Kolik se obecně týká spíše kvantity, zatímco v životě a ve společnosti jde nakonec spíše o kvalitativní věci. Z toho vyplývá větší hodnota kvalitativního výzkumu oproti kvantitativnímu výzkumu ve společenských vědách a zejména v praxi.

Již dříve jsem zde poznamenal, že otázka "kolik je dost" se týká spíše kvantity než kvality. Hodně je přece kvantita, zatímco důležitá je kvalita. Ne o předmětech nebo věcech, které je třeba mít. Ale spíše o tom, co s tím můžete dělat, a to i ve vztahu k tomu, co je potřeba. Zvláště v dnešní době se zdá, že lidé potřebují méně mnoha věcí, a myslím, že je to pravda. Zejména možná také proto, že mnoho fyzických statků je nahrazováno nefyzickými statky a službami. Stále větší roli v tom hraje internet.

Otázkou, kolik je dostatečně kvalitativní, přecházíme od kvantitativního finančního kapitálu ke kvalitativnímu sociálnímu kapitálu. Tomuto kroku od kvalitativního ke kvantitativnímu v naší společnosti a myšlení bude muset předcházet stejný krok/přeměna od kvantitativního ke kvalitativnímu v našem myšlení. Tedy i v našem myšlení a chápání peněz a peněžních systémů. Vynikající peněžní systém je také kvalitativním peněžním systémem, peněžním systémem, který se zpočátku jeví jako peněžní finanční, ale ve skutečnosti nahrazuje současný finanční peněžní systém peněžním systémem, který je mnohem více založen na sociálním peněžním systému a podporuje jej. A tím podporuje transformaci od finančního kapitalismu k sociálnímu kapitalismu.

V současné době je největším problémem skutečně nedostatek peněz v oběhu. To vede ke zhoršení sociálního kapitálu a k problémům v současné době a se současným peněžním systémem. V mém novém měnovém systému tomu tak není, ale pouhé vyřešení problému příliš malého množství peněz v oběhu nestačí. Současná hospodářská krize není ani tak krizí dluhovou, ale mnohem více krizí příjmovou. Tuto příjmovou krizi lze vyřešit pouze tím, že se upraví také a především měnová politika. To však lze provést pouze s mým novým peněžním systémem. A JAK oddělit práci od příjmu. Bez tohoto oddělení práce od příjmů povede více peněz pouze k tomu, že více peněz půjde bohatým a více peněz půjde na výrobky a služby. A tak budou plynout i zpět k bohatým.

Zvýšení minimální mzdy a zrušení daní jsou důležité kroky, které je třeba učinit po zavedení EMS. Ačkoli se o tom zde zmiňuji a podrobně to popisuji, rád bych nyní uvedl poznámku, že v praxi se zřejmě bude muset ukázat, o kolik by se měly zvýšit minimální mzdy a o kolik by se měly snížit daně. To vše je třeba vnímat relativně a v praxi bude samozřejmě záležet i na více faktorech, co je nutné a co je žádoucí a proveditelné. Faktem však je, že je třeba oddělit mzdy a práci, zejména s ohledem na rostoucí efektivitu a větší roli technologií, robotů apod. ve společnosti. Nyní i v budoucnosti.

Lidé chtějí vždycky víc, to je fakt. Ta svoboda je tu teď a měla by tam zůstat. Ale mělo by se také částečně hledět na to, zda je třeba věci řídit. Možná také zejména z hlediska finančního. Osobně si například myslím, že je v zásadě dobře, když se omezí výše příjmů zaměstnanců veřejného sektoru, jak to předpokládají nové zákony v Nizozemsku. Jistě v dnešní situaci, ale myslím si, že je vlastně dobře, když to tak zůstane i do budoucna. Také a myslím si, že zejména u některých finančních příjmů ze zaměstnání by v určitém okamžiku mělo být pro zaměstnance dost. A pokud ne, tak ti, kteří mají příjem, který je pětkrát nebo šestkrát vyšší než příjem běžného zaměstnance, by se prostě měli postarat o to, aby si přivydělávali bokem nějakým jiným způsobem. Což bude pravděpodobně také mnohem snazší, pokud a až bude zaveden můj EMS. Zvláště také, pokud to bude následovat po měnové politice vlády, která začne nadobro rušit některé nebo všechny daně.

V současné době je normální, že příjem je v podstatě zajišťován pouze výkonem práce. Práce je činnost. To, co bude probíhat spíše v rámci EMS , je propojení spotřeby nebo činností, které přispívají společnosti, ale nejsou nebo nyní nemohou být klasifikovány jako placená práce, s příjmem. Spotřeba a činnosti potřebné ke spotřebě jsou pak odměňovány. Lidé pak dostávají (dostatečný) příjem nebo peníze za to, že spotřebovávají, nebo třeba za to, že přispívají společnosti svými činnostmi. Nebo se o to alespoň upřímně snaží. V budoucnu by také mohlo být spotřebovávání stále více nahrazováno konzumací a možná i odměňováním lidí (dodatečně) za to.

V současné době není konzumace a všechny činnosti s ní spojené odměňovány penězi. Stejně tak nejsou odměňovány některé činnosti, které lidé vykonávají a které mají přinejmenším velký potenciál přispět společnosti. Zatímco tyto činnosti. Člověk je aktivní a měl by být za toto úsilí odměněn. Příjem se pak

stává mnohem více příjmem založeným na činnosti, "příjmem založeným na aktivitě" neboli ABI. V současné době jsou zaměstnanci a jednotlivci odměňováni pouze za část celkových činností, což jsou činnosti přímo související s produktem a případně také část nákladů na vývoj, ale pak se jedná o přímé náklady na vývoj, který probíhá v rámci samotné společnosti.

Proces konzumace a náklady s ním spojené se v současné době NEVRACÍ, ale musí být uhrazeny. Tím, že se začnou proplácet i ty, které jsou vyšší než v současné době. Tím se také opět vytvoří příjem, který lze utratit za výrobky a služby.

Pokud bude EMS zaveden, bude zapotřebí určitá kalibrace ekonomiky a zvláštních případů jednotlivců a organizací. Je tomu tak proto, že extrémně nezdravá ekonomická situace posledních let skutečně způsobila, že někteří jednotlivci a organizace trpí mnohem více nebo dramaticky. A ztratily nebo přišly o mnoho peněz. Ty mohou a měly by být částečně obnoveny, zejména proto, že na těchto jednotlivcích a organizacích jsou závislé i další subjekty v ekonomice. Pro zdravou ekonomiku a situaci je tedy i pro ně důležité, aby škody způsobené v letech 2008-2016, ale i dříve, byly odstraněny. Aby tyto škody byly alespoň částečně napraveny. Kromě toho bude také lepší, když některá opatření přijatá po zavedení EMS nebudou mít částečnou zpětnou účinnost nebo bude možné zavést opatření. Pokud v situaci po zavedení EMS bude poplatky za studium hradit stát v plné výši, pak je asi také spravedlivé a konstruktivní, aby alespoň část dluhů za studium bývalých studentů byla také nebo ne v plné výši prominuta.

Koncept dluhového jubilea, jak je popsán ve Starém zákoně, je v tomto ohledu částečně zajímavý. Existuje koalice Jubilee Debt Coalition, která chce zrušit nesplatitelné dluhy nejchudších zemí. Fenomén dluhového jubilea zmiňuje také David Graeber ve své knize "dluh : prvních 5000 let" (David Graeber, " debt: the first 5,000 years" (Dluh: prvních 5000 let). , Melville House; reprintové vydání, 2012)

Zmínil jsem tento koncept a přidat DEELS zajímavé, protože z následujících důvodů. Dluhové jubileum, jak je navrhuje Jubilejní dluhová koalice a také David

Graeber. Je dobré, i když dále uplatňovat nivelizaci a dát chudým zemím, a tedy i obyvatelům těchto zemí šanci na rozvoj a také na lepší život a přežití. Jako takový je to tedy jistě dobrý nápad. Jenže v praxi a v rámci současného měnového systému to bude do značné míry na úkor nižších příjmů v bohatších zemích, které dluhy umořují. Koneckonců tyto země musí odněkud získat peníze zpět a budou je alespoň částečně získávat prostřednictvím daní. Nebo prostřednictvím úspor. To poškodí i nižší příjmové skupiny v bohatších zemích. A tyto skupiny se již také potýkají s problémy. Tito obyvatelé rozhodně ještě nemají dost. A také musí dělat příliš mnoho pro příliš málo, co mají nyní.

Koncept dluhového jubilea je tedy možná reálným a dobrým krokem v rámci současného měnového systému, ale téměř ve všech případech vytváří spoustu problémů a možná i nepřekonatelné dlouhodobé problémy pro země nebo jednotlivce či organizace, které toto dluhové jubileum poskytují. Při dluhovém jubileu totiž nejsou vyplaceni ti, kteří mají pohledávky z dluhů. To je jeden z pevných rysů dluhového jubilea. Dluhy zmizí, ale aby se tak stalo, musí skutečně zmizet pohledávky, které jim stojí naproti. Ty tedy nebudou v budoucnu splaceny.

Protože je však pro dobrý nebo dřívější rozvoj chudších zemí odstranění (části) dluhu jistě žádoucí a v dohledné době tomu tak bude, nenavrhuji tedy dluhové jubileum, ale vynikající řešení dluhu (ESO), nebo anglicky Excellent Debt Solution (EDS).

Tato EDS nebo ESO se neskládá z toho, co navrhuje David Graeber a další skupiny podporující měnovou reformu, tedy z TEORIE bankovnictví s plnými rezervami. Jejich návrh bankovnictví plných rezerv vychází částečně z toho, že tito jednotlivci a skupiny si stále myslí, že hospodářská krize "této" doby (2008-2014) je především krizí dluhovou. Což tedy není pravda. Je to především krize příjmová. A nebude a nemůže být vyřešena "pouhým" zrušením nebo vyřešením dluhů. Ostatně s bankovnictvím s plnými rezervami, ale ani s dluhovým jubileem nelze dosáhnout jak zrušení dluhů, tak jejich řešení. Přinejmenším ne v delším časovém horizontu. To, co je potřeba, je něco MNOHEM dokonalejšího a mnohem komplexnějšího. Být skutečně vynikající měnovou transformací směrem k Vynikajícímu měnovému systému. Tento Excelentní měnový systém na rozdíl od případného přechodu k bankovnictví s plnými rezervami (což by byl idiotský a nesmyslný přechod) nezahrnuje náhradu současného měnového systému, ale spíše doplnění současného měnového systému. Doplněk, který sice vede k

novému měnovému systému, ale který je mnohem lepší a na rozdíl od myšlenky a teorie bankovnictví s plnými rezervami bude fungovat. A který skutečně vyřeší dluhovou krizi a také mnoho dalších problémů vyplývajících z finančního kapitalismu. Jakmile bude mnou (Wilfredem Berendsenem) vyvinutý Vynikající měnový systém skutečně zaveden - a on bude -, "přejdeme" také od finančního kapitalismu k tomu, co já sám nazývám sociálním kapitalismem. Tato definice sociálního kapitalismu se liší od jeho dnes běžného obsahu a chápání. Sociální kapitalismus v mém pojetí se týká vztahového peněžního a politického systému pro společnost, politiku, organizace a jednotlivce. V němž se v nejoptimálnějším případě tato společnost vyvíjí tak, jak bych si přál.

Jakmile je však můj EMS na místě, je možné a mnohem schůdnější vynikající řešení dluhu (ESO). A ještě více žádoucí. Zejména proto, že řešení dluhů tak může být realizováno, aniž by obyvatelé zemí nebo zaměstnanci organizací byli nebo museli jakkoli finančně strádat. V rámci ESO jsou totiž dluhy elegantně splaceny. Zatímco osoba nebo organizace či země, které dluhy mají, je nemusí splácet ze svých vlastních finančních možností. Dluhy zmizí, zatímco pohledávky jsou jednoduše také elegantně splaceny nebo uhrazeny. Takže v tomto ohledu, ale i v ohledu toho, že se ostatní strany nestanou dlužníky ESO, je ESO MNOHEM lepší a mnohem dokonalejší než myšlenka a koncept Debt Jubilee.

Nicméně také a možná zejména v souvislosti s tímto dluhovým jubileem je třeba zvážit otázku "kolik je dost" nebo "kolik je příliš mnoho". Jinými slovy, jak moc je dluhové jubileum nutné a jak moc nebo kdy může být dluhové jubileum příliš velké nebo prostě zbytečné. Záleží také na tom, jak vysoké jsou dluhy, proč a kdy vznikly a za jakým účelem. Nicméně souhlasím s Davidem Graeberem, pokud jsem správně pochopil, že je pro odpuštění dluhů za studium. Studijní dluhy vznikají proto, že jednotlivci sami chtějí lepší příjem a perspektivu, ale také proto, že tito jednotlivci mají snahu později přispět společnosti. Osobně si myslím, že by mělo být možné tyto studijní dluhy odpustit a alespoň částečně je splnit. Alespoň pro jednotlivce, kteří nemohou své studijní dluhy splácet ze svých současných příjmů (2014). U těch, kteří mohou své studijní dluhy bez problémů splatit, to může být jiný příběh. Ale možná také ne. Obecně lze říci, že ESO je velmi snadno proveditelná s EMS a v rámci EMS a nezpůsobí žádnému jednotlivci, organizaci nebo zemi žádnou nevýhodu.

Proto by bylo spravedlivé "jen" skutečně vyřešit všechny studentské dluhy. Já tomu říkám účelové řešení a ne zrušení, protože pak by se dluh také okamžitě splatil. Také si myslím, že by to do budoucna mělo zahrnovat bezplatné studium na vysokých školách a poskytování fixního kapesného, z něhož by si studenti mohli hradit fixní náklady na studium (učebnice a podobně). Pokud jim pak vzniknou další výdaje nebo dluhy, nebudou je muset řešit ani prostřednictvím ESO. Alespoň ne standardně. Protože ESO by nemělo být uplatňováno svévolně nebo výhodněji pro 1 na úkor druhého. Alespoň ne ve výchozím nastavení. Na ESO se mohou začít kvalifikovat i specifické případy, ale o tom pak mohou rozhodovat konkrétní vládní osoby.

Hlavním přínosem bezplatného studia na vysokých školách a univerzitách (včetně bezplatné veřejné dopravy) bude to, že jednotlivci budou snáze studovat více a budou to moci dělat snadněji. A že zátěž studijních dluhů nebude zároveň škodlivá pro společnost, jako je tomu nyní. Případně by se pak mohlo evidovat, kolik se za jednotlivce platí, a v případě potřeby by se to pak mohlo později vymáhat nebo požadovat po těch jednotlivcích, kteří budou později v životě opravdu hodně vydělávat. To jsou však pouze návrhy. Návrhy, které chci podat, abychom získali prvotní podněty a nápady pro měnovou politiku. V praxi však bude muset být utvářena jen trochu jinak, aby se dosáhlo optimálnějšího výsledku pro praxi a společnost.

Obecně si však také myslím, že individuální aktivity, které jsou přínosem pro společnost, je nejlépe zaplatit státem nebo komunitou. Zejména s EMS, protože to bude mnohem schůdnější a jednodušší.

Otázku "kolik je dost" je třeba vždy posuzovat ve vztahu. To, kolik máme a kolik můžeme získat, je třeba vždy porovnávat s tím, co to všechno stojí z hlediska organizace a činností, abychom to udrželi nebo získali. A také na úkor toho, s jakými dalšími věcmi či aspekty to přichází. Vždy by měla být provedena jakási analýza nákladů a přínosů, která by se zabývala také tím, co to přináší ostatním a společnosti. Stejně jako každé jednání jednotlivců by mělo být nahlíženo a chápáno z tohoto hlediska.

Pokud jde o otázku, kolik je dost, je také důležité zvážit, kolik logiky je dost. Příliš málo logiky vede k problémům. Z tohoto hlediska si myslím, že podstatou dostatečného systému, systému "dostatečného", je to, že tento systém by měl být dostatečně logický, nebo dokonce co nejlogičtější či nejoptimálnější. Možná, že v některých ohledech není nikdy dost. Například pro některé aspekty a jedince a situace není nikdy dost znalostí. Čím více znalostí a čím více úsilí, tím je konečná situace nebo výsledek lepší. A právě na této konečné situaci či výsledku často záleží.

Co se týče té logiky, logistika, jedna z mých profesí, je právě o tom. Logika. Jenže tu logiku je třeba vnímat také vztahově. Štíhlá výroba, která je dnes velmi populární, je plná logiky. Což je skutečně logika, ale vzhledem k možnostem a výsledkům současného měnového systému a měnové politiky různých stran se tato logika často ukazuje jako nelogická a špatná. Zatímco u EMS a v rámci EMS, který jsem vyvinul, je logika mnohem výraznější a může si přijít na své a také přijde.

V této logice je velmi důležitý i termín Okouzlení a zejména význam a obsah, který jsem mu dal. Stejně jako je Phronesis a Phronesis Antenarating, obojí také (mnohem) jiný a myslím, že lepší obsah, který jsem v posledních letech dal. Hlavním důvodem, proč mu byla dána mnohem lepší podoba, je to, že jsem jediný, kdo má nejlepší smysl, a byl jediný, kdo měl vůbec smysl pro to, že holoplurismus (jako pojem i jako mnou plně rozvinutý obsah) skutečně zahrnuje/je jedinou základní strukturou a vlastnostmi čehokoli. Phronesis, pojem, samozřejmě existoval již dříve a byl pravděpodobně rozvinut Aristotelem. Nebo jeho předchůdce. Koneckonců Aristoteles tento termín ve svém díle zmiňuje. Phronesis Antenarating jsem inicioval a rozvinul já a je to zvláštní forma Antenaratingu. Termín Antenarrating inicioval a dále rozvinul David Boje, který je profesorem na Státní univerzitě v Novém Mexiku (NMSU).

Termín Enchantment je zde obzvláště důležitý, a to zejména ve vztahu k logice a otázce "kolik je dost". Bez dostatečného pochopení Okouzlení, jak jsem tento pojem mínil a dal mu obsah, nemůže nikdy vzniknout dostatečné či úplné pochopení, a tedy ani odpověď na otázky "kolik je dost" nebo "kolik je příliš mnoho". S tímto pochopením to také není zdaleka jednoduché, nebo v některých případech vůbec, ale pochopení Okouzlení je nepochybně nutné. Naštěstí existuje spousta lidí, kteří už tento vhled mají poměrně dobře, ale i tak

se naprostá většina obyvatel Země může v této oblasti ještě hodně naučit a zlepšit.

Okouzlení jsem v příspěvku, který jsem přednesl na světové konferenci IFSAM o managementu v Paříži, obecně popsal jako obohacení (W.T.M. Berendsen, " Towards a reenchanted society through storytelling and phronesis antenarrating" , IFSAM world conference on management, 2010). To může pokračovat v obohacování nebo zlepšování, cokoli. V tom příspěvku jsem také zmínil, na základě čehož jsem po konferenci dostal asi 3 žádosti od akademického nakladatelství, abych o tom začal psát celou knihu, že okouzlení je o co nejoptimálnějším napasování plurálů (plurálů), a ne podobných plurálů (uniplurálů). Nyní také více než tehdy chápu, že tím chci také říci, že obohacení či obohacení je zejména o správném odlišení, kterého nelze dosáhnout dualismem (podobnostní odlišností), ale lze ho dosáhnout holopluristickým a metasémiotickým myšlením a chápáním.

V tomto kontextu okouzlení a plurisigns ipv uniplurals je třeba poznamenat, že NESTAČÍ, když vlády, organizace nebo jednotlivci berou v úvahu pouze své vlastní zájmy a potřeby. Nebo možná částečně ano. Zejména také záleží na tom, zda a do jaké míry mohou ostatní subjekty (jednotlivci, organizace, vlády a státní orgány) uspokojovat své vlastní potřeby, a to jak finanční, tak sociální. V čemž jsou samozřejmě sociální potřeby více ve hře u jednotlivců než u vlád a organizací, ale kde je třeba si také uvědomit, že těchto sociálních potřeb a sociálních aspektů by mělo být jak ve vládě, tak v organizacích mnohem více a v rámci EMS a s EMS jich může být mnohem více. EMS je 1 ze 2 velkých darů, které jsem společnosti dal. EMS je jedním, zatímco moje metasémiotika je druhým. Obojí dohromady může způsobit a způsobí velké rozsáhlé změny ve společnosti, a doufám, že poměrně brzy a globálně. Změny, které povedou k zásadním zlepšením téměř ve všech oblastech a aspektech naší společnosti. EMS dramaticky zlepší finanční kapitál, ale především sociální kapitál. A o ten mi jde především. Proto musí co nejdříve proběhnout první krok transformace, ten finanční. Abychom hned ukončili příjmovou krizi, ale také abychom umožnili další velkolepé proměny naší společnosti. Zavedení mého EMS je prvním krokem, který pak umožní velmi velkolepé společenské a vědecké transformace. Všechny tyto proměny musí být podpořeny mým metasémiotickým a metasémiotickým myšlením a jednáním.

Mohl bych se zde dlouze zabývat otázkou "kolik je dost". Ať už dělám cokoli, aby si snad stále více lidí uvědomovalo, že současná situace v naší společnosti nestačí. Nedává to smysl. A rozhodně není zdravá pro jednotlivce, organizace, vlády a společnost v dlouhodobém horizontu. Peněz je obrovský nedostatek. Tento nedostatek je částečně řešen také omezováním téměř všech aspektů našeho života. Což také často vede k nelogickým a neúplným situacím. Neúplnost je často známkou nelogičnosti a nelogičnost vede ve většině případů k neúplnosti. A méně "okouzlení" naší společnosti. V podstatě "okouzlení" je vlastně o zvyšování úplnosti, o směřování k "dostatečné" situaci.

Prvním krokem k dosažení tohoto cíle je zajištění dostatečného finančního kapitálu. A zajistit, aby tento "dostatek" byl a zůstal. Také do budoucna. A jen tato "dostatečná" situace pro finanční kapitál nestačí, protože tohoto "dostatku" musí být dosaženo také na pozadí co nejlepší sociální situace. A zejména s ohledem na tuto sociální situaci máme i zde, v relativně "bohaté" Evropě, k ideální situaci ještě daleko. Této ideální situace nikdy nedosáhneme, protože věci mohou být vždy lepší a v tomto ohledu "dost" nikdy nebude skutečně "dost". Co se však týče finančního kapitálu, existuje v naší společnosti několik jednotlivců a organizací, kteří už dávno mají VÍC než dost, a tato skupina se jen rozrůstá. Je také na čase, aby si to tito jednotlivci a organizace obecně začali uvědomovat mnohem více než nyní, a také aby začali více finančně zohledňovat jednotlivce v naší společnosti, kteří stále ještě zdaleka nemají dost, a dokonce mají z finančního hlediska příliš málo. Vláda by měla i tento aspekt, stejně jako zabezpečení zdravotní péče a důchodů a slušný příjem, regulovat mnohem více než nyní. Protože organizace a také jednotlivci, alespoň v současné době a v této době, jsou stále ještě příliš individualističtí a obecně stále ještě příliš málo berou ohled na ostatní subjekty v naší společnosti nebo na ně neberou ohled. Ukazuje se, že jednotlivci a organizace jsou mnohem méně vztahoví, než si lidé myslí, zejména pokud jde o "bytí ve společnosti" a sociální kapitál. I po zavedení EMS tomu tak částečně bude a vláda bude muset v této oblasti v případě potřeby zasáhnout legislativou. Omezení výše příjmů ve veřejném sektoru je v tomto ohledu jistě dobrým krokem vpřed. Lidé pracující ve veřejném sektoru si zaslouží dobrý příjem, ale nesmyslně vysoký příjem na úkor ostatních zaměstnanců a jednotlivců je nepřijatelný.

Peníze jsou vztahové. Pokud již nejste schopni plnit své finanční závazky vůči přátelům a známým (vztahové), pak neplníte závazky v oblasti sociálního kapitálu a sociálních záležitostí. Je to tedy emocionálně náročné. Vnímání je

vytváření pocitů. Používám zde pouze anglická slova, protože stejně neznám dobrý nizozemský překlad pro sensemaking, a slovem feelmaking mám na mysli, že ve většině případů je sensemaking z velké části nebo možná i zcela řízen pocity.

Důležitým rysem mého EMS je , že zahrnuje mnou navrhovanou měnovou politiku. A že můj EMS tuto měnovou politiku také umožňuje. Její součástí je částečné nebo úplné zrušení daní. Stejně jako mnou navrhovaný EOS nebo EDS. A v neposlední řadě také oddělení práce od příjmů. Tento poslední krok je nejpodstatnější, nejdůležitější. Z dlouhodobého hlediska i pro současnost. Koneckonců dnešní hospodářská krize, jak jsem již dříve poznamenal, není ani tak krizí dluhovou, ale v podstatě příjmovou. Kterou snad nejvíce způsobila rostoucí efektivita a zvyšující se automatizace a částečně již robotizace. To vše způsobilo, že na stejnou práci je potřeba méně pracovníků. To se bude v budoucnu jen zvyšovat. Měli bychom tedy přinejmenším počítat a být připraveni na to, že v budoucnu se počet nepracujících může jen zvýšit. A že pracovních sil bude méně. Myslím si však, že tomu tak být nemusí a že přinejmenším zavedením mého EMS lze skutečně vytvořit více práce. Práce, která, jak doufám, bude také z velké části zaměřena na zlepšení kvality v naší společnosti. Také na zlepšení našich zážitků ve volném čase. V této oblasti, tedy v oblasti volného času a zábavy, se dá vymyslet tolik zábavných aktivit. Všechny je lze také realizovat, pokud na to budou peníze. Ale přinejmenším pro příštích několik desetiletí existuje opravdu spousta mnohem užitečnějších a důležitějších činností, které mohou a měli by lidé vykonávat. A které se po zavedení mého EMS také mnohem lépe uplatní.

Po zavedení mého EMS se to, co Keynes navrhoval ve svých "ekonomických možnostech pro naše vnoučata" ve svých předpovědích pro období kolem roku 2030, může stát částečně realitou. Šestnáctihodinový pracovní týden je možný, pokud zaměstnanci dostanou dostatečný příplatek ke mzdě nebo pokud stát může a také přebírá část fixních nákladů. Pro mě zde tedy nepředstavuje konkrétně, ale spíše kratší pracovní týden pro ty, kteří o to stojí. A také ještě nevím, jak to lze utvářet, ale zmiňuji to pouze jako možnost pro budoucí měnovou politiku.

Jak dále v této knize zdůrazňuji, EMS by měl být zaváděn postupně. A měnové nástroje, které nabízím (odstranění daní, EOS/EDS, oddělení mzdy od práce), by

měly být rovněž zaváděny postupně. Úplně první krok spočívá v zavedení EMS a zároveň v částečném zavedení EOS/EDS. Dále by podle mého názoru mělo brzy následovat také zvýšení alespoň minimální mzdy. Případně snížením daní nebo jejich zrušením, neboť tím se již zvýší minimální mzda v čistém vyjádření. A pokud se kromě daní z příjmu zruší nebo sníží i část DPH, bude to zároveň moci vést ke snížení cen, a tím i výdajů. Už jen tyto dva kroky budou mít velký význam a do značné míry vrátí ekonomiku do správných kolejí. Ale samozřejmě, že s mým EMS je možné více a že více by mělo být právě realizováno, pokud to společnosti jen prospěje. V případě potřeby zpočátku v menším měřítku, aby bylo vidět dopady na naši ekonomiku a společnost a opatření.

Ekonom Robert Reich se často vyjadřuje k ekonomickým otázkám. A to i prostřednictvím facebooku. Tam někdy koncem roku 2014 uvedl něco, co jsem pochopil a chápal už dříve, totiž že minimální mzda se musí zvýšit a že tento krok bude pro ekonomiku dobrý. Již dříve jsem jednomu nizozemskému politikovi poznamenal, že minimální mzdy se musí zvýšit, ale také že nizozemské firmy již nyní platí brigádníkům kolem 25 eur na hodinu. Takže tyto nizozemské společnosti již mají tuto částku k dispozici a již ji platí například pracovníkům ve výrobě a distribuci. V současné době se na dočasné pracovníky přenáší jen velmi malá část těchto mezd. Já sám jsem pro to, aby minimální mzda pro dočasné pracovníky byla vyšší než obecná minimální mzda, protože dočasní pracovníci jsou flexibilnější. A tímto způsobem - stanovením vyšších minimálních mezd pro agenturní pracovníky než pro běžné stálé pracovníky - se o něco více odrazuje od využívání agenturních pracovníků pro běžné stálé zaměstnání a podporuje se najímání stálých pracovníků pro tento účel.

Nicméně Robert Reich pak najednou na facebooku koncem roku 2014 uvedl, že by se minimální mzda měla zvýšit. Poznamenal, že by to prospělo ekonomice, a také uvedl argument, že lidé s nižšími příjmy utratí dodatečný příjem ve společnosti, zatímco lidé s vyššími příjmy často svůj dodatečný příjem neutratí ve společnosti, ale tento dodatečný příjem vloží do finančních služeb a s ním i další příjmy.

Robert Reich má tedy v podstatě pravdu, jenže při současném měnovém systému a politice bude vyšší minimální mzda pravděpodobně přinejmenším částečně směřovat k dalšímu vykořisťování pracovníků. Tím, že je nutí dělat více za méně času. Navíc při současném měnovém systému ani neexistuje možnost,

aby mnoho podniků platilo svým zaměstnancům více, protože mnoho podniků se již nyní potýká s problémy. Zvýšení minimální mzdy je skutečně nutné a mimochodem prospěje i příjmům státního rozpočtu a důchodům, protože daně z příjmu a důchodové odvody se nyní počítají ze mzdy. Toto zvýšení minimální mzdy však bude možné skutečně dobře realizovat až tehdy a poté, co se ekonomice bude opět dařit lépe a také až bude nějakou dobu platit můj EMS. Nejdříve budou nutné další kroky, jako je řešení zadlužení a zrušení části daní. Sám jsem také pro kolektivní státní platbu zdravotnictví a péče o seniory a případně dalších kolektivních fixních nákladů. Zrušení nebo snížení některých či všech silničních daní a spotřební daně z benzinu by také opravdu hodně pomohlo, zejména tam, kde se zaměstnancům ani plně nehradí všechny náklady spojené s dojížděním.

Určitě jsem také pro to, aby po zavedení EMS v určitém okamžiku veškerá komunikace nadále probíhala prostřednictvím tradičních společností, ale aby obyvatelům zemí, kde EMS dobře funguje, byla ročně proplácena pevná částka, z níž by mohli hradit alespoň velkou část nákladů na komunikaci. Tímto způsobem bude komunikace dostupná, a tedy podporovaná, také pro skutečně každého. Mám na mysli náklady na internet, náklady na hovory jak pevné, tak mobilní, ale také náklady na televizi a podobně.

Podle Roberta Reicha byla a je špatná i dočasná práce. Před časem uvedl, že přibližně 30 % dočasně zaměstnaných osob zaznamenalo pokles příjmů o 25 % ročně. Tam také uvedl, že finanční stabilita a jistota příjmu by byly důležitější než vyšší mzdy.

S tím tak docela nesouhlasím, protože právě teď jsou vyšší mzdy přinejmenším stejně důležité jako jistota příjmu. Koneckonců v mnoha případech mzdy nestačí ani nebo sotva na pokrytí fixních nákladů. Natož aby se s nimi daly pokrýt další výdaje. V tomto ohledu je také logické, že ekonomika je nyní zcela mimo. A vzhledem k minulému vývoji a k tomu, co přijde, dokud se bude udržovat současný měnový systém, se to všechno může opravdu jen zhoršit. Pro naši společnost skutečně neexistuje jiná alternativa než přechod na jiný měnový systém, a pokud k tomu musí a má dojít, pak by samozřejmě měl být zaveden ten nejdokonalejší měnový systém. Tedy mnou vyvinutý vynikající měnový systém.

Současná finanční krize je opět krizí příjmů. Tato příjmová krize existuje navzdory tomu, že rozumíme řízení více než kdy jindy, zdrojů máme více než dost a v tomto ohledu máme více luxusu než kdy jindy. Avšak diagonálně opačně, lidé s nižšími příjmy mohou z tohoto bohatství těžit méně než kdy jindy. Ačkoli se současná situace zdá být ještě docela v pořádku, je třeba si uvědomit, že budoucnost se bude jen zhoršovat, pokud nedojde k transformaci na lepší a logičtější peněžní systém. Peněžní systém, který vyřeší krizi příjmů a který zajistí jak jistotu příjmů, tak spravedlivou a dostatečnou mzdu pro každého, kdo pracuje, a navíc i dostatečný příjem pro každého, kdo má v úmyslu přispívat společnosti, ale z toho či onoho důvodu tak činit nemůže. Po zavedení EMS bude vláda schopna, a tedy i povinna, zajistit, aby zaměstnaní i nezaměstnaní lidé měli vždy dostatečný příjem na pokrytí svých stálých výdajů. Kromě toho jim však bude zbývat dostatek prostředků na vytvoření určitých rezerv.

Jsem také obecně pro to, aby se po zavedení EMS zřídil úřad nebo organizace, kde by lidé, kteří dočasně nemají dostatečný příjem, mohli podle důvodu a situace případně získat dočasnou bezúročnou půjčku a/nebo dar, aby byli schopni dostát svým závazkům. Samozřejmě by se muselo nejprve promyslet, jak by to bylo zavedeno, a nemělo by se to týkat všech. A pouze pro případy, kdy se lidé zcela bez vlastního zavinění dostanou na nějakou dobu do potíží, a to i přes nepochybně lepší situaci, která nastane po zavedení EMS.

V současné době se mnoho lidí vyslovuje pro nepodmíněný základní příjem. Já jsem rozhodně proti. Místo toho je třeba zavést EMS. A namísto nepodmíněného základního příjmu by měl být zaveden příjem založený na bázi. Založený na činnostech, které mohou a měly by být proto definovány šířeji než jen jako výroba (aktivity). Také a zejména díky velkému úspěchu mechanizace a robotizace. Jak jsem poznamenal, spotřeba může být také více odměňována, ale spíše z myšlenky kolektivního příjmu. Také kolektivní statky a služby nebo statky a služby, jejichž užívání přináší společnosti prospěch, by mohly a možná měly být kolektivem (vládou, státem) placeny mnohem více než v současnosti.

Pokud a kdy přejdeme k dalšímu oddělení příjmů od práce a od příjmů založených na práci, přejdeme k většímu příjmu založenému na činnosti nebo anglicky Activity Based Income (ABI). Na sluneční ABI by měly mít nárok i činnosti, které nelze bezprostředně spojit, tj. navázat na výrobky nebo služby, ale

které jsou prospěšné pro společnost nebo budou potenciálně poskytovat užitek kolektivu.

Vzhledem k velkému přebytku lidských zdrojů je naprosto zbytečné a také nelogické zvyšovat věk odchodu do důchodu nebo ho dokonce ponechat tak vysoký, jako je nyní. I když u některých profesí to může a nemusí být námitkou, je třeba vzít v úvahu i to, že u mnoha profesí ve výrobě a distribuci není humánní víceméně nutit o něco starší pracovníky, aby museli tuto práci vykonávat na plný úvazek až do 60 nebo dokonce 65 let. U učitelů nebo méně náročných profesí nebude v zásadě nic proti zachování současného věku odchodu do důchodu kolem 65 let, ale pro náročnější profese se po zavedení EMS musí a může najít alternativa a věk odchodu do důchodu se může snadno opět snížit.

Pro jednotlivce je v každé ekonomice nebo společnosti velmi důležitá určitá úroveň bezpečnosti. Jistota příjmu je její důležitou součástí. EMS může tuto jistotu poskytnout a také zajistit, aby si jednotlivci mohli vytvářet určité rezervy a měli tak jistotu, že budou moci uspokojovat určité důležité potřeby i v méně příznivých dobách nebo situacích. Finanční rezervy se vytvářejí z potřeby jistoty. Možná by se mělo uvažovat o standardní rezervě pro každého ve výši alespoň 4 měsíčních základních výdajů, která by se za určitých podmínek také průběžně doplňovala, pokud by to bylo nutné a žádoucí. A pokud je pak někdo schopen si během roku opět sám vytvořit dostatečné rezervy, může automaticky doplněnou rezervu na tu dobu v případě potřeby znovu získat. Např. Protože opět se jedná pouze o návrh a já sám samozřejmě ještě nemohu plně pochopit, jaké měnové kroky budou po zavedení EMS učiněny a kam tyto kroky povedou.

Co se týče bezpečnosti, lze samozřejmě rozlišovat, pro koho je bezpečnost určena, a pak také z hlediska druhů bezpečnosti. Pokud jde o jistotu pro jednotlivce, můžeme uvažovat o : jistotě příjmu, jistotě péče, jistotě vzdělání, sociální jistotě, finanční jistotě, cenové jistotě, jistotě finanční rezervy, jistotě on-credit na určité zboží a služby, jistotě bezpečnosti, jistotě příjemné pracovní atmosféry a jistotě rodinné atmosféry. Domnívám se, ţe o mnohé z těchto jistot se můţe a má starat vláda, stát, a to v mnohem větší míře neţ v současné době. Možnosti k tomu se po zavedení EMS také velmi zvýší.

Kromě těchto jistot pro jednotlivce existují samozřejmě i jistoty pro organizace a vlády a jistoty pro konkrétní cílové skupiny a jejich charakteristiky. Tyto jistoty pro cílové skupiny a jejich charakteristiky jsou však zase jistotami pro konkrétní případy jednotlivců. Jako například jistoty pro mladé, staré, rodiny, svobodné, zaměstnance, zaměstnavatele, závislé osoby atd.

Pokud je dostatečně jasné, které aspekty ekonomiky je důležité pochopit pro lepší porozumění dluhové krizi, a pokud jsou dostatečně známy i vztahy mezi těmito různými aspekty, lze sestavit diagram relačních entit nebo také diagram relačních aktivit. Tím se věci vizuálně zpřehlední a zprůhlední. Totéž platí pro měnový systém a měnovou politiku. Pokud existuje větší přehled o tom, jak je a může být měnový systém nastaven. Které aspekty jsou důležité také a zejména z hlediska relací. Pak lze pro měnový systém a měnovou politiku a z nich sestavit také relační diagram entit a relační diagram aktivit.

V budoucnu se však tomuto tématu budu věnovat podrobněji. Přitom také uvedu, proč samotný diagram relačních aktivit nestačí. Ale také proč a jakou roli hraje kontext a jaká metodika a způsob práce mu bude pravděpodobně nejlépe odpovídat. Jaké by měly být charakteristiky této metodiky a způsobu práce a proč.

Otázka, kolik je dost, může například při úvahách o penězích nejen zohlednit peníze a další subjekty, ale bude také vyžadovat široké pochopení toho, jaké jsou vzájemné vztahy mezi těmito subjekty a jaký vliv tyto vztahy a subjekty v daném kontextu mají. Nebo možná kontext sám o sobě ani neexistuje, ale jde skutečně jen o entity a jejich vztahy a o to, jak se s těmito entitami a vztahy zachází. Pak vlastně skončíme u toho, co Charles Sanders Peirce, tvůrce sémiotiky, označil jako znak-objekt-interpret (SOI). Nebo jinak řečeno, interpretace entit a vztahů (entity-relationship-interpretation, ERI). Vztah je něco, co Peirce ve své SOI ještě nepojmenoval, ale o čem sám hodně psal. Faktem však je, že zejména tento vztah nebyl Peircem plně pochopen a správně popsán. Podstatným aspektem přechodu k sémiotice a metasémiotice (metasémiotiku jsem rozvinul já, Wilfred Berendsen) je také správné a zejména správné pochopení a správné vymezení a používání správného vztahu. Být vztahem, který je plně holopluristicky chápán, protože jím skutečně je ve všech případech.

Pokud však jde o peníze, mělo by být každému jasné, že jich je příliš málo. Přinejmenším u některých jednotlivců a organizací v dnešní společnosti, ale také u vlády. Méně není řešení, více VYPADÁ, že také není řešení. Ale je. Co je však k tomu potřeba, je změna peněžního systému. K tomu však také VYPADÁ, že existuje 1 velká překážka, a to Fenomén inflace. Dokud není fenomén inflace správně pochopen a dokud se lidé nesprávně domnívají, že inflace je teorie nebo kombinace teorií. A dokud je inflace jako důsledek zcela nepochopena a navíc je kvantifikována zcela neúplně a nesprávně. Nebude také pochopeno, jakou roli může a nemůže hrát fenomén inflace v dnešní ekonomice. Nemluvě o tom, že tento jev a skutečnost, že nemusí hrát vůbec žádnou roli nebo alespoň rozhodně žádnou významnou či katastrofální roli, pokud a jakmile bude zaveden Vynikající měnový systém. Současný kontext a situace, v níž se mnozí jednotlivci, rodiny, organizace a vlády nacházejí, po větším množství peněz přímo volají. A to nebude vzhledem k současné situaci v žádném případě na škodu ekonomice , POKUD tato expanze peněz proběhne správným způsobem. Se správným měnovým systémem a za správných měnových kroků (politik) z něj vyplývajících.

To, že je v současné době ve společnosti skutečně příliš málo peněz a že tomu tak je již dlouhou dobu, se odráží nejen v dluzích a velkých příjmových deficitech zejména u osob s nižšími příjmy. Nelze to spatřovat ani pouze v tom, že se ekonomice v současné době příliš nedaří. Lze to vidět i ve vývoji před rokem 2008 a v dopadech, které to mělo na jednotlivce, organizace a vlády.

Ve skutečnosti jsou ve hře přinejmenším dva hlavní problémy, které nedostatek peněz nejen způsobily, ale také dále problematizovaly a prohlubovaly. Jsou to a) skutečnost, že v ekonomice je tedy příliš málo peněz a že se tento nedostatek jen prohlubuje, a b) skutečnost, že se nejrůznějšími způsoby - také v důsledku tohoto rostoucího nedostatku peněz - ztratilo a v nadcházejícím čase také (ještě) ztratí stále více stability a jistoty v ekonomice.

Mnozí lidé si stále dostatečně neuvědomují, že skutečně velký vývoj ve společnosti v posledních desetiletích byl a je způsoben nedostatkem peněz. Například nárůst prodeje věcí z druhé ruky prostřednictvím tržišť není způsoben pouze tím, že lidé mají více věcí a chtějí některé z nich prodat. Vychází také z toho, že někteří jedinci občas potřebují tyto věci prodat, aby si dočasně nebo jinak vydělali na živobytí. Dodatečný příjem, který generuje, je vítaným doplňkem, když příjem příliš klesl nebo dokonce úplně zmizel.

Takže v ekonomice bude muset být VÍCE peněz, ať se děje cokoli. Opravdu více peněz. To nelze provést se současným peněžním systémem a v jeho rámci. Není to možné ani prostřednictvím teorie bankovnictví s plnými rezervami. Bankovnictví s plnými rezervami je teorie, která je založena na příliš malém porozumění a pochopení. A jako taková je pro společnost, praxi zcela bezcenná. Bankovnictví s frakčními rezervami, jak existuje dnes, má v určitém smyslu smysl a jako takové prostě bude moci, a dokonce by mělo existovat i nadále. Jako součást nového měnového systému pro svět, kterým je můj Vynikající měnový systém. Stejně tak by v EMS měly a mohly nadále existovat i mnohé další organizace a struktury současného měnového systému. I když obsahově se věci jistě budou a také budou muset přizpůsobit v závislosti na sledované měnové politice a vývoji ve společnosti. Faktem však je, že doplněk, který je součástí vynikajícího měnového systému, může spíše zajistit přechod k něčemu, co může mít mnohem blíže k "bankovnictví bez rezerv", ale nemělo by nést tento termín. Ne proto, že by takový termín a) neodpovídal danému doplňku a b) byl by příliš úzký pro samotný obsah a c) EMS, ale také proto, že daný doplněk se týká Daleko více než jen bankovnictví nebo rezervního bankovnictví.

Klíčovou otázkou, kterou je třeba si položit, ale kterou jsem si již položil více než dostatečně, je, JAK nejlépe alokovat (rozdělit) peníze v rámci EMS a co je nebo bude v tomto procesu dostačující. Co by se mělo ještě platit, jak by to mělo probíhat. Ale také kolik by měli a měli dostávat pracující i nepracující. A samozřejmě za jakých podmínek. EMS je vztahový peněžní systém, a to nejen individuální vztahový peněžní systém, ale především kolektivní vztahový peněžní systém. Ten kolektivní je nesmírně důležitý, protože bez něj ekonomika nemůže fungovat. Právě a zejména ne v současné době. Aby byl tento kolektiv také znovu možný, musíme přejít k EMS a prostřednictvím tohoto EMS je třeba nově koncipovat vazbu mezi příjmem a prací. Již jsem také popsal, že k tomu bude muset částečně dojít prostřednictvím příjmu založeného na aktivitě, kdy spotřeba a omezení spotřeby nebo vynaložení úsilí ve prospěch společnosti (jakýmkoli způsobem) bude muset být v této vizi a realitě také více než v současnosti odměňováno příjmem. Faktem však je, že lidé s dostatečnými záměry, ale nedostatečnými možnostmi přispět společnosti a jednotlivci budou muset být také odměňováni příjmem, i když tyto záměry nedokážou proměnit ve skutečné činy. V dnešní společnosti je NEspotřebovávání pro jednotlivce a organizace nemožné. Z této spotřeby máme prospěch všichni. V tomto ohledu tedy za ni mohou být všichni také kolektivně odměněni. A to i v případě, že za to není žádná práce (placená či neplacená). Širší definice činností, která bere v úvahu nejen pracovní činnosti (výrobu), ale také činnosti poskytující produkty

(spotřebu), tomu napomáhá a pomůže také plně vyřešit současné problémy, kterým, jak se zdá, čelíme, a dokonce je transformovat v něco pozitivního. Pokud to je a bude a může být dostatečně podpořeno peněžním systémem. To je další důvod, proč bude muset můj EMS začít co nejdříve přijímat a zavádět.

Bankovnictví s frakčními rezervami existuje již dlouho. Toto bankovnictví s částečnými rezervami znamená, že tvorba peněz je zároveň tvorbou dluhu! Že tvorba dluhu by měla být částečně opuštěna... ne natrvalo, ale spíše pro specifické případy a také pro určité vládní výdaje a možnost získat do ekonomiky další peníze nebo řešit dluhy. Řešení dluhů tedy NENÍ dosaženo dluhovým jubileem, ale úplným splacením i dluhových pohledávek.

Od zlata k penězům ke zlatu. V minulém století se několikrát něco dělo s vazbou mezi zlatem a penězi. Zlatý standard byl několikrát obnoven a několikrát opuštěn. Více se o tom zmíním v jiné části této knihy, ale faktem je, že zejména v této době a za současných okolností a vývoje je velmi žádoucí, aby zlatý standard NEBYL obnoven (což si mnozí lidé a skupiny také přejí, včetně okupantů a těch, kteří chtějí bankovnictví s plnými rezervami), ale aby zůstal opuštěn. Kromě toho je také žádoucí, a to rozhodně ve světle zavedení EMS, aby národní vlády NEzačaly prodávat své zlaté rezervy za hotovost. Nebo to možná udělají. Pro peníze samotné je po zavedení EMS již jedno, zda zlaté rezervy existují, či nikoliv, zlato má přece pro vlády hodnotu pouze proto, aby je mohly navázat na peníze nebo prodat a získat tak další peníze. Obě funkce zlata se zavedením EMS a po něm zcela zaniknou. Zlato pak bude mít hodnotu pouze pro použití a možná pro investování. Ta je však také užitková. Pro rezervy má také využití, ale faktem je, že v rámci EMS vlády prostě rezervy nepotřebují. Peníze mají v konečném důsledku mnohem větší hodnotu, než kdy bude mít zlato, protože peníze - nikoli zlato - umožňují organizovat a uskutečňovat velké věci a splácet dluhy a umožňují spravedlivý příjem pro všechny. A tím naplnit mnohé sociální potřeby a primární potřeby.

V posledních několika letech jsem rozvinul a dále definoval termín Phronesis Antenarrating. Phronesis Antenarrating není jen o dekonstrukci, ale také o dalším kroku, kterým je rekonstrukce. Skládání kousků dohromady jiným způsobem, z nichž některé byly také přeměněny v něco jiného. Toto spojování je založeno na logice. Na mé logice. Rekonstrukce peněžního systému vyžaduje

přeskupení relačních entit a relačních peněžních entit. To lze samozřejmě provést pouze na základě dostatečného porozumění tomu, o co se jedná.

V současné době se ve společnosti objevilo několik osobností, které prosazují nepodmíněný základní příjem pro všechny. Tento nepodmíněný základní příjem jako návrh na řešení dluhové krize je z praktického hlediska zcela nerealizovatelný. V podstatě v pozadí tohoto návrhu je již částečně pochopeno, že současná hospodářská krize se týká spíše krize příjmové a mnohem méně krize dluhové. Nebo jde vlastně také o obojí, ale faktem je, že řešení bude muset mnohem přesněji vyústit také ve větší příjem pro ty strany, které mají v současné době problémy s dluhy. Vyšší příjmy sníží zadlužení, a tím vyřeší problémy i tam. Faktem však jednoduše je, že :

1) Dluhovou krizi nelze vyřešit jen tím, že všem poskytneme nepodmíněný základní příjem, který bude mít standardní úroveň, případně bude přizpůsoben určitým cílovým skupinám. Bez toho, že by na to byly potřebné peníze. Se současným peněžním systémem a v jeho rámci to nebude možné. V rámci a s EMS to bude možné, ale faktem je, že z několika důvodů (mimo jiné také kvůli bodu 2 zde, ale i z dalších důvodů, které v této knize uvádím) je zavedení nepodmíněného základního příjmu v rámci EMS zbytečné a nežádoucí.

2) Nepodmíněný základní příjem pro všechny. Bude dovedena příliš daleko, protože učiní práci pro všechny v podstatě zbytečnou. Pak by bylo příliš málo a pro některé možná i příliš málo motivace k tomu, aby vůbec chodili do práce. Otázkou je, zda pak zůstane dostatek pracovníků, kteří by mohli vykonávat práci, kterou je třeba vykonat. Kromě toho je však také otázka, zda je žádoucí, aby v případě, že veškerou práci musí vykonávat pouze vysoce motivovaní zaměstnanci. Tento bod sám o sobě je asi pozitivní, ale zase lidé, kteří jsou například opravdu líní nebo pro které by bylo opravdu dobré pracovat. Ti pak mohou prostě nedělat nic, pokud chtějí. I mezi méně motivovanými lidmi se najdou lidé, kteří mohou odvádět opravdu dobrou práci, což je samozřejmě dobré i pro ostatní členy společnosti. Kromě toho je práce, a zejména společenský proces s ní spojený, nesmírně dobrá k tomu, aby se z nemotivovaných lidí stali lidé vysoce motivovaní a sociálnější. Ve své vlastní práci jsem zažil dost lidí, kteří byli méně sociální a neuvěřitelně nemotivovaní. Je v mnoha ohledech úžasné, když se takoví lidé v těchto ohledech za relativně krátkou dobu poměrně dost promění.

3) V současné době neexistuje nepodmíněný základní příjem. Ale lepší alternativou jsou příjmy pro lidi, kteří z jakéhokoli důvodu nemohou pracovat

nebo jsou na práci příliš staří. Těch existuje více než dost v nejrůznějších formách a označeních. Nejedná se o plošné standardní částky pro všechny, ale existuje celá funkční diferenciace podle cílových skupin a funkcí. Diferenciace minimálních příjmů je mimořádně dobrá. Jen ten minimální příjem musí stačit alespoň na základní potřeby. Opravdu nevím, zda a do jaké míry je kvůli tomu třeba měnit stávající dávky, ale to záleží zcela na tom, jaká měnová politika bude v rámci EMS prováděna. Jisté je, že s EMS může být z finančního hlediska každému poskytnut dostatečný, a dokonce více než dostatečný příjem. Pak je ale opět otázkou, kolik je dost a také kolik je (možná) příliš mnoho.

Z výše uvedených důvodů je tedy a) nevhodné a b) krajně nelogické a negativní začít zavádět nepodmíněný základní příjem. Takže diskuse na toto téma a pozornost, které se tomuto návrhu dostává, můžeme od nynějška zcela ignorovat. A každá minuta strávená nad tímto návrhem je promarněným časem. Totéž mimochodem platí i pro teorii bankovnictví s plnými rezervami. Ani bankovnictví s plnými rezervami není vhodné. Proč tomu tak je, vysvětlím dále. S otázkou, kolik je dost, úzce souvisí i dotaz, který jsem dostal od jednoho kolegy. A sice otázku "jak si představujete ekonomiku v budoucnosti". Když mi byla tato otázka položena, odpověděl jsem, že práce bude v budoucnu v podstatě jen ubývat. Řekl jsem to proto, že můj EMS tak umožňuje další oddělení práce od příjmů. Toto oddělení má však zejména umožnit doplnění příjmů tam, kde je to nutné, bez ohledu na to, kolik práce je vykonáváno, ale také bez ohledu na to, kolik práce může být v budoucnu ve společnosti vykonáváno. Koneckonců máme co do činění s mimořádně pestrou skladbou jedinců s neuvěřitelně širokým či méně širokým zázemím a schopnostmi. Všichni tito jedinci by měli mít a zachovat si co nejvíce příležitostí k uspokojování vlastních potřeb, a tedy i k práci, pokud ji mohou a chtějí vykonávat. I když do jisté míry by toto chtění nemělo a nemůže být zcela určováno těmito jedinci samotnými. Pokud jsou kolektivně potřebné určité statky a služby a jednotlivec může v zásadě částečně přispívat k výrobě těchto statků, pak by nemělo být samozřejmostí, že tento člověk prostě dostane dostatečný příjem, pokud je například příliš líný pracovat, ale společnost vyžaduje, aby do určité míry také přispěl prací.

Zboží a služby versus finanční služby

Finanční služby, ale více investic. Jsou částečně hříčkou lépe vydělávajících, ale i některých poněkud méně majetných investorů. Tuto hříčku začalo v posledních desetiletích využívat stále více lidí a do světa investic se zapojuje stále více

velkých částek. A tak investování vyžaduje stále větší část peněz. Peněz, které následně nemohou nebo nechtějí být použity v primární ekonomice. Tedy nikoliv k výrobě zboží nebo služeb. V některých případech budou finanční služby dokonce zaručeně vynášet více než investice v primárním sektoru.

Co se týče inflace, je toho hodně co říct. Začněme pohádkou, která se všude hlásá a které se věří, že pokud se zvýší peněžní zásoba M1, povede to k tomu, že peníze budou mít menší hodnotu. Tak tomu však vůbec nemusí být a v mnoha případech ani nebude. Koneckonců, pokud M1 roste, může to být doprovázeno i víceméně konstantní výrobou a cenami. Nebo dokonce nižší ceny či snížené ceny. To pak nepovede k inflaci. To, co se ve společnosti skutečně stane, zdaleka nezávisí jen na tom, kolik M1 ve společnosti je. Ale také na mnoha dalších faktorech v ekonomice. V současné době existuje poměrně všeobecný nadbytek kapacit a více než dostatek lidských zdrojů. Tyto lidské zdroje částečně určují cenu výrobků, ale určují také příjmovou stránku, protože tyto lidské zdroje jsou nebo se stávají také zákazníky určitého zboží nebo služeb. Při vyšší produkci mohou podniky dosahovat většího zisku než v současné době, a proto nebudou muset nebo nebudou muset snadno zvyšovat ceny, pokud se jejich produkce nebo výkon může zvýšit. A pokud bude zrušena i DPH, ať už zcela nebo zčásti, mohou podniky a organizace dosahovat většího zisku i při konstantních cenách. Toho by mohly využít i ke snížení cen nebo k absorpci některých či všech důsledků zvýšení minimální mzdy.

Inflace je jev, nikoli teorie. I když teorie o inflaci samozřejmě existují. Ale inflace jako taková je jev. Tento jev hraje nebo nehraje roli v určitém kontextu. Tento kontext se ve větší či menší míře mění, když se mění obsah a vlastnosti samotného měnového systému. Například samotné opuštění zlatého standardu může mít zásadní vliv na to, zda a jak může dojít k inflaci. Nebo také ne. Především však na to má vliv i řada událostí posledních desetiletí. V současné době obecně existuje mnoho nadbytečných kapacit. Více peněz v ekonomice, pokud to prospívá výdajům, povede pouze k vyšším příjmům. Tento vyšší příjem nevyvolá nutnost zvyšování cen, takže ani hodnota peněz se nestane nižší. Inflace, možnost jejího výskytu, ale také dopad, který může mít a bude mít na naši ekonomiku, je dnes z mnoha důvodů mnohem jiná než v minulosti. A po zavedení mého EMS to všechno bude mnohem jiné. A každopádně, pokud inflace vznikne, bude ji také možné řídit. Může být řízena, a pak hlavně vládou nebo vládami. Jde jen o to, do jaké míry to vláda nebo vlády chtějí dělat a do jaké míry dostatečně rozumí situaci, aby to dělaly správným způsobem. Pokud

se však opatření provádějí správným způsobem, lze vyřešit jakoukoli inflaci, která se stane příliš škodlivou.

Pokud jde o inflaci, je důležitá nejen nabídka a poptávka po určitém zboží a službách, ale také pracovní příjmy a pracovní potenciál. Během velké recese kolem roku 1930 bylo mnoho zadlužených zemědělců, kteří vyráběli více v domnění, že to použijí na splacení dluhů. To se nepodařilo, protože ceny klesly nebo se prostě přestaly poptávat.

Dnes máme zadlužené vlády, podniky i lidi. Společnosti nevyrábějí více, protože vědí, že pokud budou vyrábět, dostanou další dluhy. Pokud se nezvýší poptávka. Vyrábějí tedy více pouze tehdy, pokud bude také poptávka po větším množství. V posledních desetiletích je však, především také díky růstu technologií a produktivity práce, stále větší nabídka. Neboli lidé mohou vyrábět stejně nebo více s mnohem menším nebo menším množstvím práce. V budoucnu se tato nabídka ještě zvýší, mimo jiné díky produktivitě práce, udržitelnosti a roli internetu.

Společenská odpovědnost firem je v současné době trendem. Osobně bych raději viděl, kdyby se tato společenská odpovědnost firem přesunula do oblasti společensky žádoucího organizování (MGO). V němž se každá organizace stává více sociální, ale kde jsou k dispozici i další organizace a zařízení, které to náležitě podporují a tuto sociální oblast ještě více rozšiřují. Jakmile je EMS zavedena, lze pro ni zřídit i dobrou podpůrnou organizaci. Podporovat sociálně žádoucí organizování. A také mu dát větší obsah. Kromě toho, aby se stávající organizace staly více sociálními, mám na mysli zejména větší podporu lidí a organizací. Nejen péče o děti a seniory a úklidové činnosti, ale i další aktivity, které jsou nebo by mohly být užitečné pro společnost, organizace, rodiny nebo jednotlivce, by pak mohly být dále zřizovány a organizovány.

18. Hospodářská krize a její dopad na různé věkové skupiny ve společnosti

Zdá se, že mnoho lidí a v každém případě politiků si stále málo uvědomuje, že finanční a hospodářská krize, v níž se v současné době - v roce 2013 - stále nacházíme, se týká zcela jiné situace Nizozemska a jeho obyvatel než situace jiných zemí. Důvodem je řada charakteristik naší ekonomiky, zázemí obyvatelstva a obyvatel a také specifická (a)sociální a hospodářská politika, která se v Nizozemsku v současné době provádí.

Zhruba řečeno, v této části knihy chci rozlišit různé věkové skupiny, které jsou poměrně široce konstituovány. Jmenovitě

- Mladí lidé a mladí dospělí, zejména obyvatelé mezi 18 a 45 lety přibližně

- Lidé ve věku 45 až 65 let

- Věk 65+ / důchod +, ale spíše ti, kteří již odešli do důchodu nebo tak mohou učinit v relativně krátké době.

Ministr Asscher v září 2013 představil studii, která měla ukázat, že zejména osoby starší 65 let mají v Nizozemsku největší majetek nebo alespoň mají nejmenší pravděpodobnost, že budou čelit chudobě. Toto zjištění se mi zdá správné, ale zejména bude třeba pochopit, jak je to s dalšími dvěma skupinami a proč tomu tak v dnešní době a společnosti je.

V následujícím textu bych se proto rád zamyslel nad tím, jaké problémy jsou ve hře mezi různými skupinami obyvatel a jak podle mého názoru vypadají. Z mého pohledu je v současné době ještě přijatelná situace pouze u osob starších 65 let (i když i ta se může v budoucnu snížit), zatímco mladí lidé, mladí dospělí a osoby ve věku 45 až 65 let na tom obecně nejsou nejlépe. Opět lze rozlišovat mezi lidmi s vysokými a nízkými příjmy, nízkými a vysokými příjmovými skupinami. Zaměřím se však na nízkopříjmové a nízkopříjmové skupiny. Koneckonců i ty zřejmě potřebují být schopny přežít v delším časovém horizontu, a to se při současné vládní politice a bez zavedení EMS rozhodně nepodaří. V takovém případě bude Nizozemsko i celá EU čelit velké sociální a finanční katastrofě,

která se pravděpodobně stane skutečností rychleji, než jsou politici v současné době ochotni pochopit nebo připustit.

Problémem, který byl ve hře již před krizí, ale který je aktuální i dnes, je skutečnost, že se od mladých lidí a mladých dospělých očekává stále více. To také znamená, že jednotlivci zpravidla déle studují a začínají vážně pracovat v pozdějším věku. Což vede jednak k nižším příjmům v mladším věku, jednak k dodatečným, a tedy vyšším nákladům v pozdějším věku v důsledku nákladů na studium nebo půjček, které mohou, ale nemusí být postupně spláceny. To je v zásadě možné, ale pak by všichni tito jedinci měli mít také možnost a šanci, že budou moci své půjčky splácet prostřednictvím lépe placeného zaměstnání, a tedy i vyššího příjmu, než je minimální či modální.

Bohužel se však stále častěji setkáváme s tím, že mladí lidé se musí stále více zadlužovat, aby získali vzdělání, které zaměstnavatelé skutečně požadují. Alespoň určitou úroveň vzdělání. Následně však i mezi těmito vysokoškolsky vzdělanými skupinami a z nich je v mnoha odvětvích a oborech mnohem větší nabídka než poptávka. To vede k tomu, že stále více jedinců ve společnosti má stále větší potíže splácet své dluhy, které si sjednali kvůli zaměstnání, protože nemohou ani, nebo se jim zdá velmi obtížné, skutečně získat to zaměstnání, kvůli kterému bylo sjednání těchto dluhů odůvodněno.

Lidé, kterým je nyní více než 65 let, tyto problémy většinou neměli. Šli a byli většinou schopni pracovat v mladém věku. Takže si vydělávali na své příjmy v mladším věku. Mnozí z nich si navíc nebrali vysoké dluhy spojené se studiem. Kromě toho také většinou začali postupně vydělávat více, než je minimální mzda. A mohli využívat mnoha výhod, které stálí pracovníci od svých zaměstnavatelů dostávali ještě v minulosti.

Zdá se, že tyto dny jsou již nadobro pryč. Doba, kdy zaměstnanci byli zpravidla zaměstnáni u stejného zaměstnavatele po velmi dlouhou dobu nebo dokonce po celý svůj pracovní život. A tím pádem také dostávali v průběhu let vyšší mzdu a také různé benefity, jako jsou příspěvky na zisk (které se zdají být v minulosti vyšší než v současnosti) a příspěvky za 13. měsíc a podobně.

Celkově vzato mají tedy 65letí a starší lidé z této éry, tedy lidé, kteří jsou již nějakou dobu v předčasném důchodu, penzi nebo předdůchodu, oproti současné krizové generaci poměrně velkou finanční výhodu. A to mluvím čistě o výdělku a nezmiňuji se ani o slušném nárůstu hodnoty domů za posledních několik desetiletí. Tyto ceny domů nyní klesají, ale stále jsou mnohem vyšší než to, co většina 65 a 65+ -letých musela zaplatit za své domy nebo hypotéky. A ty hypotéky tehdy také dokázali získat lépe než dnešní mladí lidé v dnešním věku.

Pokud jde o mě, všichni dnešní osmnáctiletí až pětačtyřicetiletí patří ve větší či menší míře ke krizové generaci. A mnozí z nich mají v menší či větší míře co dohánět v oblasti financí. Jsem také pro to, aby se jejich finanční nedoplatky co nejvíce napravily, a to pokud možno poměrně brzy po zavedení mého systému EMS. Jedním ze způsobů, jak toho dosáhnout, je případné větší či menší vrácení půjček, které si v minulosti vzali na studium. Kromě toho však také tím, že se napraví mezery v důchodech a obnoví se důchody a udrží se jejich standard do budoucna. Kromě toho jsem sám velkým zastáncem prakticky bezplatné nebo dokonce bezplatné formy prevence a ozdravování nemocí a zdraví. Pak by bylo možné uvažovat o výrazném státním příspěvku na zdravotní pojištění nebo - v ideálnějším případě - o plném převzetí všech nákladů na prevenci a ozdravení nemocí a zdraví státem a případně i podniky a dalšími organizacemi.

V neposlední řadě je však pro osoby ve věku 18 až 45 let důležité, aby všechny tyto věkové skupiny získaly mnohem více příležitostí k tomu, aby si mohly koupit a také dovolit vlastní bydlení. Bude třeba řešit a rozšířit současné přísné požadavky na získání hypotéky a obecně nízkou částku, která je pak poskytována. Jednou z možností je však také větší finanční podpora státu při koupi alespoň prvního bydlení. A velmi dobrým krokem vpřed by bylo i snížení cen pozemků.

19. Vztahové entity dnešní ekonomiky z pohledu

Naše ekonomika se samozřejmě neskládá z jednotlivců, organizací a procesů, které jsou na sobě nezávislé. Ale ze vzájemně závislých subjektů (procesů, výrobků, služeb, jednotlivců, organizací a vlád), které spolu souvisejí a vzájemně se ovlivňují. Jedná se o vícenásobnou závislost, nikoliv o závislost jednotlivce.

Pokud jde o rozdělení práce, je třeba poznamenat, že práce je samozřejmě příjmem. Zejména v dnešní společnosti a při současném peněžním systému, kdy je vazba mezi příjmem a prací velmi silná. V rámci současného peněžního systému je téměř nemožné vytvářet (dostatečný) příjem, aniž bychom na to dostatečně pracovali. Posledních několik desetiletí znamenalo, že méně práce bylo a je rozděleno mezi více lidí. To vede ke snižování příjmů těchto pracovníků, přičemž do problémů se dostávají zejména osoby s nižšími příjmy. Tím spíše kvůli stejným, ale většinou rostoucím výdajům. To spolu se zpřísněnými požadavky na poskytování hypotečních úvěrů v posledních letech vede k menšímu objemu hypotečních úvěrů. Méně hypotečních úvěrů znamená menší zadlužení, ale hlavně se vytváří méně peněz, a tím je ve společnosti k dispozici méně peněz na vytváření příjmů. Příjmu, který je potřebný k tomu, aby lidé měli práci a udrželi si zaměstnání.

Náš současný peněžní systém je negativní peněžní systém. Naproti tomu peněžní systém EMS je pozitivní peněžní systém. Tento pozitivnější peněžní systém se proto také lépe hodí do naší doby, protože může pomoci a pomůže snížit hierarchii a moc v práci. Hierarchie a moc v organizacích se méně hodí ke zplnomocněným a uvědomělým pracovníkům naší doby, ale bohužel je stále příliš potřebná vzhledem k našemu negativnímu peněžnímu systému a jeho vlivu na společenské organizační procesy

Vazba mezi prací a příjmem, která dnes stále převažuje, může být a bude v systému EMS mnohem volnější. To je také velmi potřebné vzhledem ke stárnutí populace, ale také vzhledem k tomu, že věk odchodu do důchodu by se měl a mohl snížit namísto současného trendu a reality zvyšování věku odchodu do důchodu. Práce neslouží k vytváření příjmů, ale k uspokojování potřeb. Pokud tyto potřeby neexistují nebo se zmenšují (jako je tomu v dnešní době, kdy je

mnoho potřeb uspokojováno prostřednictvím internetu a digitálních hraček), bude samozřejmě možné pracovat méně.

Naše společnost stále více potřebuje transformaci z finančního kapitalismu (současný měnový systém) na sociální kapitalismus (podporovaný a řízený systémem EMS).

Otázkou však samozřejmě také je, kolik dalšího finančního kapitálu může a má být. Příliš mnoho může také způsobit problémy, pokud je vytvořen a rozdělen nesprávně. Finanční kapitál sice znemožňuje mnoho sociálních věcí, ale finanční kapitál má a bude mít i vztahovou funkci. A nejen příliš málo, ale i příliš mnoho finančního kapitálu může způsobit sociální problémy.

K tomu dochází zejména tehdy, když vzniká příliš velký nepoměr mezi mocí různých subjektů ve světě nebo společnosti. Peníze jsou také moc a ta by neměla být příliš v rukou určitých lidí nebo jednotlivců.

Peníze se v současnosti získávají především prodejem zboží nebo služeb. Otázkou je, co se stane, až bude peněz tolik, že k jejich vydělávání už nebude třeba prodávat zboží a služby. Nebo když některé nebo většina zboží či služeb již nebude muset být prodávána, aby se vydělaly peníze. V takovém případě si lidé přirozeně budou toto zboží a služby držet déle, pokud je budou potřebovat. Možná se pak zvýší i potřeby, protože lidé budou mít více příležitostí začít uspokojovat více potřeb. Ani to však nemusí být z hlediska udržitelnosti nejlepší situace. Vláda to však samozřejmě může začít řídit, pokud se to v budoucnu ukáže jako nezbytné. Prostřednictvím zákonů a nařízení. Dokonce i s nekonečným množstvím dostupných peněz by to mělo a mohlo být možné, pokud si to bude přát.

Obecně však platí, že zboží a služby lze vyrábět pouze tehdy, je-li k tomu k dispozici dostatek pracovních sil. Pokud se dostatečně zvýší minimální mzdy a dostatečně sníží daně a podobně, bude k dispozici stejně nebo méně pracovní síly na výrobu stejného zboží a služeb jako nyní. Pokud pak budou dodatečně požadované služby (například více a lepší služby pro seniory) také přímo či

nepřímo regulovány a placeny státem, může být pro současné zboží a služby k dispozici ještě méně pracovníků. Proti více penězům na pořízení těchto služeb a zboží tak může být relativně méně pracovníků, kteří mohou vyrábět stejné zboží a služby. Navíc v dnešní době může stále více lidí trávit svůj čas a také uspokojovat své potřeby částečně prostřednictvím digitálních prostředků, které nevyžadují velkou produkci a také relativně málo spotřebovávají zdroje. A samozřejmě v dnešní době existuje recyklace a podobné věci. Také věda může a v budoucnu bude schopna učinit mnoho dobrých kroků směrem k mnohem udržitelnější společnosti a ekonomice. Takže v konečném důsledku více peněz a lépe fungující ekonomika, která z toho vyplývá, prospěje i udržitelnější společnosti. A to i v případě, že bude existovat (téměř) neomezený zdroj peněz a příjmů.

Když už není nutné prodávat zboží a služby, aby se vydělaly peníze. A k vydělání peněz už není třeba ani práce. Zboží a služby by se pak vyráběly jen nebo převážně proto, že jsou skutečně potřebné nebo že je jich skutečně zapotřebí, a práce by se vykonávala hlavně proto, že lidi baví nebo alespoň cítí potřebu pracovat. To je však zřejmě situace, která nebude přinejmenším v dohledné době dosažitelná. A ani nemusí být. Není nic špatného na tom, že člověk musí něco dělat, aby si vydělal peníze. Ať už je to vykonávání práce za účelem výroby něčeho, nebo za účelem prodeje něčeho. Ale samozřejmě bude v mnoha případech lepší, když peníze budou hrát méně významnou roli než v současnosti. Pokud lidé, kteří z těch či oněch důvodů pracovat nemohou, budou mít a dostanou i tak dostatečný příjem a pokud i pracující, kteří pracují, si z toho vydělají alespoň tolik, aby se jim dobře žilo. To v současné době bohužel není, což se může a bude realizovat, jakmile se můj EMS stane skutečností.

20. Kdy ekonomika funguje dobře?

Kdy ekonomika funguje dobře? Správná odpověď je samozřejmě nikdy. Je to proto, že ekonomika nikdy neběží, protože nemá nohy.

Je však zajímavé položit si otázku, kdy ekonomika funguje dobře. A zda je tomu tak v současnosti.

Tedy jinými slovy, zda ekonomika funguje dobře, pokud část obyvatel a stále větší skupina obyvatel nemůže ani nebo jen stěží vyjít s penězi, zatímco tato skupina stále patří do skupiny obyvatel, kteří ještě pracovat mohou. Tato konkrétní skupina obyvatel však většinou pracuje dočasně, bez jakékoli perspektivy stálého zaměstnání vůbec. Je tomu tak zejména proto, že většina práce pro tyto skupiny pracovníků byla většinou nahrazena agenturním zaměstnáváním. Tato dočasná práce je většinou dobře placená firmami, které ji využívají, ale protože si agentury práce také ponechávají poměrně velkou část těchto peněz, pro dočasné pracovníky zbývá jen málo. Ti navíc nedostávají 13. měsíc ani jiné lepší vedlejší výhody. Kvůli nízké mzdě se jim také méně vyplácí a tím i narůstá důchod.

Funguje ekonomika dobře, pokud je celá zaměřena především na výrobu a produkty a mnohem méně se zabývá lidmi a ekonomikou více orientovanou na lidi nebo je na nich založena? Stačí, když podniky fungují dobře nebo dostatečně, zatímco určitá skupina lidí ve společnosti to má stále těžší?

Je přijatelné, logické nebo žádoucí, když se někteří jedinci ve společnosti musí zadlužovat, protože jejich příjmy jsou příliš nízké, a přesto se musí zadlužovat navzdory škrtům v oblasti první potřeby? Aby i nadále platili za tyto 1. potřeby (jídlo, oblečení, přístřeší, pojištění, vodu a světlo, pokud vůbec)? Je vůbec logické nebo žádoucí, když si někteří jednotlivci, strany nebo skupiny musí půjčovat na 1. nezbytnosti? Nebo bychom měli mít ekonomiku, kde 1. životní potřeby mohou být skutečně zajištěny a také vždy zaplaceny, a to všemi, ať už někdo pracuje, nebo ne, a že dluhy je třeba si opravdu dělat jen na luxusnější potřeby nebo budování podniků a podobně?

Sám věřím, že můžeme rozšířit požadavky na dobře řízenou ekonomiku, a pak je třeba tyto požadavky splnit. V rámci současného měnového systému a s jeho pomocí to nelze, ale pokud a jakmile bude zaveden můj EMS, MŮŽE to být provedeno. Proto je důležité uvést, kdy ekonomika dobře funguje a co je k tomu zapotřebí. To je však subjektivní a také ještě mnoho lidí nevidí, co je s mým EMS a v jeho rámci možné. Proto zde uvádím, co je podle mého názoru přinejmenším nutné, aby ekonomika dobře fungovala, a co je k tomu zapotřebí. Doufám, že to vše bude splněno v co největší míře, pokud a jakmile bude můj EMS zaveden.

21. Co je potřeba pro dobře fungující ekonomiku a co bude možné realizovat poté, co se EMS stane skutečností.

V každém případě je pro dobře fungující ekonomiku nutné zajistit, aby příjmy jednotlivců a rodin byly skutečně dostatečně vysoké na to, aby bylo možné běžně a vždy zaplatit všechny základní potřeby, ale také aby bylo možné splácet dluhy a vytvářet rezervy. Pokud jde o rezervy na pozdější dobu, bude muset být také vždy umožněno dostatečné navyšování/vyplácení důchodů, resp. bude muset být vytvořena situace, kdy skutečně každý dostane při odchodu do důchodu přiměřený důchod. V tomto ohledu by věk odchodu do důchodu neměl překročit 60 let, a pokud to množství práce a dostupných pracovníků dovolí, je dokonce žádoucí snížit tento věk odchodu do důchodu na 55 nebo dokonce 50 let. Osobně jsem pro to, aby byl věk odchodu do důchodu stanoven na co nejnižší hranici, a navíc aby se lidem prostě dala možnost pracovat déle tam, kde je to možné a žádoucí.

Pokud jde o půjčky a dluhy. Ty by se alespoň neměly brát na věci 1. potřeby, ale ani na rozumný stupeň vzdělání. Myslím si, že půjčky by se neměly brát na HBO nebo vysokoškolské studium a že alespoň finančně by měly být dostupné všem. Ale také, že všechny nebo většinu nákladů spojených s takovým studiem by měl a mohl skutečně hradit stát. Aby si na tato studia bylo třeba půjčovat jen málo nebo vůbec nic. Přičemž by mělo být možné získat část nákladů později zpět od jednotlivců, kteří - díky těmto studiím nebo díky nim - později dosáhnou tak vysokého platu, že mohou náklady na studium snadno splatit.

Fyzická osoba, která požádá o patent na určitý výrobek nebo službu, by neměla za získání patentu a jeho udržování nic platit, pokud a dokud z patentu nemá skutečný příjem, který stačí na zaplacení nákladů na jeho získání a udržování. Pokud jde tedy o mě, bude třeba zavést zcela jiný systém pro patenty. Kde by se případně po dostatečné realizaci příjmů, nebo kde by se pouze z úspěšných patentů muselo platit určité procento z příjmů ročně namísto nyní platných nákladů na pořízení a udržování. Ale ve skutečnosti si myslím, že by bylo mnohem lepší, kdyby s patenty nebyly spojeny téměř žádné náklady Náklady na udržování patentů by měly být prostě všechny zrušeny. A že by se pak musela platit jen relativně malá částka (nižší než současné pořizovací náklady!) jen za

získání patentu, aby existoval určitý práh pro přihlašování patentů a aby se to dělalo opravdu jen ze seriózního hlediska. To lze jednoduše provést, jakmile je EMS zaveden. A tím bude mnohem snazší něco patentovat a také to bude muset stát relativně velmi málo, pokud patentem skutečně nic nezískáte.

Pokud je k dispozici více pracovních sil, než je potřeba, nemělo by se stát, že ti, kteří nepracují, nemají žádný příjem nebo mají příliš malý příjem na to, aby mohli uspokojit první životní potřeby. Dále by skutečně každý člen společnosti měl mít za všech okolností dostatečné rezervy a být schopen si pořídit vlastní bydlení, které odpovídá běžným standardům, a také za všech okolností být schopen nadále platit finanční zátěž, kterou to způsobuje. Banky by měly být schopny skutečně každému poskytnout hypotéku, která je dostatečná k tomu, aby si skutečně mohl pořídit a udržet běžné a přiměřené bydlení.

Já sám si také myslím, že dobře řízená ekonomika by měla být také sociální. Toho lze a mělo by být dosaženo různými způsoby, ale pokud jde o práci a zaměstnání, je důležité, aby lidé samozřejmě mohli v určitém okamžiku svého života přestat pracovat. V současné době je věk odchodu do důchodu poměrně vysoký, a to především z finančních důvodů. Ze sociálního a také faktického hlediska by se věk odchodu do důchodu mohl klidně snížit, protože existuje spousta mladých lidí, kteří mohou starší lidi nahradit. Pouze z finančního hlediska to tedy zřejmě zatím není možné, snížení věku odchodu do důchodu, v rámci a při současném peněžním systému. Pokud a až bude zaveden můj Vynikající měnový systém, bude snížení věku odchodu do důchodu možné. A to bude muset být realizováno tehdy. Kromě toho bude od té doby možné finančně zvýšit i důchodové dávky. A také bude možné financovat důchodové příspěvky více ze strany státu a méně ze strany jednotlivce. Pak je dokonce možné, že skutečně všechny výdaje na důchody a důchodové dávky bude hradit stát, a to v plné výši. A že důchody dostanou zcela jinou, lepší, podobu a případně i pojmenování. Jak to všechno bude vypadat, nemohu zatím v této knize popsat, ale jsem přesvědčen, ţe se zde objeví něco krásného, jakmile bude můj EMS na místě.

22. Účel vynikajícího měnového systému

V současné době žijeme ve zvláštní době, která je obtížná, ale zajímavá. Těžká, pokud jde o současnou situaci, a zajímavá, protože současná a budoucí situace. Zajímavé je pak učení a rozvoj jednotlivců v naprosto nelogické a rozvrácené ekonomice, a tedy i společnosti.

Se zavedením EMS a po něm už nebude naše doba a společnost složitá, ale zůstane zajímavá. Ta zajímavá pak bude mít jiný obsah, který snad bude do značné míry jasný po přečtení zbytku této knihy. Zajímavý obsah pak spočívá zejména v nebývalých možnostech, které EMS nabídne pro jinou podobu hospodářství, organizace, společnosti a osobního života a rozvoje.

Cílem EMS je vytvořit měnový systém a ekonomiku, v nichž bude jednotlivcům poskytnuta větší svoboda. Tato svoboda by však neměla a nemůže být bez určitých povinností. Jednotlivci si stále zachovají společenskou povinnost přispívat společnosti, kdekoli je to možné a nutné. Což lze činit mnoha způsoby. Například intelektuálové a výzkumní pracovníci budou mít, doufejme, mnohem větší svobodu, aby si mohli sami mnohem více organizovat svůj čas, a v oblasti výzkumu budou mít mnohem větší přístup ke všem pomůckám a nástrojům potřebným k tomu, aby tento výzkum mohli provádět co nejlépe.

Dalším cílem EMS je obnovit logiku našeho finančního a měnového systému, a tím i celé společnosti.

Důležitý je také cíl společnosti EMS, aby se společnost skutečně stala udržitelnější. To zahrnuje odstranění nutnosti vyrábět, aby si zajistila příjem. Po zavedení EMS bude v budoucnu potřeba vyrábět mnohem méně. Další prodloužení životnosti výrobků a jejich zdokonalení. Spolu s možná chytrými způsoby, jak potřebovat méně fyzických předmětů v našem způsobu života a trávení volného času, to snad povede ke snížení výroby a spotřeby.

Další oddělení práce a příjmů, které umožňuje (zavedení) vynikajícího měnového systému, nabízí nebývalé možnosti. Umožní každému, aby měl vždy dostatek příjmů, přičemž další příjmy nemusí být zadržovány. Rovněž je třeba srážet mnohem menší nebo žádné daně z dodatečných příjmů a příjmů obecně. Protože s EMS, alespoň z finančního hlediska, již nejsou daně nutné. Koneckonců i bez jakýchkoli daňových příjmů mohou vlády jednoduše zaplatit všechny své výdaje stejně.

Vynikající měnový systém jako takový je skutečným růstovým systémem, v němž ekonomika a organizování již nebudou ani z finančního hlediska hrou s nulovým součtem.

A pak se dostáváme k hlavnímu účelu EMS, kterým je zabránit finanční a sociální katastrofě v naší společnosti. Tato katastrofa již probíhá, a to již několik let a ještě předtím, než se finanční krize stala oficiální. Finanční situace mnoha lidí se však od roku 2008 jen mnohem, mnohem zhoršila. Stále více lidí má nyní potíže vyjít s financemi. V následujících letech se to však bude jen zhoršovat. Pokud nebude zaveden vynikající měnový systém, a to je skutečně jediný způsob, jak této dalekosáhlé finanční a sociální katastrofě zabránit a vyřešit ji.

23. Zvyšování minimální mzdy v Nizozemsku v rámci EMS

Jedním z bodů diskuse, o kterém si myslím, že by v současné době, ale zejména v rámci EMS, neměl být předmětem diskuse, ale měl by být jednoduše realizován, je zvýšení minimální mzdy v Nizozemsku.

V současné době se minimální mzda pohybuje kolem 9 eur hrubého. Zahrnuje tedy platby na důchod, daň z příjmu, nemocenskou a podobně. To je velmi nízká částka příjmu za hodinu, ale také, pokud je tato minimální mzda vyplacena, je pro dotyčného zaměstnance velmi málo vyhrazeno na pozdější dobu, na jeho důchod. Ale také proto je příjem pro stát ve formě daně z příjmu nižší, pokud se mzda skutečně blíží minimální mzdě nebo se jí rovná.

Uvážíme-li, že pracovní agentury si za dočasné pracovníky, které zaměstnávají ve výrobních nebo distribučních podnicích, účtují a také dostávají zpravidla kolem 25 eur na hodinu. A kterým samy také zpravidla vyplácejí přibližně minimální mzdu. Tedy asi 9 eur na hodinu. Zatímco tedy firmy, které tyto lidi najímají, mají zřejmě na tytéž pracovníky 25 eur na hodinu nazbyt. Pak se nabízí otázka

Proč vláda umožňuje pracovním agenturám předávat agenturním zaměstnancům tak neuvěřitelně málo z oněch přibližně 25 eur?

Proč nezaložit národní pracovní agenturu nebo něco podobného, kde by si zaměstnanci mohli najmout agenturní pracovníky za stejnou nebo dokonce o něco nižší částku, než jakou v současnosti platí jiným pracovním agenturám. Ale kde by ti samí agenturní pracovníci dostávali za hodinu práce alespoň 15 eur hrubého. Z marže pak lze snadno zaplatit režijní náklady a navíc to povede k většímu příjmu státu z daně z příjmu. Ve skutečnosti to povede k výraznému zvýšení státních příjmů. V rámci EMS však budou tyto příjmy méně potřebné, takže možná bude možné snížit nebo zrušit i daň z příjmu. Zpočátku však může jednoduše zůstat na místě a v blízké budoucnosti se pomalu a postupně přizpůsobovat EMS.

V každém případě je nejen logické a velmi žádoucí, ale také docela možné, aby se minimální mzda obecně zvýšila na 15 eur za hodinu. Koneckonců zaměstnavatelé již nyní platí 25 eur na hodinu za zaměstnance, ostatně tuto částku zaměstnavatelé již v roce 2012 vyplácejí za brigádníky a všechny ty, kterým je vyplácena minimální mzda. Agentury dočasného zaměstnávání by pak měly být schopny fungovat z 10 eur, které jim zbývají jako marže, což by mělo být zcela možné. V opačném případě by prostě měly začít pracovat efektivněji, místo aby ze svých příjmů předávaly dočasným pracovníkům nesmyslně málo, jak to dělají nyní.

Zřejmě však stále existují argumenty pro to, aby minimální mzda zůstala tak nízká, jak je v současné době. Nepochybně půjde o finanční argumenty a vláda se zřejmě obává, že některé podniky, které se v současné ekonomice skutečně potýkají s problémy, se v případě zvýšení minimální mzdy dostanou do problémů úplně. Tato obava je mimochodem zcela oprávněná. Současný měnový systém a příjmová krize, která je nyní v důsledku toho skutečností, prostě mnoha jednotlivcům, ale i firmám opravdu velmi ztěžuje vycházení s penězi. A to bohužel znamená, že krok ke zvýšení příjmů, který je opravdu velmi potřebný, nelze kvůli závislostem ve společnosti snadno učinit. Právě proto je zavedení systému EMS velmi potřebné, protože moje inovace pro peněžní systém (metoda EMS) umožňuje drasticky zvýšit příjmy zejména nižších příjmových skupin, ale také příjmy těch, kteří mají nárok na dávky. Mimo jiné také tím, že se zvýší dotace na nájemné a také příspěvky na péči, a toto zvýšení se pak plně nebo částečně zaplatí prostřednictvím mé inovace pro peněžní systém.

Vraťme se však k tématu této části knihy. EMS tedy také umožní zvýšit minimální mzdu DOBŘE nebo ne podstatně. Toho lze dosáhnout snížením odvodů z hrubé mzdy (odvody na sociální a důchodové pojištění a daně z příjmu a podobně), ale také prostřednictvím příplatku nebo nepřipojení vlády k čisté hodinové mzdě. Ale i bez těchto dodatečných příplatků k čisté mzdě (příplatků) se tedy může čistá mzda prostřednictvím EMS zvýšit, protože nasazením inovace EMS pak stále více nebudou potřeba příspěvky na důchodové a sociální zabezpečení, které se v současnosti platí z hrubé mzdy. V důsledku toho se může rozdíl mezi hrubou a čistou mzdou zmenšit. A pracovníci si tak budou moci ponechat více čisté mzdy. Spolu s dalšími měnovými reformami prostřednictvím EMS, které také mohou vést a povedou ke zvýšení výdělků. Může jít o snížení daní a pojistného na zdravotní pojištění, ale také o další doplňková opatření.

24. Vynikající peněžní systém a rozdíl od toho, který již existuje, a toho, který je představován v teorii a vědě.

Můj vynikající peněžní systém se stane skutečností, jakmile bude zavedena moje inovace peněžního systému. Stane se tak, pokud bude použita k řešení současné dluhové krize a/nebo k doplnění současného pomateného a neúplného měnového systému.

V tomto ohledu je velmi důležité si uvědomit, že

Moje inovace měnového systému má doplnit současný měnový systém. S cílem učinit současný měnový systém úplnějším, ale také pružnějším a otevřenějším. Mnohem více odpovídat charakteristikám současné i budoucí společnosti.

Moje inovace měnového systému je nejen nejpotřebnějším a nejlepším řešením dluhové krize, ale také klíčem k udržitelnému měnovému systému. Tento udržitelný měnový systém je nutný k přeměně v udržitelnou společnost a k tomu, aby byl skutečný udržitelný růst také udržitelný a trvalý. I když nechci tvrdit ani zaručovat, že se tento udržitelný růst může skutečně stát realitou ve všech žádoucích oblastech, nejoptimálnější udržitelný růst vyžaduje udržitelný měnový systém. Můj vynikající peněžní systém je - alespoň pro dnešní společnost - nejudržitelnějším peněžním systémem pro naši společnost.

Udržitelná společnost vyžaduje udržitelnou organizaci. Udržitelnost je o kontinuitě. Ale kontinuita čeho? A udržitelnost čeho? Pokud jde o mě, udržitelnost organizace by měla být především udržitelností pro lidi a společnost obecně. Ne o udržitelnost pro pracovníky nebo udržitelnost pro zaměstnance nebo udržitelnost pro nebo výrobků a organizací. I když udržitelnost pracovníků, zaměstnanců, výrobků a organizací může být součástí udržitelnosti pro lidi a společnost. Součástí udržitelnosti však může být i zničení pracovníků, výrobků a organizací. Holopluralitní udržitelnost. Vychází z phronesis a řídí se prakticismem a tím, čemu říkám "rozumné smýšlení". K tomu je však zapotřebí, aby celý náš finanční a měnový systém skutečně vycházel z holopluralistické udržitelnosti a stal se jejím prostředníkem.

Můj vynikající měnový systém umožňuje holopluralitní udržitelnost, protože je to úplný, otevřený a flexibilní měnový systém. V něm je mimo jiné možné a reálné následující

Finanční a hospodářskou krizi může vyřešit a vyřeší můj vynikající měnový systém.

Oddělení příjmů od práce se stane možností a skutečností. Závislost na práci a práci při vytváření příjmu zmizí nebo se sníží, protože část příjmu pak může být skutečně vyprodukována/vyrobena bez potřeby jakékoliv práce. Zatímco nyní jsou skutečně všechny finanční zdroje, tedy i příjmy, výsledkem přímé či nepřímé práce minulé či současné.

Zrušení některých nebo všech daní bude možné, protože vládní výdaje již nebudou muset být financovány (obyvatelstvem) prostřednictvím daní. Zatímco v současné době jsou daňové příjmy potřebné k placení vládních výdajů, nebudou již potřeba, pokud se k financování vládních výdajů použije moje inovace peněz a peněžního systému

Protože bude existovat další možnost financovat vládní výdaje, ale také proto, že to nebude vytvářet další dluhy pro vlády, mohou vlády financovat mnohem více než nyní další výdaje, které usnadňují a umožňují udržitelnou společnost. Peníze navíc mohou být a budou k dispozici na vědu a na to, aby vládní organizace, organizace obecně a jednotlivci ve společnosti byli udržitelnější. Přičemž i body 1) až 3) usnadňují a jsou součástí nové udržitelné společnosti, kterou umožňuje moje inovace peněžního systému a kterou usnadňuje a podporuje můj vynikající peněžní systém.

S tím, jak se v důsledku zavedení mé inovace a z ní vyplývajícího vynikajícího měnového systému snižuje závislost mezi podniky a organizacemi, mohou být a budou také zavedena mnohem udržitelnější politická pravidla a opatření. Jako například v oblasti alternativních zdrojů energie.

Pokud jde o tyto energetické alternativy, lze pak začít uplatňovat například konkrétnější inovace, které povedou ke snížení spotřeby benzínu, ale budou stát mnoho pracovních míst. Také další zlepšení ve společnosti, která stojí pracovní místa, lze pak jednoduše zavádět rychleji, aniž by to mělo větší dopad na zúčastněné pracovníky nebo zejména na společnost. Prudké snížení spotřeby benzinu, které přijde relativně náhle, nepochybně povede k mnohem menšímu počtu pracovních míst, a tedy i příjmů pro společnost, jako je Shell. To však

nevadí, pokud budou mít postižení pracovníci i nadále zajištěn příjem a závislým společnostem lze v případě potřeby nabídnout i náhradu příjmu.

Moje inovace peněžního systému spočívá nejjednodušeji ve skutečném vytváření peněz. Jenže to je strašně velký rozdíl :

JAK se vytvářejí skutečné dodatečné peníze

Tím, že WHO vytvoří další peníze

KDYŽ se vytvoří další peníze

S jakým ÚČELEM se vytvářejí další peníze?

Za jakých PODMÍNEK jsou tyto peníze vytvořeny.

Na základě jakého finančního a měnového systému jsou peníze vytvářeny.

Podpořeno tím, jakým způsobem myšlení (sensemaking) jsou peníze vytvářeny a používány.

Všechny tyto aspekty, pokud je to možné a praktické a možné, jsou již součástí mé inovace peněžního systému a mého vynikajícího peněžního systému. To, co již bylo zmíněno v mé knize na amazonu/kindlu, pokud jde o mou inovaci pro peněžní systém. Zatímco body 1 až 7 jsou rovněž zahrnuty a obsaženy v řešení, které je mou inovací pro peněžní systém. Kromě toho je tedy moje inovace pro peněžní systém nejen řešením dluhové krize, ale stejně tak nezbytným doplňkem našeho peněžního systému vedoucím k Vynikajícímu peněžnímu systému.

Pokud si vzpomínám, ve své předchozí knize jsem se o názvu Vynikající měnový systém nezmínil. Ale uvědomění si, že moje inovace k němu povede, a podstatné rysy EMS a také měnové politiky, která s ním souvisí, jsou v textu obsaženy s popisem toho, co s ním může být a bude možné. Například částečné nebo úplné zrušení daní, jako je daň z příjmu, spotřební daň z benzinu, daň z přidané hodnoty. Ve skutečnosti byly všechny potřebné prvky EMS obsaženy v mé knize z roku 2011, pouze jsem je tehdy nepojmenoval názvem/představitelným názvem Vynikající měnový systém.

Obsah a charakter mé inovace peněžního systému je z definice nejlepším řešením dluhové krize a nejoptimálnějším doplňkem našeho současného peněžního systému v současných podmínkách, jako je mimo jiné naše ekonomika a společnost. Samotná inovace spočívá, jak jsem napsal ve své předchozí knize (k dispozici na amazonu/kindle), v dodatečné tvorbě peněz následujícím způsobem

Vláda nebo vlády (kdo) nainstalují na svůj vlastní server nebo počítač stejný software, který používají banky pro internetové bankovnictví a/nebo vlastní bankovní systém.

Tento software bude propojen s mezinárodním bankovním systémem. Od té chvíle je vládní server také jen bankou a součástí mezinárodního bankovního systému.

Vláda vytvoří bankovní účet v rámci svého vlastního bankovního systému (pomocí softwaru, v rámci digitálního počítačového systému) a pak na něm také vytvoří digitální peníze zadáním čísla nebo číslice s několika nulami jako znaku měny. Je možné, že běžný software bude muset být pro tento účel mírně upraven, ale to bude pro malého programátora daného softwaru jednoduchá operace/krok.

Po digitálním vytvoření čísel na tomto bankovním účtu vytvořeném vládou je pak lze použít k řešení dluhové krize splacením dluhů vlády nebo vlád. Lze z něj financovat všechny druhy dalších vládních výdajů, například sociální zabezpečení, ale také další výdaje na vědu a další udržitelnost a zlepšování naší společnosti. V pozdější fázi mohou na základě pravidel získat povolení vytvářet další peníze na úhradu věcí i další strany a možná i konkrétní osoby. Například třeba na vědecké účely, zdravotnictví, údržbu kritických procesů a organizací.

Důležité je však i to, co jsem v souvislosti s mou inovací peněžního systému nezmínil a neřešil. Přestože bych se zde měl o něčem takovém zmínit, protože je to přece jen velmi podstatné. Bylo to vlastně obsaženo již v tom, co jsem již popsal, ale zřejmě to z toho není zcela jasné. Byť jde o to, že moje inovace pro peněžní systém nemá za cíl zcela odstranit dluh a/nebo tvorbu dluhu z naší společnosti.

To vyplývá i z toho, co jsem napsal ve své předchozí knize, totiž že pokud jde o řešení dluhové krize, s vytvořenými penězi by měly a mohou být splaceny (pouze) veřejné dluhy a případně část veřejných a podnikových dluhů (ale ne všechny).

To tedy znamená, že dluh a vytváření dluhu bankami při půjčování peněz prostě zůstane součástí našeho měnového systému. Moje inovace měnového systému nespočívá v tom, aby v budoucnu nevznikaly soukromé dluhy a dluhy pro organizace. Jejím cílem je však zabránit vzniku budoucích dluhů vlád. To pak přináší výhody jak organizacím, tak jednotlivcům, protože to umožňuje snížit nebo dokonce zcela odstranit daně. Ale také, a to je možná mnohem důležitější a podstatnější, moje inovace a z ní vyplývající vynikající měnový systém umožní urychlené přijetí udržitelného nebo žádoucího vývoje ve společnosti. A to i v případě, že tyto povedou ke snížení příjmů společností nebo dokonce ke zničení či zániku celých průmyslových odvětví nebo společností či organizací. Snížení příjmů postižených jednotlivců lze totiž po zavedení mé inovace a v rámci Vynikajícího měnového systému snadno doplnit prostřednictvím příplatků k příjmům od vlády.

Na individuální úrovni však bude moci vláda v mnoha ohledech hrát mnohem větší roli při uspokojování potřeb spotřebitelů.

Ve skutečnosti se to však již děje, protože moje inovace peněžního systému, pokud bude správně aplikována, skutečně zaručí dostatečný příjem pro každého, a to i v současných a budoucích situacích. Z nižších příjmů se budou moci příjmy zvýšit do té míry, že si skutečně každý bude moci koupit vlastní bydlení a vlastně ho i nadále platit, i když budou zaplaceny ostatní nezbytné příjmy a dokonce i luxus. Aniž by musely vznikat nedoplatky. Protože však systém nedoplatků a způsob jejich vymáhání má v sobě také logiku, která také zůstává alespoň částečně v rámci Vynikajícího peněžního systému, bude muset zůstat součástí peněžního systému. Ve skutečnosti se však ty části Vynikajícího peněžního systému, které do Vynikajícího peněžního systému nezapadají, víceméně automaticky přizpůsobí nebo budou přizpůsobeny nové situaci, která pak nastane. Koneckonců v rámci systému se naše společnost přizpůsobuje dostupným možnostem. Tyto možnosti se po zavedení mého Vynikajícího měnového systému dramaticky zvýší téměř ve všech oblastech a oborech. Současné negativní trendy a negativní povaha mnohého, co souvisí s penězi (což je v této společnosti v podstatě všechno), se pak skutečně mohou změnit v

něco skutečně pozitivního a také mnohem pozitivnějšího než kdykoli předtím. Udržitelnost a udržitelné organizování a také udržitelné sociální vztahy pak budou mít mnohem větší šanci než v současné době.

Můj vynikající peněžní systém je nejudržitelnějším peněžním systémem, jaký si lze pro současnou i budoucí společnost představit. Přičemž samozřejmě nevylučuji, že tento systém může být a nakonec bude nahrazen ještě lepší alternativou pro tuto dobu. Nakonec bude role peněz, jak je známe dnes, stále více ustupovat do pozadí a ztrácet na významu. Záležitosti, jako jsou platby, aniž by plátce v daném okamžiku převzal iniciativu a věnoval tomu pozornost - ale dal nebo dal k tomu souhlas -, jsou toho příkladem. A nemám na mysli jen autorizace jako nyní, ale také například platby v supermarketech nebo jiných fyzických obchodech pomocí skenování oční duhovky nebo jiného automatického rozpoznávání a autorizace. Technologie budoucnosti k tomu začne dávat stále více možností, ale kromě toho je pro to mnohem lepším základem a vodítkem můj vynikající peněžní systém.

Ale pro tuto dobu a také pro umožnění a usnadnění dalšího zlepšování společnosti v nejrůznějších oblastech je mé řešení dluhové krize a doplnění našeho současného neúplného a pomateného finančního systému naprosto nezbytné. Mé řešení dluhové krize a doplnění finančního a měnového systému vedoucí k Vynikajícímu měnovému systému, který jsem inicioval a vyvinul, je naprosto nezbytným krokem. Řešení dluhové krize nelze provést pouze zrušením státních dluhů bankami. Protože tak se do systému nedostanou žádné další peníze, což je naprosto nezbytným předpokladem pro vyřešení dluhové krize.

Řešením není ani přechod na tzv. bankovnictví s plnými rezervami, který navrhuje mimo jiné anglická iniciativa pozitivních peněz. Tato alternativa, pozitivní peníze, také nazývá tvorbu peněz bez dluhu (což je mimo jiné také moje inovace peněžního systému) , ale samozřejmě existují různé způsoby, jak vytvářet peníze bez dluhu. Záleží například hodně na tom, kdo to dělá, ale hlavně jak to dělá. Bankovnictví s plnými rezervami není dobrou alternativou, právě naopak. Případné vytváření dluhu v peněžním systému není špatné ani škodlivé, naopak. Dluh sám o sobě není problém, ale skvělý nástroj a vlastnost našeho současného finančního systému. Na čemž v zásadě není třeba nic měnit, kromě odstranění nelogičnosti příliš malé nebo žádné dodatečné tvorby peněz,

když je to potřeba. Kromě tvorby dluhů je tedy třeba vytvářet dostatek peněz, aby bylo možné tyto dluhy (nadále) splácet a také aby byla zaručena kontinuita a udržitelnost naší společnosti.

Ve finančním deníku z 12. května 2012 vyšel článek, jehož autorem je mimo jiné Klaas van Egmond. Tento článek se jmenuje "Zásadní chyby ve finančním systému; tvorba peněz by měla být úkolem vlády" (Klaas van Egmond, " Fundamental errors in financial system- Money creation should be task of government" (Zásadní chyby ve finančním systému - tvorba peněz by měla být úkolem vlády). , 12. května 2012). Tento článek je zajímavý sám o sobě, ale zejména proto, aby se dal do souvislosti s mou inovací peněžního systému. Kterou jsem tedy vyvinul před rokem 2011 a která je popsána v mé knize, kterou jsem vydal na amazon/kindle v roce 2011. Mimochodem, kolem roku 2010 jsem byl také v krátkém kontaktu s iniciátorem iniciativy pozitivních peněz ve Velké Británii. Iniciativou, o níž se zmiňuje i Klaas van Egmond v článku, který vyšel ve finančním deníku. Iniciátorovi iniciativy pozitivních peněz jsem tehdy také sdělil, že se mi části jeho příběhu líbí, ale také jsem mu poslal informace a upozornil na svou práci. Následně je jejich cílem také tvorba vládních peněz a vize podobné těm, které vyjádřil v článku pan van Egmond. Ale, a to je podstatné, jak vize a koncepty iniciativy Pozitivní peníze, tak koncepty pana van Egmonda jsou stále podřadné a vycházejí ze současného peněžního systému a omezené vize a možností do budoucna.

Iniciativa za pozitivní peníze například prosazuje (stejně jako všechny ostatní skupiny patřící do Mezinárodního hnutí za měnovou reformu, stejně jako Nadace Naše peníze) bankovnictví s plnými rezervami. Což je naprosto neudržitelný a restriktivní a škodlivý způsob bankovnictví. Ačkoli Milton Friedman také obhajoval totéž.... Pokud jde o Positive Money UK, dále tato iniciativa tvrdí, že jsme se dostali do problémů kvůli vytváření dluhu bankami nebo kvůli dluhu či současnému finančnímu a bankovnímu systému jako takovému. Což je zcela nepravdivé a irelevantní. Alternativa k domnělému problému - který není skutečným problémem - je pak vypracována prostřednictvím nového, ale také velmi restriktivního bankovního systému." Ačkoli pan van Egmond nezmiňuje mé jméno a ani iniciativa Pozitivní peníze, jsem jedinou osobou, která je v chápání peněz a měnového systému a politiky a jejich možností do budoucna nejpokročilejší. A jsem jediný, kdo vytvořil skutečné a nanejvýš dokonalé řešení dluhové krize. Ale kromě toho i k přeměně naší společnosti v mnohem udržitelnější a sociálnější. V níž je vynikající měnový systém, který jsem vytvořil -

a který začne platit, jakmile bude moje inovace zavedena -, podpůrný a elementární.

Následující fakta, uvedená v článku "Fundamental errors in financial system; money creation must be task of government" (Klaas van Egmond, " Fundamental errors in financial system- Money creation must be task of government"), však ukazují na to, že vláda musí být schopna vytvářet peníze. , 12. května 2012) o úrocích a úrocích. Což mimochodem předpokládám, že jsou fakta a že to, co zde pan Egmond tvrdí, je pravda a správné. Zatím jsem si to neověřil a nemám na to zcela dostatečné prostředky. Ale i kdyby některé z následujících věcí uvedených v článku nebyly správné, alespoň některé z nich posílí vhled. Rád bych zde zmínil následující otázky/body"

- Nizozemsko potřebuje snížit výdaje o 14 miliard eur, aby splnilo tříprocentní normu rozpočtového deficitu.

- Co se týče inflace, index spotřebitelských cen - hlavní ukazatel používaný ke kvantifikaci inflace - nezahrnuje skutečně nedostatkové zboží. Domy a pozemky do něj NEJSOU zahrnuty.

- Ceny domů v posledních desetiletích rostly přibližně o 5 % ročně.

- Celkově se kapitál strukturálně přesouvá z reálné ekonomiky do finanční ekonomiky, která vytváří peníze.

Takže tyto body, všechny zmíněné ve výše uvedeném článku, jsou přinejmenším zajímavé a také zajímavé. Co je však dále zajímavé, je něco, co jsem dosud nevěděl. Tím mám na mysli následující citát Abrahama Lincolna :

"Vláda by měla vytvořit, vydat a dát do oběhu veškerou měnu a úvěry potřebné k uspokojení kupní síly vlády a kupní síly spotřebitelů. Přijetím těchto zásad se daňovým poplatníkům ušetří obrovské částky na úrocích. Peníze přestanou být pánem a stanou se služebníkem lidstva." (Abraham Lincoln, prezident USA 1861-5)

Bron : http://www.moneyreformparty.org.uk/money/about_money/quotes.php

Na zmíněné internetové stránce je takových prohlášení různých politiků a významných osobností více. Tato webová stránka se rovněž odvolává na

iniciativu Pozitivní peníze. A v jednom z nich se mimo jiné uvádí následující, v angličtině:

- "Strana za reformu peněz existuje proto, aby vzdělávala britský lid a jeho politiky o peněžním systému a vedla kampaň proti vytváření peněžní zásoby soukromými bankami."

- "Cílem strany a její jedinou politikou je prosazovat všemi zákonnými prostředky zrušení pravomoci vytvářet státem kryté peníze (libry) soukromými osobami nebo společnostmi za účelem soukromého zisku a investování této pravomoci do státní správy nebo místní samosprávy ve prospěch veřejných financí."

- Úkolem strany je prostřednictvím volebního a jakéhokoli jiného právního procesu upozornit britský lid a jeho politiky na problémy způsobené současným peněžním systémem založeným na dluhu a na řešení těchto problémů vydáním peněz vytvořených vládou.

Má být platformou pro ty, kteří jsou přesvědčeni o zásadní potřebě zrušit současný peněžní systém založený na dluhu a nahradit jej systémem založeným na penězích vytvořených vládou.

(http://www.moneyreformparty.org.uk)

Poslední bod zde uvedený ukazuje, že systém peněžní reformy byl vytvořen s cílem nahradit současný peněžní systém založený na dluhu peněžním systémem založeným na penězích vytvořených vládou. Nezabývá se však tím, jak by pak tento vládou vytvořený systém nebo peníze měly vypadat. Zároveň však říká, že současný systém založený na tvorbě dluhu by měl zcela zaniknout. Kromě toho se na stránkách Strany pro peněžní reformu zmiňuje účtování úroků z dluhu jako něco negativního a nežádoucího.

Pokud jde o úplné nahrazení jednoho systému jiným, názory strany pozitivních peněz a strany peněžní reformy se tedy shodují. Oba také zmiňují systém založený na tvorbě dluhu a také tvorbu peněz bankami z ničeho jako hlavní problém a také příčinu problémů ve společnosti. Iniciativa pozitivních peněz chce nejrůznější regulace a zmiňuje se i o přísném sledování množství peněz, aby se zabránilo inflaci. Něco podobného zmiňuje i strana pro peněžní reformu.

Návrhy pozitivních peněz ve Velké Británii i návrhy strany peněžní reformy jsou proto v praxi nerealizovatelné, ale navíc jsou v praxi stejně škodlivé a negativní jako současný peněžní systém. Možná o něco méně, ale faktem zůstává, že jak pozitivní peníze UK, tak strana za reformu peněz prosazují nahrazení současných struktur a systémů, které nejsou optimální, nebo jsou dokonce v praxi negativní. A v žádném případě nejsou proveditelné.

Částečně je to také proto, že iniciativa pozitivních peněz a také iniciativa peněžní reformy Spojeného království ještě dostatečně nechápou podstatu a možnosti peněžního systému a měnové politiky, a také proto se stále příliš opírají o ontologická hlediska a koncepty, které si dostatečně neuvědomují existující možnosti.

Moje inovace peněžního systému a z ní vyplývajícího vynikajícího měnového systému. Inovace, kterou navrhuji ve své knize na amazonu/kindlu, je záměrně pojmenována jako inovace a jako nástroj, který však zmiňuje nezbytné předpoklady a strany pro její zavedení. Nic víc a nic míň. V podstatě ani tak nezáleží na tom, zda banky nebo vlády mou inovaci zavedou nebo implementují, jde spíše o to, aby se uskutečnila. A to mnou navrženým způsobem. Na malých rozdílech v tomto ohledu hodně záleží. A mnoho věcí, které se zdají být z hlediska rozdílů extrémně malé, jsou ve skutečnosti velmi velké rozdíly. Jako například následující rozdíly/charakteristiky mé inovace ve srovnání s jinými návrhy :

Moje inovace má doplnit, nikoli nahradit stávající peněžní toky a peněžní systémy.

Moje inovace se zaměřují na finanční oblast, ale tak, aby v konečném důsledku zlepšily nejen postavení a příležitosti jednotlivců, ale aby zlepšily celou společnost. A dále je moje inovace zaměřena na udržitelnou organizaci, kde je sociální stránka velmi důležitá a hraje ústřední roli.

Moje inovace vychází z poznání, že peníze jsou - a měly by se stát - mnohem více katalyzátorem udržitelného růstu a udržitelného organizování.

Moje inovace směřuje k mnohem otevřenějšímu peněžnímu systému, než je současný uzavřený a poměrně rigidní peněžní systém. Otevřený peněžní systém slouží jednotlivcům a společnosti, a ne naopak.

Důvodem, proč má moje inovace doplnit tu současnou, je zčásti to, že nepovažuji vytváření dluhu jako takového a také placení úroků za problém pro společnost. A to ani není. POKUD je finanční a ekonomický systém úplný. Nyní není a můj doplněk to napravuje tím nejskvělejším a nejefektivnějším způsobem.

Na rozdíl od iniciativy Positive Money a také iniciativy Money Reform UK nevidím inflaci jako problém. A pokud a až bude moje inovace peněžního systému řádně zavedena, tak ani nebude. Částečným důvodem je také následující bod

Moje inovace se v podstatě zaměřuje na pochopení, že v systému, ekonomice nebo společnosti (ať už to nazveme jakkoli) je příliš málo peněz, a vychází z něj. Pochopení, že subjekty (subjekty jsou objekty, subjekty, organizace, ale také procesy) v naší společnosti požadují stále více peněz nebo jejich částí. Něco, co na všech úrovních vede k tomu, že se peníze stávají stále vzácnějšími a jejich přidělování různým subjektům se stává stále obtížnějším a obtížnějším procesem volby. V důsledku rostoucího nedostatku peněz v různých časech a na různých místech společnosti. To lze vyřešit jedině tehdy, pokud se skutečně DOSTATEČNĚ vytvoří/do systému vstoupí více peněz. Nikoliv prostřednictvím tvorby dluhu, ale bez tvorby dluhu.

Tento poslední bod však neznamená, že by tvorba dluhu byla problémem sama o sobě. Naopak. V zásadě platí, že když si lidé něco půjčí, je oprávněné, že za to musí platit úroky (jako kompenzaci za práci v bance i jako kompenzaci za poskytnutí peněz jednotlivci a podniky bankám) a také že musí vypůjčené peníze vrátit. To je něco, co je normální a běžné a co má také dobrou logiku. Něco jiného však nastává, když banky vytvářejí peníze ze vzduchu a pak je půjčují stranám a dostávají za ně ze vzduchu jak úrok, tak splátku. Nebo když lidé vytvářejí peníze z ničeho a pak je půjčují vládám. Které pak musí zaplatit úrok a také tuto částku vrátit. Netvrdím, že to tak v současné době je, ale tam, kde systém takto funguje, je něco opravdu špatně. V takovém případě by si vlády neměly půjčovat peníze, ale měly by mít možnost a možnost vytvářet peníze z ničeho, aby mohly platit výdaje i dluhy.

Alternativa navrhovaná iniciativou Pozitivní peníze tedy není dobrá hned z několika důvodů. Iniciátoři sice uvádějí některá dobrá tvrzení, ale rozpracování jejich návrhů je chybné. A jejich návrh obecně, jehož důležitou součástí je bankovnictví s plnými rezervami (alespoň v této době, kterou je rok 2011 a zatím i rok 2012), je zcela chybný a nepovede ke zlepšení situace ve světě ani ekonomicky. Naopak. Jejich alternativa povede k neudržitelné finanční a

ekonomické situaci a ještě více zkostnatí naši společnost, než je tomu v současné době. Situaci, kterou absolutně nemůžeme využít a která povede k ještě větším problémům, než jaké již máme.

Můj vynikající měnový systém je řešením krize A nástrojem a nezbytným doplňkem měnového systému k přeměně naší společnosti v udržitelnou společnost. V níž je transformace od udržitelných výrobků přes udržitelné organizace k jádru udržitelné společnosti, kterým je udržitelné organizování, velmi podstatná. V rámci manažerských a organizačních věd bude hrát udržitelná organizace stále elementárnější roli, protože udržitelnost (a mluvím o udržitelnosti jako o velmi obecném a širokém pojmu a podstatě organizace) je v naší společnosti stále podstatnější. Ale hlavně také proto, že udržitelnost představuje velmi podstatné jádro organizování a řízení a může proměnit všechny společenské vědy v něco mnohem lepšího a velkolepějšího, než co máme k dispozici dnes. Stavební kameny pro to již částečně existují, ale co se týče obsahu, je udržitelné organizování teprve v plenkách. Aby se udržitelné organizování skutečně stalo možným v mnohem větší míře, než je tomu nyní, bude se muset především uskutečnit také moje inovace peněžního systému a z ní vyplývající Vynikající peněžní systém.

Závislosti a nedostatek vedou k omezením. Omezení, která jsou v mnoha oblastech škodlivá. Udržitelnost je o svobodě, pokud tato svoboda představuje odstranění, osvobození od těchto omezení. Nebýt omezován v jednání. To je však pouze podmínkou toho, aby udržitelnost byla skutečně mnohem více možná, než je možné v současné době. Kromě této podmínky či předpokladů udržitelnosti však samozřejmě existují i podstatné aspekty a kvality, které udržitelnost představuje a umožňuje. Udržitelnost je o kvalitě a kvalita může být skutečně uskutečněna pouze tehdy, pokud existují možnosti volby a pokud je lze skutečně realizovat.

K tomu je také zapotřebí, aby se politika a politická politika staly udržitelnějšími. Což je začátek a předpoklad pro to, aby se zbytek společnosti stal udržitelnějším.

25.Udržitelnost organizace a role a postavení politiky v ní

Zde se chci podívat na koncept udržitelnosti a udržitelného organizování poněkud šířeji a hlouběji a na to, co to znamená pro politiku. Ti, kdo budou tuto část číst, snad pochopí, že mé chápání udržitelnosti a udržitelného organizování se od běžných představ o udržitelnosti a udržitelném organizování značně liší. Kde tento rozdíl spočívá mnohem více v pojetí nebo perspektivě či vizi, z níž jsou udržitelnost a udržitelnost pojímány a chápány, než v samotném slově udržitelnost. Udržitelnost a udržitelné organizování však také nabývají zcela jiného významu a obsahu, než je obvyklé. A kde jsou tyto rozdíly velmi podstatné a dobré pro výrazně lepší pochopení udržitelnosti a udržitelného organizování, ale také vedou k výrazně lepším možnostem pro naši společnost, organizace i jednotlivce. Možnosti, které se po zavedení mé inovace a v rámci vynikajícího měnového systému stanou mnohem reálnějšími.

Než se tedy budu dále zabývat udržitelností politiky, musím také trochu více pohovořit o svém chápání udržitelnosti a udržitelného organizování. Co oba tyto pojmy znamenají? Je samozřejmě poměrně obtížné to dobře formulovat, ale pokusím se o to zde, doufám, dobře.

Udržitelnost, jak ji chápu a jak ji myslím, se týká vztahové udržitelnosti a udržitelnosti v současnosti a v budoucnosti. Ale také o udržitelnosti, jak může a vlastně by měla dostat obsah v budoucnosti vzhledem k novým možnostem přítomného a budoucího času. Kde přítomnost je součástí budoucnosti a určuje budoucnost, ale kde tato determinace a determinovanost přítomného času pro budoucnost může být také usměrňována. A v níž lze vliv přítomnosti na budoucnost v některých oblastech a aspektech docela omezit, pokud se pro to vytvoří vhodné podmínky. A protože udržitelnost je také o snižování závislostí a omezení, je udržitelnost také o snižování vlivu a závislostí minulosti na přítomnost a minulosti a přítomnosti na budoucnost a do budoucnosti. Budoucnost, naše společnost, musí být udržitelná. Čím udržitelnější společnost je, tím více možností má společnost i jednotlivci zvolit si pro sebe udržitelnější cestu rozvoje. Což by nemělo a nemůže znamenat úplnou svobodu volby. Řízení je nezbytné, ale řízení založené na udržitelnosti jednotlivců a společnosti a zaměřené na ni.

Důležitou roli zde hraje také okouzlení, okouzlení jako obohacení života a společnosti. Vztahová udržitelnost je o okouzlení. Skutečná společenská odpovědnost (SR) je jednou z podmínek a nástrojů okouzlení. K okouzlení však vedou také vztahové a udržitelné inovace. Společenská odpovědnost firem v dnešní době bohužel stále příliš vychází z možností či spíše nemožností našeho současného peněžního systému a politiky. Měnovou politikou mám na mysli jako vždy také finanční politiku organizací a jednotlivců. Tato měnová politika bohužel stále příliš brzdí skutečnou plnohodnotnou a čistou sociální politiku.

Udržitelnost je třeba realizovat v několika oblastech. Udržitelnost zahrnuje environmentální udržitelnost, sociální udržitelnost, finančně-ekonomickou udržitelnost, organizační a organizační udržitelnost a individuální udržitelnost.

V posledních desetiletích jsme všichni žili stále méně udržitelně. Žijeme nezdravěji, naše sociální vztahy a společnost jsou stále méně udržitelné a také ekologicky jsme stále méně udržitelní. Částečně je to způsobeno také stále neudržitelnější politikou a politickými opatřeními. O příčinách tohoto stavu lze uvažovat různě a budou zde i rozdíly či spíše více příčin. Zejména však hlavní příčina spočívá také v našem současném finančním a ekonomickém systému a v roli a možnostech či spíše nemožnostech a omezeních, které v naší společnosti nabízí a dává. Kromě toho je to také důsledek věcně právě opravdu špatné a neudržitelné měnové a obecné politiky vlád a vládních a také větších organizačních celků, jako je například EU.

Udržitelnější politická udržitelnost vyžaduje sjednocení. Toto sjednocení by se však mělo zaměřit spíše na sjednocení záměrů a méně na sjednocení zákonů a činů. Tím nemyslím, že by zákony neměly a nemohly být nadále jednotné, ale sjednocování záměrů a perspektiv by naopak nemělo začít omezovat svobody jednotlivců a Mac Donaldization společnosti, organizací a jednotlivců. Kde McDonaldizace znamená standardizaci pracovních postupů, činností a jednání.

Pro udržitelnější společnost a organizaci bude muset "já" nebo "my" versus "ti druzí" stále více ustupovat "já" nebo "my" a "ti druzí". To je však obtížná oblast napětí, zejména proto, že hodnoty a ctnosti jsou obtížné, protože na jedné straně je třeba respektovat a poskytovat svobodu i druhým a na druhé straně je důležitá

kvalita a hodnoty a normy v jednání. Ne vždy je však tak jednoduché a snadné posoudit nebo lépe pochopit, co je to nyní kvalita jednání a jaké normy a hodnoty ve společnosti a individuálním a kolektivním jednání by měly a neměly být žity a jakým způsobem.

Udržitelnost je na jedné straně o vytváření vhodných podmínek a příležitostí, na druhé straně je třeba stanovit omezení a do určité míry zabránit nežádoucímu vývoji. To vyžaduje zásahy a angažovanost státu a politiků, ovšem vhodným a žádoucím způsobem. Což je možné pouze tehdy, pokud se stát a politici sami stanou udržitelnějšími, pokud z hlediska obsahu a organizace budou stát a politici mnohem více v souladu a v souladu s tématem a realitou a žádoucím uspořádáním udržitelnosti.

To však vyžaduje finanční systém, který skutečně umožňuje pozitivní měnovou politiku. V současném peněžním systému tomu tak není. Tento peněžní systém je příliš strnulý a uzavřený a neodpovídá dnešní době. Neodpovídá současné situaci a již dlouho tomu tak není. Finanční krize z roku 2008 a z ní vyplývající dluhová krize, která trvá dodnes, je důsledkem nahromadění finančních deficitů. Akumulace, ke které mohlo dojít jen proto, že jsme hromadili dluhy, a to mnohem déle než dokonce deset let před rokem 2008. To vše tedy trvá mnohem déle. To, že se dluh hromadil po celá léta, je jedině správné. Protože bez této akumulace dluhu bychom v letech před finanční krizí nikdy společně nedosáhli tak dobrých výsledků, ekonomika by na tom byla mnohem hůře i tehdy.

Takže neproblematizování dluhu pro rok 2008 fungovalo jen pro tuto dobu. A fungovalo by i pro současnou dobu. Tedy pokud, ale jen pokud by politici a vlády NEproblematizovali dluhy současné doby a nejlépe i inflaci současné doby, ale prostě by přijali mnohem více - včetně Řecka - pak by to již vedlo k mnohem lepší ekonomické situaci a také k větší zaměstnanosti a růstu i pro současnou dobu.

Faktem je, že i dluhy pak rostou více, stejně jako v období před krizí. Faktem také je, že zatímco měnová politika vlád snižuje vládní dluhy, na druhé straně tyto dluhy rostou stejně rychle a pravděpodobně ještě rychleji mezi obyvateli

země. Jednotlivci. Kteří se kvůli vládním škrtům musí zadlužovat ještě více. A někteří soukromníci - jednotlivci - nehospodaří vůbec.

Vzhledem k závislostem v životě jednotlivců bude mít současný obsah měnové politiky negativní dopad na mnoho životů. Tomu lze zabránit a lze to napravit pouze zavedením mé inovace peněžního systému.

Jakmile se vynikající peněžní systém stane skutečností, budou muset být s mou inovací peněžního systému plně napraveny i škody, které nyní - před zavedením tohoto vynikajícího peněžního systému - utrpěly. Jednotlivci, kteří byli nyní i v minulosti nepříznivě postiženi dluhovou krizí, musí být v budoucnu vládou odškodněni. V čemž musí být kompenzovány přinejmenším finanční škody, které mohou zahrnovat i další odškodnění.

26. Nepodmíněný základní příjem, QE pro občany a "dluhové jubileum".

Nadace "Naše peníze" přišla v minulosti nejméně se dvěma návrhy, které nebudou fungovat. Mám na mysli následující 2 frakční návrhy, které chtějí realizovat v rámci současného měnového systému (nebo v rámci svého návrhu bankovnictví s plnými rezervami) :

Využití peněz z kvantitativního uvolňování (QE) EU pro přímé výhody pro obyvatele

Bezcenný návrh nepodmíněného základního příjmu

Oba návrhy pocházejí od skupin - a jednotlivců, kteří jsou s nimi spojeni - které ve srovnání se mnou stále příliš málo rozumějí tomu, co se ve společnosti děje a co je potřeba k tomu, aby se problémy v ekonomice a společnosti skutečně vyřešily nebo alespoň vytvořily co nejlepší podmínky/kontext. Přičemž bod b) lze optimálně realizovat pouze tehdy, je-li dostatečně pochopen i bod a).

Nadace "Naše peníze", stejně jako většina skupin a jednotlivců v naší společnosti, stále předpokládá, že hlavní příčinou dluhové krize jsou banky. Že si ji svým jednáním uvědomily. Jenže nadace " naše peníze" a jednotlivci na ni napojení se z hlediska příčiny přece jen více zaměřují na měnový systém a konkrétně na to, že bankám je umožněno vytvářet peníze ze vzduchu prostřednictvím bankovnictví s částečnými rezervami. Tuto funkci či možnost vytváření peněz z ničeho bankami chce tedy nadace " naše peníze" těmto bankám odebrat; chce, aby banky již neměly možnost bankovnictví částečných rezerv. Už vůbec ne. Alternativou, kterou navrhuje " naše peníze" a všechny ostatní skupiny sdružené v " mezinárodním hnutí za měnovou reformu", je systém bankovnictví s plnými rezervami (FRB). Klaas van Egmond jej navrhuje také, a to i v publikaci, na kterou odkazuji v jiné části této knihy.

Skutečnost je nyní taková, že jak široká veřejnost, tak i skupiny sdružené v "mezinárodním hnutí za měnovou reformu" (včetně "Nadace Naše peníze") nakonec považují banky a bankovní systém za zodpovědné za vznik krize v roce

2008 i po něm. To platí i pro vládu. Dne 16. března 2016 se ve druhé komoře Parlamentu projednávala občanská iniciativa " Naše peníze".

Z diskuse, která zde proběhla, mimo jiné vyplynulo, že většina členů vlády považuje banky za hlavní příčinu vzniku a udržování hospodářské krize, která se oficiálně projevila v roce 2008. Rok 2008 je také mnohými považován za počátek finanční krize, zatímco základní příčiny byly přítomny mnohem déle a krize se také vyvíjela mnohem déle.

Navzdory tomu, co sděluje Nadace Naše peníze a čemu věří téměř všichni jednotlivci a organizace i vlády, nejsou příčinou krize ani tak banky. Ani měnový systém jako takový. Příčinou krize však byl a je vývoj ve společnosti, který vedl k tomu, že současný měnový systém přestal odpovídat vývoji a problémům, které jsou v dnešní společnosti aktuální. Ve skutečnosti současný měnový systém také již dlouho neodpovídá vývoji ve společnosti, a to i v ekonomice a společnosti a v souvislosti s nimi od několika desetiletí zpět až do současnosti. Transformace na lepší měnový systém je již dávno na místě. Čímž lepším se v tomto případě myslí měnový systém, který mnohem lépe a alespoň přiměřeně podporuje předchozí i současný a budoucí vývoj v naší společnosti a ekonomice. Současný měnový systém a z něj vyplývající (možné) politiky toho naprosto nejsou schopny, což je také skutečný důvod, proč nyní čelíme současným problémům.

Proto zaměření současné vlády, která chce a myslí si, že problémy vyřeší úpravami současného měnového systému, nebude a ani nemůže fungovat. V žádném případě. Transformace současného měnového systému je skutečně naprosto nezbytná. Pouze jiným způsobem, než navrhuje nadace " naše peníze". Potřebný je takový měnový systém, který bude a může plně podporovat společnost ve všech ohledech. Nejlepší možností, jak jsem se o tom již mnohokrát zmínil, je vynikající měnový systém, který jsem vytvořil.

Je však přinejmenším zajímavé, že v poslední době se prostřednictvím QE vydává přibližně 80 miliard eur měsíčně. A na co se v současnosti utrácejí. Zvláště když se podíváme na vývoj úrokových sazeb v současné době a na co jsou tedy peníze utráceny, ale také kterou bankou (ECB) a kdo je nakonec

vlastní. Velmi zajímavá by v této souvislosti mohla být i skutečnost, že měnové financování je zakázáno.

Skutečnost je taková, že QE se vynakládá hlavně na to, aby ECB odkupovala státní dluhopisy od bank. Pokud tomu dobře rozumím, ECB v konečném důsledku patří všem zemím a prostřednictvím odkupu státních dluhopisů ze strany ECB se státní půjčky, tj. národní půjčky zemí EU, přesouvají z bank do ECB. To se děje tak, že se tyto odkupy financují prostřednictvím nízkonákladových úvěrů nebo vůbec žádných úvěrů. Pokud tomu dobře rozumím, jde o první případ, ale nejsem si tím stoprocentně jistý.

Existují však dva možné způsoby, jak ECB oněch 80 miliard vydaných na QE každý měsíc získá, a to:

Vytvoření těchto peněz ze vzduchu, řekněme jako to nyní dělají banky u hypoték. Ale bez dluhu proti nim. To je možnost vytvořit/udělat, ale ne tak, jak to dělá ECB..v tom případě by se ekonomika zemí EU a také světová ekonomika už dávno dramaticky zlepšila. A v takovém případě by se také téměř dosáhlo toho, k čemu směřuje moje inovace peněžního systému..říkám téměř, protože ani v tomto případě to tedy ještě není zcela optimální a to, k čemu směřuje a co s sebou nese EMS.

Půjčit si peníze použité na QE a následně je použít na investice do ekonomiky. To je možnost, která je v současné době ve hře v případě QE ze strany ECB a stejně jako byla ve hře v případě QE ze strany USA/US Fedu. A je to také způsob, který je v souladu s myšlenkou Miltona Friedmana o takzvaném " shazování peněz z vrtulníku". Skutečně jsem tento jeho návrh viděl pojmenovaný v publikaci Miltona Friedmana a on nenavrhoval variantu 1) (vytvoření peněz z ničeho a pak takzvaný " helicopter drop", ale helicopter drop, jak to nazval, s penězi půjčenými vládou. Samozřejmě na úrok.

To, co nyní ECB pod názvem kvantitativní uvolňování (QE) vlastně dělá, je půjčování peněz za úrok a jejich využívání k investicím do ekonomiky. A i když je vlastně cílem, aby prostřednictvím těchto investic banky poskytly více hypoték, v ekonomice se tak stane méně. ECB tedy skutečně nakupuje velké množství státních dluhopisů. To ve skutečnosti znamená, že se do rukou ECB dostává stále více státních dluhopisů, čímž se vlády jednotlivých států stávají finančně

závislejšími na ECB, a tím i na EU. Tato vyšší finanční závislost národních vlád na EU a ECB musí EU vyhovovat. EU má tedy velký zájem na provádění QE tímto způsobem. Kromě toho mohou být státní dluhopisy nakupovány za nyní poměrně nízkou úroveň úrokových sazeb, zatímco vlády EU budou muset v současné době ještě samy platit velké úroky z týchž státních dluhopisů. Konkrétně sazby, které platily v době, kdy byly tyto státní dluhopisy vyvedeny/emitovány. Podle mého názoru je to zcela neopodstatněné a pro ekonomiku také ne dobré. Mnohem žádoucnější by bylo, kdyby EU jednoduše nechala tyto státní dluhopisy splatit s úrokovou sazbou blízkou 0 % nebo s úrokovou sazbou 0 %. A v budoucnu, pokud a až se můj Vynikající měnový systém stane skutečností, bude lepší tyto státní dluhopisy prostě úplně zničit. A s nimi i velká část dluhů zemí EU. Ten bude prospěšný pro všechny země EU a také pro EU, pokud bude realizován ve správném měřítku a správným způsobem.

QE pro lidi, jak jsem poznamenal, nebude fungovat. Protože to EU nebude chtít. Nebude si chtít půjčovat peníze a platit za ně úroky (nebo taky ne) a pak ty půjčené peníze jen tak dát občanům EU. Právě teď, jak jsem poznamenal, se tyto peníze z QE používají na nákup státních dluhopisů. To prospívá finanční, a tedy i celkové integraci EU. A tím slouží zájmům EU. Dary občanům EU k tomu v rámci současného měnového systému dostatečně neslouží.

QE pro lidi by mohlo fungovat, pokud se k tomu EU skutečně chystá a pokud budou tyto peníze následně vynaloženy na splácení dluhů obyvatel EU. Na druhou stranu to musí být také dluhy, jejichž úroková sazba je vyšší než úroky placené za půjčky ve výši QE. Ale i v takovém případě je a zůstává otázkou, zda toto QE bude skutečně fungovat. A návrh QE pro lidi se ani nezmiňuje o tom, JAK by toto QE pro lidi mělo fungovat a na co budou tyto peníze vynaloženy.

Kromě toho zůstává faktem, že QE pro lidi by pak místo ECB mnohem lépe prováděly národní vlády nebo ještě lépe národní či mezinárodní organizace. V takovém případě už ani pak nejde o QE, protože QE je něco, co provádí ECB nebo národní banky. A obě na tom nemají žádný zájem a navíc jsou zcela neschopné něco takového pozitivně realizovat.

QE pro lidi je tedy ve skutečnosti zcela amatérský a neúplný návrh. Také proto, že QE je takto financováno z vypůjčených peněz. I proto považuji za nešťastné, že se tomuto návrhu QE a tomu druhému bezcennému návrhu nepodmíněného základního příjmu věnuje tolik pozornosti. Bylo by a bude mnohem lepší, kdyby jednotlivci a skupiny napojené na Mezinárodní hnutí za měnovou reformu (jako je nadace " naše peníze"), ale i další skupiny pracující na měnové reformě byly v budoucnu zcela ignorovány. A zejména jejich návrhy. A aby mému návrhu, zavedení Vynikajícího měnového systému (úplně nejlepší možnost a řešení, které existuje a může existovat!), byla věnována plná pozornost a byl co nejdříve zaveden.

Pokud jde o návrh nepodmíněného základního příjmu. Tento návrh znamená, že by skutečně každý občan měl dostávat určitý základní příjem, a to také bezpodmínečně. V podstatě by tento příjem měl být také dostatečný na to, aby z něj bylo možné zaplatit základ. Jako takový by pak tento základní příjem byl již vyšší nebo rovný tomu, co mnozí občané v Evropě nevydělávají ani tehdy, když již pracují, pokud někdo nechce, aby v rámci nepodmíněného základního příjmu byl základ mnohem horší nebo nižší než v současné situaci. A tato situace, vyplácení slunečního nepodmíněného základního příjmu skutečně všem občanům EU, je tedy v rámci současného měnového systému zcela nemožná; nerealizovatelná. A také v rámci bankovního systému či situace s plnými rezervami bude nepodmíněný základní příjem pro každého občana tedy zcela neproveditelný. A proto , také z tohoto důvodu, je návrh nepodmíněného základního příjmu pro všechny již proto nesmyslný a bezcenný.

Nepodmíněný základní příjem pro všechny je DOBŘE dosažitelný a zcela možný, pokud bude zaveden vynikající peněžní systém, je realitou. Ale i pak je a zůstává Nepodmíněný základní příjem zcela bezcenný a nežádoucí. Za prvé proto, že je nežádoucí, aby pak takový příjem dostávali skutečně všichni. Mnozí lidé již dnes vydělávají příliš mnoho a dávat jim nepodmíněný základní příjem je nežádoucí a zbytečné. Kromě toho by však příjem neměl být nepodmíněný, ale podmíněný, a jakýkoli příjem poskytovaný navíc by neměl být ani tak základním, jako spíše doplňkem k tomu, co člověk již vydělává nebo dostává prostřednictvím sociálního pojištění a dávek. Tato sociální pojištění a dávky již v současném peněžním systému a v jeho rámci fungují téměř optimálně nebo alespoň správně a žádoucím způsobem. Pouze jak sociální dávky a zákony, tak i nové sociální zákonodárství a dávky budou moci být v rámci a prostřednictvím vynikajícího peněžního systému dramaticky zlepšeny. Jenže to budou doplňky, které jsou

žádoucí a podmíněné a zdaleka se netýkají všech. EMS a měnová politika, která se k němu hodí a patří, by měla být vztahová a aplikovaná, přiměřená společnosti a přáním jednotlivců, organizací a vlád v dané době. V čemž se snad nebude uplatňovat příliš mnoho negativních přání, ale bohužel ani nad tím nemám plnou kontrolu a dost možná se budou dělat negativní věci s tím, čeho EMS dosáhne. Celkově však povede k lepší situaci, POKUD bude implementován a používán správným způsobem.

V dnešní době (2016) a společnosti se zdá, že práce není mnoho, nebo alespoň ne dost. Je tomu tak ale především kvůli striktní vazbě mezi prací a příjmem. A peněz, které jsou v současné době k dispozici na vytváření a placení práce. Kdyby bylo k dispozici mnohem více peněz na zaplacení práce a práce, pak by skutečně mohlo vzniknout mnohem více práce, která nyní není, ale je žádoucí. Mohlo by se jednat o větší a lepší péči o seniory, ale také o větší a lepší podporu vědy nebo například o více sociálních aktivit a organizací ve společnosti. Jsem přesvědčen, že každý, kdo může pracovat, může být dostatečně nasazen i na tyto další úkoly ve společnosti, pokud a kdy budou peníze. Případné příplatky k příjmu pak budou, pokud a jakmile budou k dispozici, založeny na minimálním nebo žádném závazku k těmto dodatečným přáním společnosti a budou tedy poskytovány podmíněně. Přičemž lidé, kteří absolutně nemohou pracovat, budou stále dostávat své příplatky k příjmu mnohem méně podmíněně než lidé, kteří pracovat mohou. A měly by je do jisté míry jako povinnost vůči společnosti dostávat.

V neposlední řadě bych se zde rád zmínil o návrhu "dluhového jubilea", jak jej navrhl mimo jiné David Graeber. Davida Graebera, který sám zřejmě také stojí za Full Reserve Banking a různými návrhy Mezinárodního hnutí za měnovou reformu a který na tyto návrhy částečně upozornil i prostřednictvím Occupy a možná je bude chtít v budoucnu přinést, jsem se snažil kontaktovat již v minulosti. Je to proto, že je tak nakloněn i podřadným a amatérským návrhům měnové reformy a dokonce se o ně zajímá přinejmenším do roku 2016. Přitom existuje takové dobré a účinné řešení, totiž můj Vynikající měnový systém. Ale jeho dosavadní návrhy tedy nejsou nijak zvlášť dobré. Dluhové jubileum nebude fungovat, protože zahrnuje odpuštění dluhu, což znamená, že věřitelé mohou, ale nemusí o své peníze zcela přijít. Nedostane se mu zaplaceno. Jde o přesouvání peněz ve společnosti, které ve skutečnosti není příliš užitečné. Nějaký, ale ne dostatečný a rozhodně ne optimální. Daleko optimálnější a správnější je skutečné řešení dluhů, jak se zmiňuji i v jiné části této knihy. Čímž

je myšleno skutečné splácení, a tedy úhrada dluhů. Při kterém se dlužník dluhu částečně zbaví nebo nezbaví a věřitel své peníze prostě dostane zpět.

Je tu však ještě jedna důležitá otázka, kterou David Graeber ve své knize "Dluhy, prvních 10 000 let" ani v jiných svých přednáškách či spisech nezmínil ani neřešil. Mám na mysli otázku : Za co dluhy vznikají, na co se uzavírají smlouvy. Jde o luxusní zboží nebo další dodatečné přání či požadavky lidí, nebo jde o peníze potřebné pro základní potřeby, které lidé skutečně potřebují k přežití, k životu? Myslím, že David Graeber by jako antropolog a v antropologickém pojetí mohl hodně přidat, kdyby objasnil, že zatímco v minulosti se dluhy braly mnohem více na zaplacení luxusního zboží nebo věcí a služeb či potřeb, které lidé ve skutečnosti nepotřebovali, nyní se tytéž dluhy berou stále více a také je třeba je brát na zaplacení a další placení základních potřeb, ať už společensky žádaných a řízených, nebo ne. Těchto základních potřeb možná přibylo, ale stále jsou víceméně nezbytné pro normální fungování a další fungování společnosti. Mluvím tedy o ne přímo životně důležitých potřebách, jako je internet, mobilní telefony a také vzdělání. Věci, které nejsou přímo životně důležité, ale přesto mohou nebo dokonce by měly být považovány za aktuální základní potřeby.

Samozřejmě je zcela nežádoucí, aby se lidé zadlužovali kvůli základním potřebám. A to zejména pokud pracují. Přesto je to v dnešní době pro stále více lidí realita. Také a jistě i díky této skutečnosti je zavedení mého měnového systému velmi potřebné. Zavedení mého Vynikajícího peněžního systému je skutečně nejvyšší prioritou. Vyšší než cokoli jiného.

27. Nadace Naše peníze a její návrh

Od vydání mé první knihy o mém novém měnovém systému a mých inovacích pro peněžní systém, mimo jiné v roce 2011, až do současnosti včetně, jsem v různých souborech a publikacích zaznamenal, jak situaci chápu. A jak by měla vypadat moje inovace pro peněžní systém a můj Vynikající peněžní systém a doplňková měnová politika a také jak by měla a mohla být realizována. Také jsem před několika lety zachytil svůj Excelentní měnový systém a doplňkovou politiku, jak jsem si ji tehdy představoval (ve skutečnosti byla tehdy stejně pokročilá jako dnes), v článku/stati (W.T.M. Berendsen, "Time for a transformation towards my Excellent Monetary Society, 2012), který jsem pak předložil k publikaci v Journal of Political Economy (JPE). Jedná se o 1 z předních akademických časopisů v oblasti (politické) ekonomie. Bohužel tento článek/publikace nebyla tehdy přijata k publikaci. Tehdy však byla předložena také elektronicky, takže - pokud tento časopis také řádně uchovává a spravuje své elektronické soubory - bude pravděpodobně stále k dispozici i tam. Kromě této publikace jsem již mimo jiné nechal předat některé informace nizozemskému ministru financí panu Dijsselbloemovi, ale následně jsem od něj neslyšel nebo neslyšel vůbec nic.

Od mého návrhu na zavedení mého vynikajícího měnového systému se objevilo také několik dalších iniciativ a návrhů na nový měnový systém. Obecně s nimi nejsem spokojen, zejména proto, že tyto návrhy nejsou užitečné ani relevantní, přesto konkurují mému vlastnímu návrhu a jen ztěžují realizaci mého vlastního návrhu.

Od doby, kdy jsem se začal zabývat ekonomií a penězi a měnovými systémy (přibližně od roku 2002), jsem v různých obdobích poskytoval lidem a organizacím poznatky, které jsem měl a mám v souvislosti s ekonomií a hospodářskou krizí a měnovými systémy a politikou. Hodně jsem o tom také napsal a poměrně dost z toho bylo také publikováno a lze si to přečíst na internetu. Přestože jsem toho napsal a částečně publikoval tolik, vždy jsem byl také dosud opatrný v komunikaci a také jsem se snažil co nejvíce vědět a také zaznamenávat, co dělají ostatní jednotlivci a organizace. Komunikovat relativně málo bylo přinejmenším ze dvou důvodů, a to :

Při komunikaci s ostatními a také právě včas, když jsem viděl a věděl, co ostatní věděli a četli o mé práci, jsem zjistil, že bohužel existují i strany, které také pracovaly a pracují na měnové reformě a návrzích měnových změn. Bohužel se stávalo a stává, že někteří jednotlivci nebo strany si buď mohli přečíst a přečetli i tak některé mé práce, nebo byli mnou informováni o určitých poznatcích nebo částech mého návrhu, ale tito jednotlivci nebo strany si pak upravili svůj vlastní návrh, ale bez toho, aby někdy zmínili mé jméno. A přestože, pokud je mi známo, žádná strana či jednotlivec nebyli či nejsou, alespoň do konce roku 2014, se svým návrhem zdaleka tak daleko jako já, přicházeli a přicházejí k mému návrhu stále blíže a blíže a také hlásají stále více návrhů, které s ním mají zdánlivě více společného nebo se mu také zčásti podobají. Záměrně píši "zdají se", protože rozdílů je stále mnoho. K těmto rozdílům se vrátím v této kapitole, ale i v dalších částech této knihy. Faktem však je, že musím být velmi opatrný, protože nechci, aby si ostatní přivlastnili můj návrh a vývoj mého Vynikajícího měnového systému. Já a pouze já jsem ten, kdo vyvinul Vynikající měnový systém a doplňkové (možné) politiky, a já a také pouze já si za to zasloužím veškeré uznání a zásluhy, pokud a jakmile bude Vynikající měnový systém a/nebo moje inovace peněžního systému zavedena tak, jak jsem si představoval a představoval a za takových okolností, jak jsem vždy chtěl a navrhoval. Těmi okolnostmi je zejména také to, že banky také mohou a mohou stále vytvářet peníze tak, jak to dělají nyní (podle tzv. metody bankovnictví s částečnými rezervami a S úrokem), ale že PO tomto již existujícím jevu bude moje inovace pro peněžní systém zavedena jako dodatečná pro účely, jak jsem je popsal mimo jiné ve své knize vydané v roce 2011 na amazon/kindle.

Rovněž vzhledem k přijetí porozumění ze strany dalších osob, které rovněž pracovaly a pracují na návrzích měnové reformy a v důsledku toho zpracovávají nebo upravují své vlastní návrhy, se zvyšuje nebezpečí, že ostatní návrhy budou mému návrhu konkurovat. Každý další návrh měnové reformy, který VYPADÁ hodnotný nebo proveditelný, konkuruje mému návrhu a ztěžuje jak komunikaci a vysvětlování o něm, tak i samotné zavedení mého měnového systému - ne-li mnohem více. Dokonce až do současnosti, tedy do doby, kdy píši tuto část své knihy (tedy do konce roku 2015) , skutečně všechny ostatní návrhy na měnovou reformu, které existují, kromě toho mého, vycházejí z příliš malého porozumění a také proto jsou stále příliš neúplné a také spíše teoretické a v tomto smyslu také amatérské práce, která není v praxi reálně použitelná nebo využitelná. Naproti tomu můj vlastní návrh a moje vlastní inovace měnového systému, kterým je můj Vynikající měnový systém, vychází z mnohem lepšího pochopení než nepochopení ostatních stran a jednotlivců, kteří návrhy měnové reformy dodávají nebo hlásají. Je proto - i v tomto ohledu - nesmírně důležité a relevantní, aby se mému návrhu dostalo největší pozornosti a aby byl také jediným návrhem, který

bude ve společnosti skutečně realizován, a aby můj Vynikající měnový systém co nejdříve nahradil současný měnový systém.

V současné době pracuje na měnové reformě několik dalších skupin a jednotlivců. Skupiny a jednotlivci, o kterých vím a jejichž návrhy jak v posledních letech, tak nyní a vývoj jejich návrhů jsou přinejmenším následující :

Mezinárodní hnutí za měnovou reformu a všechny skupiny, které jsou s ním spojeny. Obecně platí, že všechny tyto skupiny chtějí a navrhují totéž. Do roku 2014 všechny tyto skupiny, včetně nizozemské odnože/skupiny " naše peníze", hlásaly. , že chtějí, aby byl systém " bankovnictví s částečnými rezervami" nahrazen systémem " bankovnictví s plnými rezervami". Co mě zaráží, možná i proto, že vím, že minimálně 1 osoba stojící za iniciativou " naše peníze" četla některé mé práce a poznatky týkající se hospodářské krize a měnových systémů a politik, je to, že zejména nadace/skupina " naše peníze", zdá se, od konce roku 2014/začátku roku 2015 poměrně drasticky změnila obsah svých návrhů. Velmi zarážející mi také připadá skutečnost, že sama skupina či organizace na svých webových stránkách uvádí, že s výzkumem měnových systémů a politik začala teprve v roce 2012, zatímco v roce 2015 se zdá, že je již ve svém poznání poměrně daleko a každopádně již předkládá vládě návrhy a silně podporuje zavedení základního příjmu a snaží se o jeho přijetí a realizaci ve společnosti.

Návrhy moderní měnové teorie a související s ní

Návrhy na měnovou reformu předložené hnutím Occupy / David Graeber

Návrhy a oblasti zaměření laboratoře udržitelného financování Hermana Wijffelse

Ti, kteří navrhují peníze bez dluhů. Ti, kteří tak činí, jako například Mezinárodní hnutí za měnovou reformu, obecně navrhují zrušení bankovnictví s frakčními rezervami a přechod na bankovnictví s plnými rezervami. Nikdo, kdo navrhuje bezdluhové peníze, nenavrhuje ani zcela nový měnový systém, kromě bezcenného návrhu přejít na systém Plně rezervního bankovnictví po úplném zrušení frakčního rezervního bankovnictví.

Pokud jde o osoby, pak sem patří. Naprostá většina těchto osob je zapojena do skupin, které jsem již zmínil, nebo za nimi stojí. Jsou to pak následující osoby :

Bernard Lietaer. Pokud vím, tato osoba není zapojena do žádné z výše uvedených skupin, ale sama má návrh nebo návrhy na měnovou reformu.

Ad Broere. Sám Ad Broere předkládá návrhy na měnovou reformu, ale zaměřuje se zejména na reformu bankovního systému. Ad Broere je jedním z iniciátorů nadace/skupiny "Naše peníze". Z několika důvodů vidím v této skupině největší nebezpečí, pokud jde o přijetí mého chápání a návrhu a postupné/časové přizpůsobování nebo přisuzování jejich návrhu měnové reformy mému. I doposud, tedy koncem roku 2015, je jejich návrh v praxi stále zcela nepoužitelný a z mnoha důvodů a v mnoha ohledech odlišný od mého návrhu a mého (mnohem širšího a také lepšího) chápání. Přesto se zdá, že se k mému návrhu stále více přibližují (chtějí přibližovat).

Herman Wijffels a jeho Laboratoř udržitelných financí

Osoby, které stojí za Positive Money Uk a také " naše peníze" Nizozemsko. Z nich jsem již zmínil pana Ad Broere 2).

David Graeber, intelektuál, který napsal dnes slavnou a populární knihu o dluhu a stál a stojí také za hnutím Occupy. David Graeber také prostřednictvím hnutí Occupy navrhl měnovou reformu v podobě přechodu od bankovnictví s částečnými rezervami k bankovnictví s plnými rezervami.

Většina těchto jednotlivců a skupin s návrhy ve skutečnosti nepřichází, a pokud s nimi vůbec přichází, jsou přinejmenším v této době (konec roku 2015) nepraktické a přinejmenším neúplné, a tudíž nepřipravené k přímému zavedení do společnosti. Naproti tomu můj návrh je, můj návrh je praktický i úplný a je plně připraven a vhodný k zavedení do společnosti a společnosti. A pokud a až se tak stane, bude po krizi, ale navíc to bude znamenat největší měnovou a sociální revoluci, jaká kdy v naší společnosti proběhla.

Jak jsem se zmínil i v jiných částech této knihy, i když je moje měnová inovace a nový měnový systém nejdůležitějším krokem, rozhodně není jediným ani posledním krokem k zajištění rozsáhlých reforem v naší společnosti. Měnová revoluce a inovace, kterou můj Vynikající měnový systém způsobí a povede, je nezbytná k tomu, aby ve společnosti došlo k různým sociálním revolucím a zlepšením a aby je vůbec umožnila a podpořila tím nejoptimálnějším způsobem. Mám na mysli mimo jiné politická zlepšení, organizační zlepšení, vědecká zlepšení a individuální zlepšení a pokrok. A záměrně mluvím o zlepšeních a pokroku, nikoli o změnách, protože změny, které nejsou zlepšeními nebo pokrokem, jsou zcela nesmyslné a zbytečné a neměly by se provádět. A pokud k

nim dojde, měly by být co nejdříve napraveny nebo korigovány na pozitivnější a konstruktivnější zlepšovatelské aktivity a možnosti.

Nadace Naše peníze na svých webových stránkách zhruba od roku 2014 nebo od začátku roku 2015 uvádí, že chce peněžní nebo bankovní systém, který bude pracovat pro společnost, a ne proti ní. Uvádí také, že v roce 2012 začala provádět výzkum toho, jak peněžní systém funguje a co by se na něm dalo zlepšit. Člověk chce dostat tvorbu peněz pod veřejnou správu a státní peníze, které jsou bez úroků a dluhů. Chtějí také skutečně skoncovat s penězi vytvářenými bankami. Naše peníze řídí Luuk de Waal Malefijt (který nadaci založil v roce 2012) a pánové Niels Korthals Altes a Martijn van der Linden. Tato nadace byla založena v roce 2012. Pro tuto chvíli, a také později v tomto diskurzu, je důležité zmínit a také si uvědomit, že nadace jsou " naše" peníze.

Na internetových stránkách Mezinárodního hnutí za měnovou reformu se také nyní stále hovoří o přechodu na systém plných rezerv.

Že nadace "Naše peníze" mluví o Volgeldu a Volgeldově systému, ale že tatáž nadace zdůvodněním pojmu, co Volgeld znamená, vlastně jako by popírala samotný pojem. Mluvím o tom, že volgeld ve skutečnosti znamená plně kryté peníze, zatímco toto krytí v jejich současném návrhu není založeno na ničem faktickém, a není tedy vlastně tím, čím bylo chápáno. Je to hlavně proto, že tak zřejmě v roce 2015 částečně změnili své věcné směřování, ale sami ještě plně nechápou, o čem vůbec mluví. V jejich návrhu a koncepcích je nelogičnost, protože člověk (" naše peníze") vychází v koncepcích a návrzích z práce jiných a z toho, co čte a slyší, ale sám tomu ještě plně nerozumí... ani koncepce Full Reserve Banking plně neodpovídá tomu, co nyní tolik navrhuje. Ale to Full Reserve Banking je to, čeho se Mezinárodní hnutí za měnovou reformu a také Naše peníze plně drží a co Naše peníze ještě dnes sdělují jako to, co chtějí.

Nadace "Naše peníze" uvádí, že skutečného přechodu lze dosáhnout za 1 noc nebo 1 den. To je pro mě zarážející způsob prezentace, protože ve své knize z roku 2011, ale i brzy poté a také v posledních letech jsem několikrát zmínil (také na internetu a na místech, kde si to lidé z " našich peněz" mohli přečíst), že přechod lze zařídit během 1 noci nebo 1 dne, což je fakt. Jediným faktem také je, že změny, které je třeba během této noci uskutečnit, pokud jde o můj návrh, nejsou zdaleka tak obtížné a dalekosáhlé jako změny, které navrhuje a také jmenuje nadace " naše peníze". A že ty změny nadace " naše peníze", které jsou hojně zmiňovány na jejich webových stránkách (dokonce i nyní, koncem roku 2015), budou jednak zbytečné, jednak velmi škodlivé a rušivé pro nizozemskou,

ale (tedy) i pro světovou ekonomiku. Jejich návrhy jsou i v tomto ohledu naprosto nerealizovatelné a v praxi bude jistě trvat více než rok, než se připraví, a pravděpodobně mnohem déle, než se skutečně zařídí, uskuteční. Pokud vůbec, protože si nemyslím, že je vůbec možné návrhy " našich peněz" a toho, co s nimi a pro ně souvisí, ve společnosti skutečně prosadit. Kdežto můj přechod je tedy REÁLNĚ zvládnutelný během 1 noci, a to i včetně přípravy k tomu potřebné... i když to bude chtít pár dobrých odborníků/expertů a potřebný hardware a software. Ale pak se to dá zvládnout; jak příprava, tak přechod během 1 noci nebo dne... aniž by bylo potřeba cokoli dalšího.

Nadace "Naše peníze" je přidružena k Mezinárodnímu hnutí za měnovou reformu. K němu je přidružena také organizace "Positive Money UK". A asi 15 dalších organizací, které působí v Evropě. Jak téměř všechny organizace přidružené k Mezinárodnímu hnutí za měnovou reformu, tak nadace " naše peníze" , " Positive Money UK" a hnutí Occupy navrhovaly, přinejmenším do tak června 2016, přechod od bankovnictví s částečnými rezervami k bankovnictví s plnými rezervami. Ostatně i nyní, v polovině roku 2016, se na internetových stránkách Mezinárodního hnutí za měnovou reformu stále uvádí, že nadace " our money" chce přejít na bankovnictví s plnými rezervami. Takže to je vlastně to, co nadace " Naše peníze" sděluje a chce i nyní. V každém případě však chtějí, aby tedy banky přestaly vytvářet peníze, aby přestaly vytvářet peníze s dluhem nebo úrokem, a aby tedy současný způsob vytváření peněz bankami zcela zmizel a byl nahrazen způsobem, který se shoduje s jejich návrhy a v němž banky již nesmějí vytvářet peníze, ani dluh nebo úrok.

Můj vlastní návrh a řešení, které je také tím nejlepším řešením a také nejlepším návrhem, je mnohem širší a lepší a jiný. A vychází z mnohem lepšího porozumění. Kromě toho, jak se dočtete v dalších částech této knihy, jsem také vysvětlil, PROČ je můj peněžní systém lepší. Proč v mém novém měnovém systému a s mým novým měnovým systémem nebude problémem inflace. A jaká měnová politika se k němu nejlépe hodí. Můj návrh mého vynikajícího měnového systému a politiky, které se k němu nejlépe hodí, byly již dávno připraveny a mnohem dříve než nyní neúplné a nekompletní a nepraktické návrhy nadace " naše peníze" a/nebo dalších organizací sdružených v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu.

Návrhy, které navrhuje skupina "Naše peníze" a další skupiny sdružené v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu a hnutí Occupy, jsou tak trochu dětskou hrou. Všechny tyto skupiny a hnutí zejména předpokládají, že daná krize je především krizí dluhovou. A tak má smysl navrhovat vytvoření peněz bez dluhů. Zvláště když si to člověk mohl přečíst alespoň o rok dříve nebo těsně před změnou návrhu na toto téma v 1 z mnoha článků, které jsem sám napsal a v nichž jsem navrhoval totéž. Faktem však je, že je to o celý krok dál a o celou úroveň a stupeň profesionalizace a pochopení dále, abychom skutečně pochopili, o co vlastně jde, JAK by se pak měly tyto peníze vytvářet a kým a jaká měnová politika je pak nejen možná, ale i žádoucí. A co přesně je třeba v naší společnosti a ekonomice a bankovním systému změnit, aby se ekonomika v budoucnu skutečně vyvíjela co nejoptimálněji. To druhé, pochopení a skutečně optimální vhodné řešení, je něco, co skutečně všem skupinám sdruženým v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu (tj. i včetně skupiny " naše peníze") a všem jednotlivcům, kterých se to týká nebo kteří cítí nějaký smysl jejich v podstatě bezcenných návrhů, do této chvíle (konec roku 2015) stále chybí.

Jak jsem uvedl, skutečně VŠECHNY organizace, které byly a jsou sdruženy v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu, chtěly přinejmenším do konce roku 2014 přechod od bankovnictví s částečnými rezervami k bankovnictví s plnými rezervami v rámci bankovního systému. To znamená, že namísto částečných, frakčních rezerv vůči penězům v oběhu by měly existovat plné rezervy vůči penězům v oběhu. Tato rezerva se pak musí skládat z něčeho, z něčeho hodnotného a hmatatelného. V současné době nadace Ons Geld sice sděluje, že chce tvorbu peněz bez dluhu a že nechce, aby banky nadále vytvářely peníze, ale již nehovoří (tak explicitně) o bankovnictví s plnými rezervami. I když docela záleží na tom, zda by proti penězům v oběhu měla existovat rezerva a zda by tato rezerva měla být plná, či nikoliv. Nadace Naše peníze se tím však nezabývá, protože tím zcela postrádá pochopení toho, co je potřeba a proč. Nebo to možná někde popsali, ale na webových stránkách se o tom nezmiňují. A jsem přesvědčen, že pokud někde bude popsáno, jak se o tom uvažuje, bude to také neúplné a nebude to vycházet z optimálního pochopení....a rozhodně ne z pochopení, které o tom mám já už dlouho.

Vše ukazuje, že návrhy jiných měnových reformátorů než mé, tedy i návrhy všech skupin sdružených v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu, jsou založeny na nepochopení. Toto nepochopení částečně pramení z neúplného pochopení a vidění toho, co se v naší ekonomice skutečně děje, odehrává.

Banky a dosavadní způsob tvorby peněz v naší ekonomice a společnosti dokonce ani nejsou (tolik) problémem a rozhodně nebudou muset zmizet nebo se zcela změnit, jak to navrhuje mimo jiné nadace " naše peníze". Způsob, jakým jsou v současné době vytvářeny a poskytovány bankami úvěry na poskytování hypoték, a to, co je či bylo mimo jiné "našimi penězi" označováno jako "bankovnictví s frakčními rezervami" (ve skutečnosti však není, protože bankovnictví s frakčními rezervami je teoretický pojem, zatímco realita je poněkud jiná), považuje skupina či nadace "naše peníze" za škodlivé a nežádoucí. A jako 1 z největších, ne-li jedinou velkou příčinu toho, proč se věci v ekonomice pokazily. A tak " naše peníze" navrhuje zbavit se jich a nahradit je jiným způsobem tvorby peněz, který by byl pozitivní, a proto by se snad mohl nazývat " pozitivní peníze".

Faktem však je, že způsob, jakým banky v minulosti poskytovaly a stále poskytují hypotéky, ani nebyl tím hlavním problémem. V minulosti sice byly poskytovány hypotéky, které se staly problematickými pro jednotlivce a také pro společnost jako celek, ale to nesouvisí ani tak se způsobem poskytování hypoték, jako spíše s vnějšími faktory / faktory prostředí. V každém případě mám na mysli následující :

Finanční situace jednotlivců nebo skupin, kterým byly tyto hypotéky poskytnuty. Jakmile se tato finanční situace zhoršila - zejména v důsledku snížení příjmů, ať už dočasného nebo jiného, v kombinaci se zvýšenými výdaji nebo náklady - někteří příjemci hypoték již nebyli schopni plnit své platební závazky na tyto hypotéky. To nebylo ani tak způsobeno způsobem, jakým byly tyto hypotéky poskytnuty, ale spíše vývojem ve společnosti po této době. A samozřejmě velmi velkou roli hrál a hraje také růst cen nemovitostí, ale to nesouvisí ani tak s tím, že by banky mohly poskytovat a poskytují hypotéky, ale spíše s nerovnováhou, která vzniká mezi příjmy a životními náklady, a tak se někteří jednotlivci dostávají do větších problémů. Také kvůli postupnému zvyšování nákladů na zdravotní péči a zvyšování dalších nákladů a výdajů.

Obrovské řetězové dopady těchto hypotečních problémů na naši ekonomiku a společnost. V důsledku problémů s hypotékami ve Spojených státech kolem roku 2008 změnily vlády svou měnovou politiku a organizace i jednotlivci změnili své jednání. Jak změny v měnové politice vlád, tak změny v jednání jednotlivců a organizací pak dramaticky zhoršily situaci v naší ekonomice a společnosti.

Vím, že to tady rozebírám poměrně dlouho, ale poslední, co bych chtěl, je, aby nějaká skupina na základě mého chápání obsaženého v mých textech pak přišla s vlastním návrhem nebo svůj návrh přizpůsobila lepšímu chápání, které člověk získá četbou mých textů, a pak se tvářila, že to všechno pochází od nich, a dokonce v určitém okamžiku "náhodou" přišla s úplně stejnými návrhy nebo dílčími návrhy jako já, ať už ve stejném znění, nebo ne. Já a pouze já si zasloužím veškerou chválu a uznání za svou inovaci peněžního systému, můj peněžní systém a s ním spojený návrh měnové politiky a také s ním spojené vysvětlení a pochopení. Jak ohledně systému a politiky, tak i toho, co je špatně v současném nepochopení ohledně ekonomie a měnových systémů a politik. A proč můj nový měnový systém bude nejen fungovat, ale bude také tím nejlepším a skvělým řešením pro ekonomiku a společnost doufejme blízké budoucnosti.

Zpět k návrhu či návrhům nadace "Naše peníze". Tak, jak jsou nyní, ale také tak, jak byly v letech 2012 až 2014. Skutečnost je taková, že nadace se víceméně " veze" na návrzích, jak je vypracovaly skupiny v rámci Mezinárodního hnutí za měnovou reformu, a zejména na návrzích a jejich vývoji v rámci a ve skupině " positive money UK" v Anglii. Otázkou zůstává, zda a do jaké míry četli i mé práce a do jaké míry je využili či nevyužili k věcné úpravě svých návrhů. Faktem je, že můj návrh byl připraven již v roce 2011 a po celou dobu až do současnosti zůstal víceméně stejný. Moje inovace peněžního systému a také změny v měnové politice zůstaly stejné. Pouze po obsahové stránce jsem jej do této doby dále rozvinul, přičemž důležité je zejména oddělení příjmů od práce/pracovních sil. Zejména také, pokud se pochopí, že finanční krizi současné doby a předchozích let nezpůsobily ani tak banky nebo dluh, ale že dluh není příčinou, ale důsledkem skutečných základních příčin dluhové krize....což jsem pochopil už dávno, ale co skupiny v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu (a tedy i skupina " naše peníze") ani nyní, v roce 2015, stále plně a ani částečně nechápou. I nyní stále vycházejí z toho, že finanční krize byla v podstatě způsobena příliš velkým zadlužením a že za to mohou banky. Banky jsou podle nich největšími viníky a měnový systém se proto podle nich bude muset transformovat tak, aby banky již nemohly vytvářet peníze tak, jak to dělají nyní, a byly za to s tvorbou dluhu.

Alternativa, kterou navrhují, totiž vložit tvorbu peněz, ale i jejich alokaci zcela do rukou státu, je nepraktická. Stát na to nemá dostatečné schopnosti. Problémy, které již v posledních letech vznikly v souvislosti s osobním rozpočtem, to dokazují. Je skutečností, že " stát" neboli vláda nedokáže dostatečně a efektivně

řídit peníze a také ekonomiku a mnoho jednotlivců a organizací utrpí, pokud se o to v budoucnu ještě někdo pokusí.

V mém návrhu a přechodu hraje stát také určitou roli, ale velmi odlišnou. V mém návrhu a v mém případě jde o dodatečnou a zcela dočasnou, ale důležitou roli a o další opatření ze strany státu, která zajistí, že se do ekonomiky vrátí více peněz. Tyto peníze NEMUSÍ být kryté zlatem ani ničím jiným hmatatelným. Nejenže je to mnohem složitější, ale hlavně je takové krytí zlatem zcela zbytečné. Peníze, jak upozorňuji i v jiných částech této knihy, mají především a také pouze vztahovou roli a funkci a hodnotu. Navíc v ekonomice nikdy nemůže být a nebude dostatek peněz, pokud všechny peníze musí být nebo mají být kryty zlatem. To bylo v podstatě pravděpodobně také příčinou či důvodem oddělení peněz a zlata, jak je nyní skutečností.

Proto kromě tohoto oddělení peněz od zlata prosazuji také zvýšení příjmů občanů, zejména zvýšení nižších příjmů. To bude jistě zčásti vyžadovat i oddělení příjmů od práce/pracovních sil. A toto oddělení bude možné pouze tehdy, pokud a až bude realizována moje inovace peněžního systému a pokud se spolu s ní stane realitou Vynikající peněžní systém, jak jsem ho vyvinul (a pouze já!).

Toto oddělení příjmů a práce jsem již podrobně popsal i v jiných svých pracích, včetně toho, JAK by se toto oddělení příjmů a práce mělo řešit. Důležitou roli v tom hraje i placení či neplacení části vládních výdajů penězi vytvořenými díky mé inovaci peněžního systému - a zrušení či nezrušení některých či všech daní. Tento aspekt, tedy placení vládních výdajů penězi vytvořenými prostřednictvím a v rámci vynikajícího peněžního systému, jsem také popsal či naznačil ve své knize vydané jako e-kniha na kindle/amazon v roce 2011. Je to velmi důležitý aspekt EMS, zejména také z hlediska pochopení, že zejména finanční krize je také krizí příjmů, nikoli krizí dluhu. I když dluhová krize je důsledkem této příjmové krize. Ze skutečnosti, že příjmy stále více nestačí na nezbytné či nepotřebné výdaje, a z dopadu, který to má na výši zadlužení jednotlivců i vlády.

Toto odpojení, a zejména můj vynikající měnový systém, je také nezbytné, aby umožnilo to, co již John Maynard Keynes předpověděl pro budoucnost ve svém textu "ekonomické možnosti pro naše vnoučata". Tento text je zajímavý a relevantní a sám si troufám předpovědět, že jeho předpověď o tom, že se v

budoucnu bude pracovat méně a že to bude skutečnost kolem roku 2030 nebo tak nějak. se také vyplní. To by však vyžadovalo realizaci mého Vynikajícího měnového systému. Mezi lety 2030 a 2016 je nyní zhruba 14 let a osobně si myslím, že je to dosažitelné. Aby se můj EMS prosadil. Ve skutečnosti doufám, že vydání mé knihy, této knihy, tento proces výrazně urychlí. A že vlády a politici začnou chápat, že právě toto - zavedení a realizace mého Excelentního měnového systému - je klíčem k mnohem lepší budoucnosti pro všechny a k dokonalejší společnosti. Zejména proto, že může a zcela vyřeší jedním tahem velkou část a pravděpodobně všechny nelogičnosti, které jsou nyní přítomny v současném měnovém systému a z něj vyplývající měnové politice.

Můj návrh a řešení tedy vychází z mnohem širšího chápání toho, o co se jedná, a proto je také mnohem lépe a snadněji proveditelný než možnost a návrhy všech skupin sdružených v Mezinárodním hnutí za měnovou reformu, tedy i návrh "našich peněz". K tomu je třeba dodat, že současný návrh " našich peněz" - tj. návrh z roku 2015 - je v praxi naprosto nerealizovatelný a také škodlivý pro ekonomiku. Povede k úplnému rozvratu naší společnosti s pravděpodobně katastrofálními důsledky pro jednotlivce, organizace a také vlády. V tomto ohledu si nadace "naše peníze" také zcela neuvědomuje, co chce a navrhuje.

Můj návrh je naopak proveditelný a plně připravený k realizaci. Lze jej také provést částečně po krocích, což je také nejlepší. Ve skutečnosti jsem již plně popsal i kroky zavedení. Lze však k němu přistoupit i tak, že i tyto kroky zavedení budou řešeny pouze po částech. Není to nejlepší řešení pro konečný výsledek, ale dává to vládě větší jistotu a důkaz, že moje inovace peněžního systému a kroky, které navrhuji k uskutečnění mého Vynikajícího peněžního systému, budou skutečně fungovat a budou mít velmi pozitivní účinky pro jednotlivce, organizace i vládu. Můj EMS, jakmile se stane skutečností, bude pozitivní pro skutečně všechny jednotlivce a strany v této společnosti. V mnoha ohledech. Jediné, co je nyní skutečně zapotřebí, je, aby vláda měla odvahu a kuráž zavést mou inovaci peněžního systému, a tím učinit EMS (Vynikající peněžní systém, který jsem vytvořil) skutečností, tedy i naší společnosti.

Nadace naše peníze. Chce soukromým bankám odebrat možnost vytvářet peníze. To je zbytečné a pro společnost také zcela destruktivní. Nadace Naše peníze tedy prosazuje úplné nahrazení současného peněžního systému a současného způsobu tvorby peněz, což bude pro ekonomiku a společnost

mnohem drastičtější a škodlivější, než si tato skupina a s ní spojení jednotlivci uvědomují. Já naopak NEPROSAZUJI nahrazení současného peněžního systému a současného způsobu tvorby peněz, ale spíše doplnění současného peněžního systému a současného způsobu tvorby peněz. Toto doplnění zajistí přeměnu současného peněžního systému na Vynikající peněžní systém. V němž banky mohou a budou i nadále dělat to, co dělají nyní a čím se zabývají nyní. To se v budoucnu změní, zejména kvůli přechodu na Vynikající měnový systém, ale tyto změny budou pozitivní a nebudou pro ekonomiku ani společnost škodlivé.

Je to tak, jak jsem uvedl výše. Velmi podstatné je pochopit, že nadace Naše peníze zakládá svůj návrh na předpokladu a nepochopení, že banky a činnost bank a zejména také způsob, jakým jsou peníze bankami vytvářeny. Je hlavní příčinou finanční krize a nebo dluhové krize, jak se stala oficiální v roce 2008 a jak se všeobecně soudí i v současnosti. A že nadace či skupina " naše peníze" a jednotlivci, kteří za ní stojí, předpokládají, že tato krize je skutečně krizí dluhovou a že hlavním problémem je dluh. Což je tedy věcně zcela nesprávné. I když je to také nejčastější vysvětlení a smýšlení téměř všech lidí ve společnosti a společnosti.

Skutečná příčina vzniku dluhové krize. NENÍ současný způsob vytváření peněz bankami. Není jí ani vytváření dluhu. Svou roli hraje to, že současný měnový systém a politika neodpovídají dnešní společnosti a změnám ve společnosti, ale hlavním problémem je, že v ekonomice je nyní příliš málo peněz. Přičemž je důležité si uvědomit, co se v tomto ohledu myslí ekonomikou. Když říkám, že je v ekonomice příliš málo peněz, myslím tím, že je příliš málo peněz v primární ekonomice. V ekonomice, kde lidé vyrábějí a pracují, aby vytvářeli příjmy pro podniky, organizace a jednotlivce. Zatímco ve finančním světě a ekonomice se točí a je přítomno spousta a pravděpodobně až příliš mnoho peněz, v primárních procesech naší ekonomiky se točí a/nebo je přítomno příliš málo peněz. Důvodem je současný měnový systém a měnová politika, která je v jeho důsledku možná, a zejména také velká a mnohem velkolepější a lepší měnová politika, která je v jeho důsledku stále nemožná. Tato další, velkolepější a pro dnešní společnost nejen lepší, ale i mnohem potřebnější měnová politika se stane možnou, pokud a až se k současnému měnovému systému přidá moje inovace pro měnový systém a přechod k Vynikajícímu měnovému systému se tak stane skutečností.

Můj návrh, vynikající měnový systém, je tak vynikající právě proto, že je.

Na základě správného pochopení toho, co je skutečnou příčinou dluhové krize, a tou je PŘÍLIŠ MÁLO peněz v ekonomice. Zatímco ekonomikou se v tomto případě rozumí primární ekonomika, tedy ekonomika zboží a služeb a ekonomika, z níž pracovníci a podniky získávají své příjmy. Tím NEMYSLÍM finanční sektor a všechny peníze, které do něj plynou, takže příjmem myslím příjem z práce a podnikání/organizace. Práce.

Zohledňuje vývoj ve společnosti i skutečnou příčinu dluhové krize a odpovídá mu. A jak tuto příčinu krize nejlépe řešit a jak měnovou politiku nejlépe sladit s vývojem ve společnosti. Což zahrnuje zejména zvyšování efektivity a možnost či nutnost pracovat méně hodin na jednoho zaměstnance. To vyžaduje stále větší oddělení příjmů zaměstnanců a také organizací/firem od práce či činností. Nebo lépe řečeno, jinou definici činností a jiné uvažování o ekonomice, kdy je spotřeba také považována za činnost a může být odměňována, protože přispívá společnosti a ekonomice. Takže i lidé, kteří vůbec nepracují, ale spotřebovávají, by měli mít možnost získat právě takový příjem, aby mohli dále spotřebovávat a žít. Extrémním případem či situací v něm by bylo, že by skutečně každý jedinec v naší společnosti vůbec nepracoval a že by skutečně vše dělaly stroje a roboti a zároveň by skutečně každý jedinec vydělával dost nebo dokonce více než dost na to, aby mohl nadále uspokojovat všechny nezbytné potřeby či potřeby, a možná i více. Tato extrémní situace VYPADÁ nemožná a v rámci současného peněžního systému je také zcela nemožná. Tato situace se však stává skutečně bezprostředně možnou a v případě potřeby se může stát skutečně bezprostřední realitou, pokud a až se vynikající peněžní systém stane skutečností.

Na základě správného pochopení ekonomie a ekonomických procesů. Což zahrnuje správné pochopení inflace. A pochopení toho, že inflaci hlavní proud ekonomické vědy a prakticky všichni nebo všechny ekonomové a občané zcela špatně chápou. Jsem přesvědčen, že v jistém ohledu mnohem lépe chápu , skutečně chápu, co inflace skutečně znamená a proč a jak skutečně probíhá, resp. neprobíhá v naší společnosti a ekonomice. A nakolik je to relevantní či irelevantní jak v rámci současného měnového systému, tak v rámci Vynikajícího měnového systému, který jsem vytvořil.

Můj vynikající peněžní systém je logický vztahový peněžní systém. Zohledňuje logické relační závislosti a vztahy v ekonomice a společnosti a podporuje je tím nejoptimálnějším způsobem.

Jak se ještě v polovině roku 2016 uvádí na internetových stránkách Mezinárodního hnutí za měnovou reformu, Nadace Naše peníze chce, aby byl měnový systém budoucnosti založen na bankovnictví s plnými rezervami. Plně rezervní bankovnictví vychází z předpokladu, že peníze by měly být plně kryté. Ne samotné peníze, ale množství peněz v oběhu musí být plně kryté, všechny půjčené peníze musí být kryté, zatímco navíc všechny peníze, které někdo vlastní, jsou také plně kryté.

Zajímavé je pochopit, že toto bankovnictví Full Reserve a také založení našich peněz nemluví o penězích v oběhu a penězích, které mají být ještě vyplaceny nebo utraceny. Mluvím o úvěru (který je vlastně také dluhem), ale také o zálohách a půjčkách v soukromé sféře. Pokud by všechny tyto peníze musely být také plně kryty, bylo by třeba celou ekonomiku (tj. nejen bankovní část, která je tou částí peněžního oběhu, která prochází bankami) přetransformovat na to, čemu sám říkám a co jsem nazval ekonomikou plných rezerv. Tento termín plně rezervní ekonomika, pokud vím, ještě neexistuje, a je tedy mým výtvorem. Alespoň v tom ohledu a chápání, jak je zde používán a pojmenován. Plně rezervní ekonomika je však termín, který je potřebný k tomu, abychom dospěli k plnému pochopení skutečnosti, že jak plně rezervní bankovnictví, tak plně rezervní ekonomika jsou oba teoretické koncepty založené na filozofii a mnohem méně na phronesis. A založené spíše na nelogičnosti než na skutečně vynikající praktické logice. Jako takové nejsou jak bankovnictví s plnými rezervami, tak ekonomika s plnými rezervami ani logickou, ani funkční, ani žádoucí variantou pro naši společnost a ekonomiku a realitu. Kromě toho je třeba si také uvědomit, zda je možné plnohodnotné rezervní bankovnictví bez plnohodnotné rezervní ekonomiky.

Abyste tomu všemu rozuměli, je bankovnictví s plnými rezervami stejně jako ekonomika s plnými rezervami nežádoucí. A že pojem plně rezervní ekonomika je také velmi důležitý pro jeho plné pochopení. Je nutné dostatečně pochopit také funkční a nefunkční diferenciaci (jak mám tyto pojmy na mysli), a zejména skutečně co nejdokonaleji aplikovat funkční diferenciaci. Kromě toho jsou důležité i pojmy relevantní a nerelevantní diferenciace, jak je mám na mysli.

Peníze by měly být plně pokryty, pokud jde o bankovnictví, pokud skutečně každý někdy vybere své peníze. V běžných případech tomu tak však není. Mezi výběrem peněz a požadovaným vyplacením peněz klientům je časový rozdíl.

Zatímco v mnoha případech banky peníze ani vyplácet nemusí, protože naprostá většina peněz stejně skončí zpět u stejných bank. Současný způsob bankovnictví je proto logickou volbou. Ale je to pro více případů logická možnost. A kromě toho, že současný způsob bankovnictví je logičtější, nebo vlastně právě proto, je také mnohem lepší variantou jak pro zúčastněné jednotlivce a organizace, tak pro společnost a ekonomiku.

Ekonomika je v konečném důsledku o koncepci a společenském vztahu ocenění. Přičemţ v nejideálnější a nejkonstruktivnější, a tedy nejdokonalejší a nejlogičtější situaci z ní dochází k transformaci z finanční smlouvy na společenskou smlouvu, a to tak, ţe v těch nejdokonalejších a nejoptimálnějších situacích jiţ finanční smlouva není ani zapotřebí a společenská smlouva zůstává a dokonce se dále rozšiřuje. Tato společenská smlouva však musí být v mnoha případech podpořena důvěrou, a k tomu je zapotřebí určité společenské situace. Nejznámější situací této a také nejrozsáhlejší situace či podmínky je fáze a vznik lásky či přátelství a, jdeme-li ještě dále, manželství. V současné době však vidíme, že manželství je méně časté, důvěra se zdá být také méně častá také kvůli méně dlouhým a nebo těsným sociálním kontaktům. V tomto ohledu má povrchnost našich sociálních kontaktů a reality pravděpodobně negativní dopad i na naši ekonomiku a ekonomické procesy. Tím spíše nebo vlastně (téměř) jen proto, že náš současný peněžní systém není na důsledky větší povrchnosti sociálních kontaktů a menší pevnosti nastaven, a proto se s nimi nedokáže vypořádat. Vynikající měnový systém to dokáže a měnová politika a organizace může být ve Vynikajícím měnovém systému také plně přizpůsobena jakékoli společenské situaci.

Pokud jde o skutečně podstatnou součást bankovnictví s plnými rezervami, totiž že skutečně všechny peníze v bankovnictví s plnými rezervami by měly být plně kryté, Nadace Naše peníze si zhruba od začátku roku 2015 protiřečí. To proto, že zhruba od té doby, tj. zhruba 4 roky poté, co jsem vydal svou knihu na kindle/amazon a také poměrně dlouho poté, co jsem v různých textech a komentářích a v různých formách komunikace i na internetu konkrétněji vysvětloval a argumentoval o Excelentním měnovém systému, začala nadace Naše peníze také komunikovat (a stále komunikuje), že peníze tedy mohou vznikat z ničeho. Toto vytváření peněz z ničeho je v rozporu s bankovnictvím s plnými rezervami. Protože bankovnictví plných rezerv tak předpokládá plné krytí peněz. Tyto peníze tedy musí být podle definice a teorie bankovnictví plných rezerv něčím kryty. Když jsou peníze vytvořeny z ničeho, nejsou tyto peníze

NIKÝM kryté. Při vytváření peněz z ničeho neexistuje vůbec nic, co by tyto peníze krylo. Přinejmenším ne krytí, jak je chápáno nebo vyžadováno v systému bankovnictví s plnými rezervami nebo v jeho rámci.

V této kapitole své knihy se snažím vysvětlit a podle mého názoru také jednoznačně prokázat, že Vynikající měnový systém a také podstatné rysy tohoto systému jsem vytvořil já a pouze já. Kromě toho si také myslím, že je dostatečně jasné, že návrh začít vytvářet peníze z ničeho, a rozhodně tak, jak ho navrhuji já jako svou inovaci peněžního systému v rámci Vynikajícího peněžního systému, pro tak brzký rok 2015 skutečně nenavrhla žádná skupina ani jednotlivec kromě mě. K čemuž podotýkám, že ani já samozřejmě nemohu vědět o všem a že existuje malá šance, že přesto existuje skupina nebo jednotlivec, kteří to navrhli DÁVNO před rokem 2015. V tom případě doufám, že o tom budu informován, pokud někdo tyto jednotlivce nebo osobu či skupinu nebo organizaci zná. Abych se mohl také věcně ponořit do rozdílů mezi tím, co navrhují nebo navrhovali, a mým Vynikajícím měnovým systémem. Faktem však je, že přinejmenším Stichting Ons Geld byl takto založen až v roce 2012 a přinejmenším v tomto roce nebyli zdaleka tak daleko jako já, pokud jde o návrh nového měnového systému. Natož pak o tom, jaká měnová politika je pro něj nejvhodnější a proč. Navíc Stichting Ons Geld a osoby, které se na něm podílely, měly po této době dostatek příležitostí přečíst si mé texty, a myslím, že nejméně 1 osoba tak učinila. Netvrdím, že se to skutečně stalo, ale říkám, že je to možné.

Nadace Naše peníze chce, aby tvorba peněz přešla zcela na stát a aby banky mohly v budoucnu přidělovat peníze samy. Současný způsob tvorby peněz bankami jako ABNAMRO, Rabobank, Postbank apod. pak (bude muset) zcela zmizet. Místo něj však Nadace Ons Geld chce, aby banky peníze vytvářely samy. S tím rozdílem, že banky budou muset vytvářet peníze bez dluhů. Bez ohledu na to, zda by tyto peníze měly být kryté něčím fyzickým, něčím hmatatelným a něčím, co má hodnotu. Je otázkou....některé zdroje, které Naše peníze používají, tvrdí, že tomu tak být NEMUSÍ, ale tyto zdroje jsou po roce 2013, pokud se mi podařilo zjistit. Nebo dokonce až po roce 2014. Kromě toho Nadace Naše peníze stále tvrdí, že chce přejít k plně rezervnímu bankovnictví, a plně rezervní bankovnictví skutečně vyžaduje, aby peníze byly podloženy něčím fyzickým a hodnotným. Například zlatem.

Několik let po roce 2011, tedy několik let poté (!!!!!), co jsem to již navrhoval a zmiňoval se o tom různým jednotlivcům a skupinám, Stichting Ons Geld (Nadace Naše peníze) také navrhuje, aby stát/vláda platil část vládních výdajů z vytvořených peněz, a to znamená, že část daní pak může být také zrušena. Tento jejich návrh však přichází ÚPLNĚ později, než jsem již navrhoval, ale je to také 1 ze 3 návrhů Stichting Ons Geld, který tak není podložen mnohem širším pochopením a rozsáhlejším vysvětlením a příběhem o tom, a) co je skutečnou příčinou hospodářské krize a b) jak ji lze nejlépe řešit v širším kontextu. Co se týče bodu a) i b), existuje vysvětlení ze strany osob spojených se skupinou Naše peníze a Naše peníze, ale toto vysvětlení a) není příliš obsáhlé a b) vychází z nedostatečného nebo jen zlomkového pochopení toho, co se děje a co je potřeba skutečně řešit.

Již jsem naznačil, že jak na stránkách www.academia.edu, tak v článku, který jsem před několika lety napsal pro JPE (Journal of Political Economy), jsem svůj nový měnový systém již podrobně vysvětlil. Sdělení na toto téma jsem však učinil mnohem více. Což je samo o sobě samozřejmě dobře. Ale dává to ostatním stranám a jednotlivcům možnost upravit své amatérské či jiné návrhy a poznatky na základě mých konceptů a dále je komunikovat. Shodou okolností jsem také nedávno viděl na facebooku svůj příspěvek z 23. listopadu 2010 (tedy už více než 5 let zpátky!), ve kterém už naznačuji, že vláda může a) vytvářet peníze na úhradu výdajů a b) že daně lze zrušit, ať už úplně, nebo ne. Moje kniha na kindlu/amazonu (vyšla tam v roce 2011!) obsahuje ještě další možnosti mé inovace peněžního systému a mnou vytvořeného Vynikajícího peněžního systému.

Co je v tomto ohledu velmi důležité pochopit, je to, že moje inovace peněžního systému a Vynikajícího peněžního systému NENÍ o nahrazení současného peněžního systému za zcela jiný peněžní systém (jako v teoretickém a podle mne amatérském návrhu založení našich peněz), ale o doplnění současného peněžního systému, ve kterém jsou současné půjčky a množství peněz, stejně jako dluhy alespoň v době doplnění inovace do současného peněžního systému. Nadále existovat. Avšak přidáním mé inovace peněžního systému/pro peněžní systém. Vytváří vynikající peněžní systém. K čemuž je však třeba poznamenat, že úplná přeměna současného peněžního systému na Vynikající peněžní systém vyžaduje také především jinou, lepší peněžní politiku. A tato měnová politika se týká zejména také toho, JAK, přičemž změny v měnové politice musí být takové, jaké jsem již podrobně popsal ve většině svých prací/spisů. Pro to je důležitá

moje inovace peněžního systému, ale také zejména oddělení příjmů od práce a také nahrazení nebo úplné či částečné zrušení všech daní. Tvoří rovněž podstatnou část.

Hlavním cílem celé této kapitoly je co nejvíce a nejlépe vysvětlit rozdíly mezi návrhem Nadace Naše peníze a mým vynikajícím měnovým systémem. V podstatě jsem však svou knihu o své inovaci měnového systému spolu s možnostmi měnové politiky vydal již v roce 2011. Kolem tohoto data, ale také již předtím a samozřejmě i poté, jsem ji zveřejnil i na jiných místech na internetu a různým lidem jsem zaslal části svého chápání prostřednictvím písemných textů a doplňujících informací. Faktem tedy je, že můj EMS byl připraven dávno předtím, než Stichting Ons Geld vůbec začal hledat možnosti jiného peněžního systému, ale také komunikovat s dalšími stranami. Stichting Ons Geld své myšlenky, chápání a návrh rozvinul podstatně později a navíc se postupně stále více přizpůsoboval a měnil na návrh, který je " nyní" na konci roku 2015. Návrh, který mají nyní, je založen na návrzích jiných subjektů a na horké směsici nápadů a návrhů, která není založena na dostatečném porozumění. Ve skutečnosti je v jejich návrhu také mnoho věcí, kvůli kterým je a) jeho zavedení riskantní a b) vede k nelogičnostem v jejich návrhu. Původní návrh a řešení, které jsem vytvořil já (což je Vynikající měnový systém), byl již v té době (před rokem 2011, takže o několik let dříve než návrh Našich peněz) mnohem dál a lepší než to, co mají Naše peníze nyní v roce 2015.

Podstatné je v tomto ohledu pochopit, že moje inovace peněžního systému je skutečně vše, co je potřeba k tomu, aby se ekonomika znovu rozběhla a navíc vytvořila (prakticky) neomezený zdroj financí na splácení/řešení dluhů, zvýšení příjmů, oddělení příjmů od práce, úplné nebo úplné zrušení daní, placení státních výdajů bez daní, zvýšení dávek na dostatečnou úroveň nebo dokonce (daleko) nad ni.

Doplnění této inovace peněžního systému nebo dokonce nahrazení současných způsobů tvorby peněz a způsobu bankovnictví (bankovnictví) je proto zcela zbytečné, ale navíc neúčelné. Kromě toho takové doplňky vedou ke zbytečným rizikům a složitosti. Využití mé inovace peněžního systému pro cíle měnové politiky, které jsem nastínil v této knize a také již ve své vlastní knize z roku 2011, je z hlediska doplnění současného peněžního systému vše, co je potřeba. Dosáhnout transformace na EMS, a tím vytvořit mnohem lepší společnost a

odstranit velkou část nelogických a škodlivých aspektů naší ekonomiky a organizace. Můj EMS je svobodný peněžní systém, ale navíc také nejudržitelnější a nejúžasnější peněžní systém, jaký kdy bude realizován.

28. Návrh EMS versus náš návrh peněz

N. D. van Egmond, který je členem Laboratoře udržitelných financí Hermana Wijffelse, publikoval v březnu 2015 společně s B. J. M. de Vriesem "pracovní dokument" s názvem "Dynamika udržitelného finančně-ekonomického systému" (N. D. van Egmond a B. J. M. de Vries, "Dynamika udržitelného finančně-ekonomického systému", Utrecht University, 2015). Zmiňuje v něm také nadaci " Ons Geld" a iniciativu " positive money UK" a uvádí, že obě chtějí směřovat k bankovnímu systému FRB. Že obě organizace chtějí, aby byl zaveden Chicagský plán z roku 1936. Ve své publikaci také uvádí, že jím navrhovaný systém je založen na 2 prvcích : bankovnictví s plnými rezervami (FRB) a DFM (peníze bez dluhu).

Z této publikace pana van Egmonda (který je mimo jiné spojen s iniciativou "naše peníze") a také z publikací samotné nadace "naše peníze" (jak na jejích webových stránkách, tak v publikacích, na které se odvolávají) je patrná funkce či vytvoření peněz bez dluhů (DFMFRB), jak je chtějí oni. Zcela jiný způsob DFM, než jaký je podle mého názoru žádoucí a jaký bude také lepším způsobem DFM. DFM lze samozřejmě vytvářet různými způsoby a v různém čase a používat k různým účelům. DFMFRB v rámci bankovnictví s plnými rezervami (FRB) je zcela jiný způsob DFM než DFMEMS v rámci mého vynikajícího měnového systému (EMS). Čímž je celá myšlenka Chicagského plánu a také návrhy Našich peněz a všech lidí, kteří za nimi stojí (jako je i Klaas van Egmond), nejen příliš teoretická, ale také prakticky zcela nežádoucí, aby byla kdy zavedena. Pokud bude někdy do společnosti zavedena, celá ekonomika se stane velkým zmatkem a také zcela zničí. Je to proto, že návrhy Našich peněz a Klaase van Egmonda neberou v úvahu vztahové závislosti a logiku, které by měly být v peněžním systému přítomny. Tyto relační závislosti a logiku však plně podporuje můj Vynikající měnový systém, který také proto představuje jak plně praktické, tak okamžitě realizovatelné skutečné řešení dluhové krize.

Vzhledem k těmto rozdílům v DFMFRB v rámci Full Reserve Banking (Chicagský plán - návrh "našich peněz" a osob jako Klaas van Egmond) ve srovnání s DFMEMS, který vzniká v rámci EMS. Mám dát DFMFRB v rámci Full Reserve Banking zkratku DFM-FRB nebo DFMFRB a těm v rámci mého EMS zkratku DFM-EMS nebo DFMEMS.

Zatímco Nadace Naše peníze, všechny ostatní organizace přidružené k Mezinárodnímu hnutí za měnovou reformu (jako je také " Positive Money UK" , occupy/David Graeber a jednotlivci přidružení k těmto organizacím, všichni navrhují verze Chicagského plánu a bankovnictví s plnými rezervami. A tím chtějí zcela přejít od Frakčního rezervního bankovnictví k Plně rezervnímu bankovnictví. A tím navrhují a dokonce chtějí, aby byla do naší společnosti zavedena určitá kombinace Plně rezervního bankovnictví (FRB) a zdánlivě odpovídající, restriktivní a rigidní verze Bezdluhového peněžnictví (DFMFRB). Zda ta nejskvělejší měnová reforma, kterou je třeba zavést, totiž ta, kterou mám již léta připravenou a vytvořenou já, spočívá v kombinaci toho, co pan van Egmond ve své publikaci nazývá Peníze jako dluh (MaD) , ale ve skutečnosti je to obdoba Frakčního rezervního bankovnictví (FRB-EMS) v kombinaci s Bezdlužnými penězi-EMS (DFMEMS).

Obecně vzato tedy existují dva návrhy, pokud se ty moje porovnají s návrhy všech zmíněných skupin, a sice.

Plně rezervní bankovnictví s restriktivní, rigidní verzí Debt Free Money, což je DFMFRB. To je to, co DFB v běžné definici a chápání skutečně je.

Frakční rezervní bankovnictví s dodatkem, že je to mimořádně flexibilní a úžasný způsob bezdlužnosti. Který také raději nejmenuji, ale místo toho je tato verze DFM mou inovací peněžního systému vedoucí k vytvoření Vynikajícího peněžního systému (EMS). Zahrnuje v sobě určitou formu DFM-EMS neboli DFMEMS.

Positive Money UK, Our Money Foundation, Occupy/David Graeber a všichni jednotlivci a skupiny s nimi spojené navrhují možnost 1. Varianta, která je jednak příliš teoretická a amatérská, ale také není vůbec žádoucí a vhodná pro praktickou realizaci.

Můj návrh, zavedení EMS zavedením mé inovace peněžního systému, a tím přeměna současného peněžního systému na mnou vytvořený vynikající peněžní systém (EMS), je VELMI praktický, odborný a také okamžitě realizovatelný ve společnosti. Čím dříve se tak skutečně stane, tím lépe pro ekonomiku a společnost.

Co je však opravdu VELMI důležité si uvědomit, je to, že v tomto textu používám termín "peníze bez dluhů" také v souvislosti s EMS a mou inovací peněžního systému. Ale že to je ve skutečnosti nesprávné a v rámci EMS nepoužitelné. Je tomu tak proto, že ačkoli peníze bez dluhů jsou aspektem peněz vytvořených v rámci Vynikajícího peněžního systému a jsou také důležitým aspektem těchto peněz, existují mnohem relevantnější aspekty mé inovace pro peněžní systém, které se v pojmu Peníze bez dluhů NEODRAZÍ. Konkrétně mluvím o tom, JAK jsou peníze v rámci EMS vytvářeny prostřednictvím mé inovace pro peněžní systém, ale také o tom, KDO nebo jaké organizace to mohou dělat, jaká právní a organizační podpora a struktury jsou k tomu potřeba a CO je pak také díky tomu možné v rámci Vynikajícího peněžního systému (EMS). DFM je tím pádem příliš omezeným konceptem pro cokoli v rámci EMS. Ale pro srovnání mého EMS s FRB je užitečné jej zde a v t abulce níže tak použít. Když však v tomto textu nebo kdekoli jinde používám DFMEMS, mám na mysli něco, co je Daleko širší a má také mnohem více aspektů než jen bezdlužnost těchto peněz. Takže v tomto ohledu, co s tím lze dělat, je DFMEMS mnohem širší a komplexnější než původní definice a obsah pojmu DFM, jak se používá v bankovnictví s plnými rezervami.

I zde je však třeba si jasně uvědomit, že Debt Free Money ("DFM") byla a stále je terminologie používaná pouze pro něco, co (z definice) patří k teoretickému návrhu Full Reserve Banking. Kdežto DFM je myšleno to, že Plně rezervní bankovnictví (z definice) jde ruku v ruce s DFM, protože v rámci Plně rezervního bankovního systému by skutečně všechny peníze měly být vytvářeny DFM, ale při přidělování jsou také DF(M). To znamená, že peníze jsou vytvořeny v určitém okamžiku, kdy je FRB již realitou, a pak jsou tyto peníze také vždy bez dluhu alokovány. V rámci FRB skutečně nikdy nedochází k tvorbě dluhu, protože všechny peníze v " systému" jsou a zůstávají bez dluhu. V tomto ohledu jsou tedy peníze v rámci systému Full Reserve Banking, jakožto bezdluhové, mnohem širší a rozsáhlejší bezdluhové, než kdy budou nebo nežádoucí v rámci EMS.

A v tomto ohledu tedy v rámci systému EMS vzniká něco, co lze v tomto ohledu nazvat i bezdlužnými penězi. Tato definice a schopnost bezdlužných peněz, která vznikne v realitě EMS, je však zcela jinou formou a obsahem bezdlužných peněz, než jsou ty, které jsou dosud obecně a v naší společnosti označovány jako bezdlužné peníze. Ve skutečnosti v rámci naší současné společnosti a také ekonomiky a také jakoukoli jinou osobou či skupinou v této společnosti, kromě

mě, byly a jsou bezdluhové peníze používány a prezentovány pouze dvěma různými způsoby, tj.

Návrh bezdlužných peněz je koncept, kde se používá pouze pojem nebo slovo, ale ne ve spojení s nějakým peněžním systémem. V tomto ohledu je tedy prakticky nesmyslný, jediné, co pak tento pojem obsahuje, jsou skutečně bezdlužné peníze. Není zde však žádná zmínka o tom, které peníze jsou pak bez dluhu, zda je to při tvorbě nebo alokaci a tvorbě nebo alokaci kým nebo pro koho. Není zde pak vůbec žádná vztahová návaznost a vlastnosti bezdlužných peněz nejsou vůbec nebo jen úzce, pokud vůbec rozsáhle, skutečně pojmenovány. V takovém případě ekonomové obvykle předpokládají, že tyto bezdluhové peníze jsou nedílnou součástí situace nebo teorie bankovnictví s plnými rezervami (Full Reserve Banking)

Bezdlužné peníze jako nedílná součást bankovnictví s plnými rezervami.

V dnešní společnosti se tedy termín DFM ve spojení s mým EMS zatím nepoužívá, což není možné i proto, že mému EMS zatím nikdo dostatečně nerozumí a už vůbec ne tomu, že se jedná o formu Debt Free Money, protože jde o můj výtvor a návrh. Bezdluhové peníze jako nedílná součást Plně rezervního bankovnictví (což je vlastně a zatím jediná relační verze Bezdluhových peněz zmiňovaná jednotlivci a skupinami) jsou tedy situací, kdy by skutečně VŠECHNY peníze ve společnosti byly bez dluhů. Situace, která ve společnosti ve skutečnosti nikdy nenastane a ani by nastat neměla, protože jde o situaci krajně nežádoucí.

Bezdlužné peníze v rámci EMS jsou naopak bezdlužné pouze v okamžiku, kdy jsou vytvořeny jinou stranou než soukromými bankami, jako jsou ABN Amro a Rabobank, a to za jiným účelem a pro jinou měnovou politiku než bezdlužné peníze, které jsou v současné době vytvářeny v rámci současného měnového systému při tvorbě peněz a dluhu soukromými bankami. Dluh vytvářený jak při tvorbě peněz bankami nebo při jejich přidělování jednotlivcům a organizacím, ale také při tvorbě peněz soukromými bankami a nebo při jejich přidělování vládě.

V rámci EMS tato tvorba a přidělování peněz vládě soukromými bankami odpadá nebo je výrazně omezena. Místo toho se vytváří bezdluhová tvorba a alokace peněz vládou. Alokace může probíhat různým stranám. Tato bezdlužná tvorba a

alokace peněz ze strany OH jiným subjektům pro různé účely měnové politiky (zcela nová forma tvorby peněz ze strany OH, která vzniká v rámci EMS a je a měla by být použitelná) je však vedle bezdlužných peněz vytvářených a alokovaných soukromými bankami jednotlivcům a organizacím a případně i vládě. Zpočátku budou jistě v rámci EMS peníze i nadále vytvářeny a přidělovány soukromými bankami a půjčovány (tj. rovněž bez dluhu) vládám. To bude v rámci EMS pokračovat a pravděpodobně vždy v určité míře existovat. V tomto ohledu a také ve skutečnosti tedy bezdluhové peníze v rámci EMS nikdy nevzniknou v takovém rozsahu v rámci měnového systému EMS a ekonomiky EMS, jak je navrhováno v rámci bankovnictví s plnými rezervami. Takže i v rámci EMS budou jak bezdluhové, tak bezdluhové peníze realitou a budou skutečně existovat i nadále.

Podstatnou součástí definice a pochopení DFM na jedné straně a bezdlužných peněz v rámci EMS na straně druhé je tedy skutečnost, že DFM v rámci Plně rezervního bankovnictví je podstatnou součástí a také skutečně jedinou formou peněz, která je v rámci Plně rezervního bankovnictví skutečností. Bezdluhové peníze v rámci Plně rezervního bankovnictví neexistují a nejsou ani jeho součástí. Při tvorbě i alokaci peněz musí být peníze v rámci Plně rezervního bankovnictví bez dluhu. Zatímco bezdluhové peníze v EMS , termín bezdluhové, tam označuje, že peníze při tvorbě a alokaci mohou být v určitém ohledu bez dluhu, ale nemusí. Pokud jsou v rámci EMS bez dluhu, pak jsou výsledkem a součástí mé inovace peněžního systému, a tím i součástí peněžního systému a politiky EMS. Pokud peníze v rámci EMS nejsou bez dluhu, což je nejen možné, ale i žádoucí, pak jsou to peníze vytvořené a alokované soukromými bankami. Ať už pro účely, nebo ne, neboť jsou také vytvářeny a nebo alokovány v rámci současného měnového systému soukromými bankami jednotlivcům a organizacím, ale tedy i vládám a pro ně.

Protože však nejde o DFM podle současné definice a chápání DFM ve společnosti (tedy DFM v kontextu FRB), stále v tomto ohledu pochybuji, zda by se tak měly nazývat bezdluhové peníze v rámci EMS. Naznačit zde rozdíl mezi DFM na jedné straně a bezdlužnými penězi v rámci EMS na straně druhé je však užitečné. A tak bezdlužné peníze v rámci EMS skutečně vznikají. Pro lepší pochopení a předcházení nedorozuměním by však proto možná bylo lepší bezdlužnostní peníze v rámci EMS přece jen označovat jinak. Ale taková je i současná situace. Vzhledem k tomu, že jak DFM (v kontextu FRB), tak FRB jsou pro praktické účely zcela nepoužitelné a nemají žádnou praktickou hodnotu,

bude muset DFM tento termín opravdu prostě úplně zmizet. Na jeho místo, a to jak v kontextu EMS, tak i poté, co se můj peněžní systém EMS stane skutečností, se bude muset a bude smět používat termín bezdluhové peníze, který však bude mít zcela jinou terminologii a kapacitu než to, co se v současnosti rozumí pod pojmem DFM.

Moje inovace peněžního systému

Počítač a umístit na něj stejný software, který používají i banky, s tím rozdílem, že na tomto softwaru lze vytvořit i další účet a na tento účet lze také zadávat čísla nebo na něm jednoduše zvýšit počet peněz do neomezené výše (výšek).

propojení tohoto počítače s bankovními systémy/bankami jiných bank a tím jeho začlenění do mezinárodního bankovního systému IT technicky/matematicky.

Prostřednictvím 2) se tento počítač stal bankou. A lze provést následující kroky

Na tomto počítači uvedeném v bodě 1). Vytvořte bankovní účet. Tento bankovní účet - nyní označovaný jako bankovní účet EMS - naplňte penězi zadáním čísla s požadovaným počtem nul. Nebo jej navýšíte o požadovaný/potřebný počet nul nebo prostě o hodně víc... víc nepřekáží, a pokud se nepřevádí na jiné účty, nemá na ekonomiku vůbec žádný vliv.

Použijte čísla (peněžní zásobu) na bankovním účtu uvedeném v bodě 4) k úhradě požadovaných výdajů.

To vše (1 až 5) by měl zpočátku provádět pouze stát, případně nebo spíše prostřednictvím bank, ale pokud bude existovat dostatečná legislativa a pokud to bude pro ekonomiku užitečné, bude vhodné a užitečné, aby i jednotlivci a organizace/firmy mohli mít vlastní příslušný účet EMS, ať už neomezený nebo jiný, za určitých podmínek a omezení.

Ani v rámci EMS už nemusí být takzvaný run na banku problémem, pokud všichni, kdo vybírají peníze, je jednoduše včas dostanou digitálně na nějakém zařízení. A mohou je kdykoli opět vložit do jiné banky. Nebo když se zůstatek převede digitálně do jiné banky hned. Pokud na to banka, která to musí udělat, má příliš málo digitálních peněz, lze to doplnit prostřednictvím mé inovace pro

peněžní systém. Samozřejmě za určitých podmínek, ale to lze jistě právně i organizačně zařídit. Ať už s dohodou o budoucím splacení prostředků ze strany dotyčné banky, nebo bez ní, pokud taková možnost existuje.

29. Měnová politika EMS

EMS umožňuje výrazné zlepšení měnové politiky. Důležitá je přitom povaha měnové politiky a účely, pro které se měnová politika používá a rozvíjí.

V následujících částech uvedu počáteční návrh strategie zavádění EMS a plán zavádění. Přitom je důležité pochopit podstatu a základní cíle.

Jedním z cílů je samozřejmě udržitelnější společnost. Dalším cílem je lépe fungující ekonomika. Ale co je v tomto ohledu lepší? V každém případě se bude muset konsu minace stát důležitým aspektem společnosti a ekonomiky EMS. To bude znamenat jiný pohled na to, co naše společnost ještě potřebuje, pokud jde o zboží a služby, a také na způsob jejich výroby a distribuce. Věda, intelektuálové a akademici k tomu mohou významně přispět.

Politika EMS bude muset věnovat velkou pozornost skupinám s nižšími příjmy, zejména na začátku. Pokud jde o situaci v Nizozemsku, mám na mysli příjemce sociálních dávek, důchodce a další příjemce dávek. Ale také o pracovnících patřících do nižších příjmových skupin. Všichni tito jednotlivci a skupiny potřebují ve větší či menší míře podporu a pomoc, než je tomu v současnosti. Přičemž sociální podpora může být pro některé méně potřebná nebo žádoucí, ale finanční podpora je samozřejmě ve větší či menší míře velmi žádoucí. Kromě zaměření se na skupiny s nižšími příjmy, jakmile dojde k pochopení, že metoda EMS je neuvěřitelně pozitivní a jak by měla být nasazena, bude třeba věnovat velkou pozornost a pozornost také životnímu prostředí a přírodě. Nejen na národní, ale i na mezinárodní úrovni. Samozřejmě.

Pokud jde o bezpečnost a ochranu zdraví, lze a bude možné mnohé zlepšit, zejména v rámci organizací a mezi nimi. Výrobky a pracovní postupy musí být v případě potřeby bezpečnější a méně škodlivé pro životní prostředí a zdraví. I zde má velký význam věda. Proto je také v relativně pozdější fázi zavádění a

realizace EMS podpora vědy tak důležitá. A její význam při podpoře a realizaci dokonalejší společnosti bude jen narůstat.

Jak ve strategii zavádění EMS, tak v plánu implementace bude mít velký význam dobré porozumění jak EMS, tak stavu a možnostem tehdejší společnosti. Existují kroky a žádoucí vývoj ve společnosti, které EMS může podporovat již nyní (peněžní systém EMS je mimořádně flexibilní a může finančně podporovat veškerý možný a žádoucí vývoj ve společnosti, ať už budoucí nebo jiný!), ale na které naše společnost ještě není připravena. Cílenou podporou intelektuálů a akademiků, kde je to nutné, lze tento žádoucí vývoj také podpořit a případně urychlit.

Mnou navrhované první kroky zavedení EMS jsou zaměřeny především na zvýšení disponibilního příjmu, zejména nižších příjmových skupin, vedle skutečného řešení (státního) dluhu. To jsou kroky, které lze a pravděpodobně by se měly realizovat v poměrně velkém měřítku, zejména v počátcích, aby se obnovila rovnováha ve společnosti a ve společnosti. To je nakonec jádro EMS a oživení ekonomiky; obnovení rovnováhy v ekonomice. Tato rovnováha je nyní zcela pryč, protože na současný vývoj ve společnosti a na velikost a počet subjektů (výrobků, procesů, služeb, jednotlivců, organizací, podniků, vlád) v naší společnosti je skutečně příliš málo peněz, které jsou v naší společnosti skutečně přítomny. Mám na mysli peníze bez dluhů.

Poté, co bude ve společnosti dostatečně obnovena rovnováha - uplatněním mé inovace peněžního systému různými způsoby, ale zejména mnou navrženými způsoby a v mnou navrženém pořadí - bude možné mnou vytvořenou inovaci EMS uplatnit k lepší podpoře a utváření současného i budoucího vývoje společnosti. To se týká zejména vývoje na trhu práce a ve firmách a organizacích. Tento vývoj vyžaduje další oddělení příjmů a práce. A větší jistotu stálého a v každém případě dostatečného příjmu pro všechny obyvatele země, a to jak pro pracující, tak pro nepracující. Takovou jistotu nelze zaručit a realizovat se současným měnovým systémem; i proto je přechod k vynikajícímu měnovému systému velmi potřebný.

Zejména pro krok využití mé inovace EMS pro oddělení práce a příjmu je však nejdůležitější způsob. Pokud se inovace použije špatným způsobem nebo příliš rozsáhle či pro špatné skupiny obyvatel, může a bude různými způsoby narušovat a ničit i celou ekonomiku. Pokud se však použije správným způsobem, což je při správném pochopení velmi možné a velmi účinné, pak vede k velmi světlé budoucnosti pro všechny. Budoucnosti, v níž bude pro každého možné pracovat méně za stejný nebo vyšší příjem. Ale kde se lidé nemohou a nebudou rozhodovat o tom, že přestanou pracovat úplně, protože jejich příjem je stejně vždy zaručen. A to mě přivádí přímo k tomu, co je skutečně kritické a co pravděpodobně zůstane, alespoň prozatím, při aplikaci mé inovace pro peněžní systém, aby se dále oddělila práce a příjem. A sice, že by to nemělo a nemohlo vést k bezpodmínečné garanci mzdy, i když lidé nejsou ochotni pracovat

Příjem může být a bude lidem zaručen prostřednictvím mé inovace EMS pouze tehdy, pokud ti, kteří příjem pobírají, budou muset stále pracovat, pokud to bude nutné a žádoucí, dokud toho budou schopni. Po zavedení EMS však tato možnost (oddělení příjmu a práce prostřednictvím inovace EMS) umožní mnohem cíleněji vybírat, kteří lidé budou případně muset pracovat a kteří z toho nebudou vyloučeni, ale do jisté míry si budou moci sami zvolit, zda ještě chtějí a mohou pracovat, či nikoliv.

Mluvím o vyloučení starších lidí v určitých profesních skupinách z práce a o bezpodmínečném poskytování přiměřeného příjmu osobám, které z jakéhokoli důvodu již skutečně pracovat nemohou nebo je z jakéhokoli důvodu žádoucí, aby tyto osoby již nepracovaly. A tam, kde jednotlivci ještě pracují, lze v budoucnu jednoduše využít k práci i nezaměstnané a - pokud je k dispozici dostatek lidí nebo v budoucnu také (pouze) roboti pro určité činnosti - snížit počet pracovních hodin týdně pro určité činnosti nebo povolání v průměru pro každého jednotlivce. Přičemž tito jednotlivci budou mít případně stále možnost volby pracovat více hodin, než je toto minimum nutné k tomu, aby měli slušný příjem. A tím si (i nadále) přivydělávat. Člověk si tak může zvolit dodatečné zajištění do budoucna.

Další výhodou EMS je, že v rámci vynikajícího měnového systému lze vytvořit (mnohem) více peněz, a tím i rozpočet pro vědu a intelektuální práci. Tak si představuji, že by mělo být možné, aby i jednotlivci zahajovali své vlastní projekty a měli možnost žádat o rozpočet na tento projekt individuálně nebo se skupinou. Aby tyto projekty pak byly určitým orgánem posouzeny, a pokud budou

schváleny, aby pak byly tomuto člověku také bezpodmínečně a bez dluhů přiděleny finance na (pokus o) realizaci těchto projektů.

A přestože v počátečních fázích EMS může a měla by inovace peněžního systému skutečně zavádět a používat pouze národní vláda, sám jsem proto pro to, aby inovace peněžního systému v pozdějším a vyspělejším stádiu EMS mohly přímo zavádět a používat také vlády, podniky, organizace a jednotlivci na nižších úrovních. Samozřejmě za určitých podmínek.

V neposlední řadě. Inovace peněžního systému může samozřejmě vést i k tomu, že v ekonomice bude příliš mnoho peněz. Pokud se zdá pravděpodobné, že se to stane, musíme se podívat na to, k čemu jsou tyto peníze používány. Zda lze něco vztahově zařídit prostřednictvím zákonů nebo dohod, aby se negoval případný nepříznivý dopad tohoto většího množství peněz v ekonomice. Chci zde ale výslovně zmínit, že situace od roku 2008 do roku 2016 je (nebo byla?) právě taková, že peněz v ekonomice je a bylo opravdu DOST málo. Jako takový, zejména na počátku zavádění EMS, má opravdu velký prostor a také potřebu skutečně velmi rozsáhle a ve velkém a komplexním rozsahu aplikovat inovace pro peněžní systém. V pozdější fázi začne ekonomikou proudit i velká část těchto peněz, což může potřebu uplatnit inovaci EMS rovněž snížit. V takovém případě se může ukázat, že ani ne tak pro získávání příjmů pro vlády, ale spíše pro přerozdělování příjmů/majetku, bude (opět) nutné určité zdanění. V každém případě potřeba řádného oddělení příjmů a práce v budoucnu jen poroste, zejména pokud budou některé práce vykonávat pouze nebo stále více roboti a automatizace. To pravděpodobně povede ke stále menší potřebě určitých pracovníků. I když já osobně si myslím, že i oni mohou být využiti pro jiné činnosti, ale i to bude mít mnohem lepší podobu a může a bude mnohem lépe podporováno mnou vytvořeným peněžním systémem EMS. Systém, který se stane skutečností okamžitě po uplatnění mé inovace peněžního systému, kterou je inovace EMS. Kterou jsem v této knize také nazval metodou EMS.

V následujících kapitolách se již zmiňuji o strategii a krocích implementace systému EMS a pro systém EMS. Je ovšem třeba poznamenat, že obsah kroků měnové politiky je do značné míry závislý na (vývoji) společnosti. Proto následující 2 kapitoly slouží pouze jako vodítko. Nicméně v těchto kapitolách uvádím, jaké by podle mého názoru měly být první kroky implementace a pro

implementaci systému EMS, proč tomu tak je a také jak by měly být realizovány podle mého názoru nejlepším způsobem.

30. Strategie a provádění vynikajícího měnového systému

V této knize jsem do značné míry popsal vynikající měnový systém. V níž jsem vysvětlil, co se děje v naší současné ekonomice a společnosti, a snad jsem také dostatečně objasnil, že současný měnový systém a politiku - náš peněžní systém a způsob, jakým s ním nakládáme - lze jednak označit za zcela prehistorický, a jednak se i z tohoto důvodu v poslední době ve svých podstatných rysech nijak výrazně nezměnil. Což je částečně důvod, proč současný měnový systém neodpovídá dnešní ekonomice a společnosti. A už vůbec ne s ekonomikou a společností, která je nebo může být možná díky současným a budoucím poznatkům v oblasti organizace a řízení změn. Čímž mé příspěvky týkající se EMS, ale také mé poznatky v oblasti sensemakingu a konkrétněji také můj prakticismus a holopluristická metodologie a perspektivy sehrají rozhodující roli v urychleném a dokonalejším zlepšení naší společnosti. Hnací silou a směrem k transformaci směrem ke vztahovější a udržitelnější společnosti a organizačním formám. V níž se peníze a peněžní systém a politika stanou opět mnohem příznivějšími a také mnohem více umožňujícími pro jednotlivce a organizace v naší společnosti.

V oblasti EMS stojíme před neuvěřitelně krásným bodem obratu a úžasnou výzvou a studnicí příležitostí. Která je příliš krásná na to, abychom ji v tuto chvíli plně pochopili. Pokud budou EMS a jeho možnosti využity a realizovány v maximální možné míře, a zejména také podpořeny a přijaty vládami na celém světě, čeká nás všechny nesmírně krásná, náročná a podnětná budoucnost. V ní se mnohé ideály například lidí jako Karel Marx, ale také například Johna Maynarda Keynese stanou skutečností. V jiné a výrazně vylepšené verzi toho, co měli tito vizionáři minulosti tehdy na mysli.

Pokud jde o Johna Maynarda Keynese, mám na mysli zejména možnosti vyjádřené v jeho textu z roku 1930 nazvaném "ekonomické možnosti pro naše vnoučata". Na základě mého chápání, že možnosti s ohledem na měnové systémy jsou ekonomické, ale v mém případě také velmi závislé na mých odborných znalostech a poznatcích v oblasti řízení změn, jsem v roce 2013 napsal variaci na tento text s názvem " řešení (řízení) změn pro nás a naše (vnoučata)" . Tento text jsem však do této knihy, alespoň prozatím, nezařadil.

John Maynard Keynes se domníval, že v budoucnu již nebude nutné pracovat tak dlouho jako v jeho době. Že zhruba do 100 let po jeho napsání (tj. kolem roku 2030 nebo dříve) bude moci každý, kdo si to bude přát, pracovat méně než 15 hodin týdně nebo přibližně 15 hodin týdně. A to díky stále rostoucí produktivitě a zvyšujícím se mzdám.

Další oddělování práce a příjmu, možná prostřednictvím a po zavedení mého EMS, skutečně umožní v budoucnu pracovat méně, a to myslím kolem roku 2030. A možná, že pro většinu lidí bude možné pracovat kolem 15 hodin týdně. Otázkou však samozřejmě je, zda je to žádoucí. V ideálním případě by měl mít každý možnost a právo si sám zvolit, zda skutečně přejde na 15 hodin, nebo bude nadále pracovat déle a více. A přitom stále zajistit, aby každý mohl i nadále uspokojovat své potřeby, aby pro podniky a organizace zůstala dostatečná pracovní kapacita.

Oddělení práce a příjmu, které se v rámci EMS stane skutečností, však musí být doprovázeno odpovídajícím příjmem a zabezpečením pro všechny. V současné době je stále více pracovních míst rušeno z důvodu efektivity, ale také proto, že některá pracovní místa jsou dotována státem. V důsledku toho přichází o práci zejména mnoho pracovníků s nižší kvalifikací, protože je vytlačují ti, kteří jsou dotováni vládou. To není žádoucí a zavedení EMS poskytne lepší řešení i v této oblasti. Ale i v rámci současného systému by pracovní místa, která jsou v současnosti dotována, neměla být dotována nebo by měla být dotována v (mnohem) menší míře nebo jiným způsobem. A kromě toho by se měla zvýšit minimální mzda pro některé druhy prací a pracovníky.

Již ve své knize z roku 2011 jsem nastínil, co je možné s EMS a v rámci EMS, jako např.. Jako např.

Snížení nebo úplné zrušení některých nebo všech daní.

Platit vládní výdaje penězi vytvořenými ze vzduchu bez dluhu. Aby se vládní výdaje nemusely platit z peněz daňových poplatníků.

Zvyšování příjmů zaměstnanců a nebo firem a jiných organizací.

Řešení dluhů.

Samozřejmě není nutné všechny tyto problémy řešit a vyřešit najednou. Je možné mnoho variant, pokud jde o rozsah, v jakém jsou tyto otázky přizpůsobeny a realizovány prostřednictvím EMS a v jeho rámci. Existuje také mnoho variant, jak. A samozřejmě docela záleží na tom, jak to všechno probíhá. Příliš mnoho opatření může být také na škodu, stejně jako špatný nebo ne optimální způsob provádění věcí bude mít nevýhody nebo nebude tak přínosný jako jiné způsoby provádění věcí. Protože sám mám opravdu dobré pochopení pro důsledky určitých činností, stejně jako vztahovačný vhled, doufám, že se v budoucnu (po realizaci EMS) budu podílet na každém kroku zavádění těchto dalších možností EMS ze strany úřadů. A že pak, na rozdíl od současné doby (2016), budou můj názor a pochopení skutečně vyslyšeny a bude se jimi řídit.

Co se týče implementace, je důležité si uvědomit, že samotný EMS je velmi snadno proveditelný, ale aby se předešlo problémům, musí být různá možná opatření ve společnosti náležitě podporována. Taková podpora může dokonce znamenat, že je nejprve žádoucí přijmout některé nové právní předpisy. Mohlo by se jednat o legislativu, která by umožnila vládě nebo vládám stanovit maximální nebo minimální ceny určitých výrobků nebo dokonce výrobků určité firmy. Nebo totéž možná i pro mzdy. Domnívám se, že vývoj, kdy se zavádí normování příjmů, jako je například zákon o normování nejvyšších příjmů, který nedávno vstoupil v platnost v Nizozemsku, je sám o sobě dobrým vývojem. Že vlády mají alespoň možnost to kontrolovat, pokud si to přejí.

Současně s tímto zákonem o sjednocení nejvyšších příjmů je však třeba zajistit zejména to, aby u nižších příjmů zůstávalo více příjmů nebo méně výdajů. Sám se domnívám, že pokud jde o strategii zavádění EMS, měla by být zejména na začátku zvolena varianta 2) a 4), tj. prostřednictvím veřejných výdajů, úhrady sdílení nákladů mezi zaměstnanci a obyvateli a splácení dluhů, aby se kromě nižších nákladů pro obyvatele a snížení státního dluhu pravděpodobně již mohlo částečně realizovat i případné snížení některých daní. Pokud jde o obyvatele, je důležité zejména snížení nákladů a daní, přičemž toto lze částečně zavést zodpovědněji, pokud se skutečně sníží veřejný dluh.

Proto na straně vlády prosazuji snížení veřejného dluhu a úhradu veřejných výdajů prostřednictvím mé inovace peněžního systému, která vede k realizaci EMS a která je nejpodstatnější součástí EMS. Co je však ještě důležitější a co by

mělo být skutečně zavedeno a/nebo realizováno jako první, je snížení nákladů a případně daní pro obyvatele a zaměstnance.

Snížení nákladů pro obyvatele se pak týká především snížení nákladů na zdravotní pojištění a případně také na pojištění automobilů a/nebo silniční daň. Všechna tato snížení nebo jejich část či úplné vymizení nákladů pro obyvatele (prostřednictvím SZR, případně všechna pojištění a daně lze platit prostřednictvím mého systému inovace za peníze!) budou mít mimořádně pozitivní výsledek na volný disponibilní příjem obyvatel. Pokud budou navíc prostřednictvím metody EMS vypláceny a zajištěny i důchody pracujících, bude to mít pozitivní dopad jak na jistoty obyvatel, tak na disponibilní příjem pracujících. Může však také tímto způsobem zvýšit mzdy zaměstnanců, a to přinejmenším o rozdíl mezi současnou minimální mzdou a částkou, kterou zaměstnavatelé v současnosti platí na důchody zaměstnanců.

Při zavádění EMS je třeba si uvědomit, že EMS vzniká doplněním stávajícího měnového systému, ale toto doplnění bude proto sloužit buď ke zvýšení nákladů, nebo příjmů obyvatel dané země, organizací a podniků nebo vlády či vlád. Že existuje velmi mnoho způsobů, jak jej zavést a politicky utvářet. A že zejména na začátku, kdy se EMS zavádí poprvé, může být moudřejší, ale v každém případě bezpečnější a realističtější a jednodušší zavést EMS zpočátku v relativně omezeném měřítku. Zmiňuji zde relativně omezené, protože to může být klidně hned mnoho milionů. To se zdá jako hodně peněz, ale při pohledu na celkovou veřejnou politiku je to poměrně omezené.

Takže můj vlastní návrh, vzhledem k výše uvedenému, je nejprve začít platit 1 konkrétní pojištění nebo daň pro obyvatele alespoň jednou prostřednictvím mé inovace pro peněžní systém (metoda EMS). Co se týče pojištění, z mého pohledu se k tomu nejlépe hodí zdravotní pojištění. Aby se celkové pojistné na zdravotní pojištění za všechny obyvatele Nizozemska jednoduše platilo v plné výši po dobu 1 roku prostřednictvím metody EMS a poté se zkoumaly důsledky pro nizozemskou a světovou ekonomiku. Osobně chápu, že důsledky budou jen neuvěřitelně pozitivní, ale bohužel je tu ještě příliš mnoho jednotlivců a stran, kteří to budou muset nejprve vidět a zažít na vlastní kůži.

31. Plán zavedení vynikajícího měnového systému

V předchozí kapitole jsem začal částečným vysvětlením a popisem strategie zavádění EMS. Ze strategie a především z (uvědomění si a pochopení) strategických rozhodnutí v měnové politice vyplývá plán implementace EMS. Protože tento implementační plán samozřejmě silně souvisí se (strategickými) rozhodnutími učiněnými v oblasti měnové politiky a implementace EMS, nebudu zde moci uvést 1 implementační plán implementace EMS zcela konkrétně. Co však chci udělat, je podat návrh implementace.

Již v části věnované strategii zavádění EMS jsem se zmínil, že si myslím, že EMS by měl být zpočátku zaváděn jen v relativně omezeném měřítku. Nicméně chci a přeji si, aby byl EMS zaveden opravdu rychle. Pokud a jakmile bude alespoň 1 náklad uhrazen prostřednictvím mého systému inovace za peníze, pak bude EMS okamžitě realitou. Jednorázová úhrada pojistného na zdravotní pojištění pro všechny obyvatele Nizozemska prostřednictvím EMS, a to na celý rok, je z mého pohledu prvním krokem. A já osobně dávám přednost tomu, aby se tak stalo již v roce 2017. Moje kniha, tato kniha, bude vydána v roce 2016. A doufám, že každý, kdo o této knize ví, jí bude dělat velkou reklamu a že si ji přečte a také pochopí velmi mnoho lidí již v roce 2016. Aby snad a doufejme, že skutečně brzy vláda skutečně zavedla relativně omezené a bezrizikové zavedení EMS tak, jak ho zde popisuji. Následné výsledky pak vládu povzbudí, aby začala podnikat další politické kroky k dalšímu a také širšímu zavádění EMS v naší společnosti. Ať už s podporou žádoucí pozitivní legislativy a předpisů, nebo bez ní.

Hned s prvním krokem, nebo alespoň relativně brzy po realizaci prvního kroku (placení pojistného na zdravotní pojištění pomocí mé inovace EMS), bych sám rád viděl, aby vláda nebo případně několik vlád splácelo část (a nejlépe podstatnou část) svého veřejného dluhu také metodou EMS. To by pak okamžitě vytvořilo větší prostor pro umožnění třetího aspektu měnové politiky EMS, a to snížení nebo zrušení daní a/nebo spotřebních daní.

Pokud jde o plán implementace EMS, bude tedy třeba učinit mnoho rozhodnutí z hlediska volby měnové politiky (které náklady nebo výdaje budou metodou EMS

uhrazeny nejdříve), ale také z hlediska pořadí a případné souběžnosti či nesouběžnosti a samozřejmě velikosti prováděných kroků.

Protože sám chápu, že mnoho kroků bude prospěšných a bylo by lepší, kdyby se všechny uskutečnily najednou a ve velkém měřítku, osobně bych rád viděl, aby se toho najednou uskutečnilo opravdu hodně. Jsou však samozřejmě i kroky, které by se právě na začátku opravdu realizovat neměly, nebo ještě lépe neměly být realizovány vůbec. Chce to dobře znát ekonomiku, ale i naši společnost, abychom to pochopili a pochopili, které kroky jsou pozitivní a dobré a měly by se také ve velmi velkém měřítku (a nejlépe co nejdříve) realizovat. To je další důvod, proč si sám přeji, abych byl při rozhodování o krocích měnové politiky EMS široce zapojen a konzultován.

Zejména oddělení práce a příjmů není snadné. Tento krok implementace musí skutečně proběhnout v pozdější fázi než některé jiné aspekty a politické kroky EMS. I když i tyto ostatní aspekty a politické kroky budou (měly by) hrát důležitou a pozitivní roli i v pozdějších fázích EMS.

Nakonec jsou všechny kroky politiky EMS vzájemně propojeny a každý z nich je nezbytnou součástí skutečně vynikajícího zavedení a reality EMS. Proto je však důležité, aby některé kroky byly realizovány dříve než jiné. A záleží také na tom, pro které strany ve společnosti jsou tyto kroky realizovány. A jakým způsobem.

Je však důležité, aby nakonec došlo k plnohodnotnému zavedení EMS. Tato plnohodnotná implementace také znamená neustálé hledání nových, lepších možností využití. A to zejména v pozdějších fázích EMS, protože na začátku budou kroky zcela základní a budou sloužit hlavně k řešení hospodářské krize a problémů, kterým čelíme i my. V budoucnu však bude EMS potřebný i k tomu, aby co nejoptimálněji podpořil určitý vývoj společnosti a ekonomiky. To současný měnový systém zatím nedokáže, takže i pro to je přechod na mnou (Wilfredem Berendsenem) vyvinutý Vynikající měnový systém také opravdu velmi potřebný.

Každopádně z hlediska kroků, které by měly a mohou být v rámci EMS podniknuty, se doporučuje alespoň následující pořadí:

Úhrada celkových ročních výdajů na pojistné na zdravotní pojištění zaměstnanců.

Hrazení části nebo všech příspěvků zaměstnanců na důchodové pojištění.

Tyto body 1) a 2) by mohly být případně realizovány současně nebo v kombinacích pro případně i více konkrétních stran. Při čemž by se samozřejmě mělo pomáhat především skupinám s nižšími příjmy. A jak 1), tak 2) lze případně realizovat nejprve jednorázově, ale cílem je, myslím, aby oba tyto kroky byly kontinuálnější po dobu opravdu několika let či dokonce desetiletí.

3) Splacení části nebo všech státních dluhů. Tyto vládní dluhy jsou i dnes velkým problémem a bude je skutečně nutné řešit. Zrušení dluhů nebo takzvané "dluhové jubileum", jak je popsal a navrhl mimo jiné David Graeber, není opravdu dobrou možností a řešením. Protože při dluhovém jubileu se tedy dluhy nesplácejí čistě. Při použití mé inovace peněžního systému - metody EMS - k tomu však dochází. Což v konečném důsledku také přináší více peněz do společnosti.

4) Oddělení práce od příjmu. Přesněji řečeno, doplnění příjmu pracovníků přímějším způsobem, než je uvedeno v bodech 1) a 2). To by mohlo zahrnovat dodatečné vyplácení mzdy za hodinu, týden nebo měsíc ze strany vlády, a to nad rámec běžné mzdy pracovníků.

5) Zvýšení minimální mzdy pracovníků. To lze provést, pokud dotyčné podniky a organizace opět získají dostatečnou marži, aby toho dosáhly. Ale také případné potřebné doplnění výdělků podniků prostřednictvím metody EMS k tomu může přispět a jistě přispěje.

6) Zvyšování příjmů firem a dalších organizací prostřednictvím metody EMS.

V relativně rané fázi EMS to může a bude muset provádět přímo vláda, zatímco v pozdější fázi lze také uvažovat o tom, že 5) i 6) mohou provádět přímo jednotlivci nebo samotné společnosti. To samozřejmě za určitých podmínek. A pokud jde o implementaci metody EMS jednotlivci, ta pak nebude možná a povolená pro ně samotné, ale pro jiné jednotlivce a organizace. Lze si představit profesionála, který případně prostřednictvím metody EMS zaplatí za zboží nebo služby pro osobu v nouzi nebo v případě potřeby poskytne dodatečný rozpočet.

Zdroje pro " The Monetary Revolution " , W.T.M. Berendsen, 2016:

Knihy a články

Robert J. Barro, 2013. "Inflation and Economic Growth", Annals of Economics and Finance, Society for AEF, roč. 14(1), str. 121-144, květen.

W.T.M. Berendsen, " A phronesis antenarrative about the understanding of money and usage of money in more phronetic ways" , IFSAM world conference on management, 2010.

W.T.M. Berendsen, "utlačovaní penězi a naším šíleným finančním systémem - výzva k probuzení pro občany, organizace, vlády a celou společnost" , 2011.

W.T.M. Berendsen, "Time for a transformation towards my Excellent Monetary Society", 2012.

W.T.M. Berendsen, " Towards a reenchanted society through storytelling and phronesis antenarrating" , IFSAM world conference on management, 2010.

Olivier Blanchard, "Globální nerovnováha", Mexico City, květen 2007. Série listů, v níž je zajímavý zejména list č. 4 týkající se inflace.

Jaromír Beneš a Michael Kumhof, "The Chicago Plan Revisited", MMF, 2012.

Boje, D.M., "Storytelling organizations", SAGE Publications Ltd , 2008.

Boje, D. M. , "Narativní metody pro výzkum organizace a komunikace" , Londýn: Sage, 2001.

Boje, D. M. , " Flight of antenarrative in phenomenal complexity theory" , Tamara, storytelling organization theory. Příspěvek přednesený na konferenci o komplexitě a vědomí v Huize Molenaar, Utrecht, Nizozemsko (2001).

Deirdre Mc Closkey, "Kult statistické významnosti: (Ekonomie, poznání a společnost)". , University of Michigan Press, 1. vydání, 2008)

Gilles Deleuze & Felix Guattari "Tisíc plošin: kapitalismus a schizofrenie", University of Minnesota Press; 1. vydání, 1987.

Jacques Derrida a Gayatri Chakravorty Spivak, "Of grammatology", The Johns Hopkins University Press, 1977.

Charlotte van Dixhoorn, " Full reserve Banking - analýza čtyř plánů měnové reformy,

Laboratoř udržitelných financí, 2013

Clifford Hugh Douglas, " social credit" , Eyre & Spottiswoode (Publishers) Ltd. London, 1924

N D van Egmond a B J M de Vries, " Dynamics of a sustainable financial-economic system", Utrecht University, 2015.

Klaas van Egmond, "Zásadní chyby ve finančním systému - tvorba peněz by měla být úkolem vlády". , 12. května 2012

Milton Friedman, "Optimální množství peněz", 1969.

Kenneth Gergen, "Relational Being : Beyond self and community" (Vztahové bytí: za hranicemi sebe a společenství), Oxford University Press, reprintové vydání, 2011.

David Graeber, "Dluh: prvních 5 000 let" , Melville House; Reprint edition, 2012

Friedrich Hayek, "Individualism and Economic Order, The University of Chicago Press, Paperback Edition 1980, Pagina 210

John Kay, "Narrow Banking - reforma bankovní regulace" , 2009.

John Maynard Keynes, "Ekonomické možnosti pro naše vnoučata", 1930.

John Maynard Keynes, "Obecná teorie zaměstnanosti, úroku a peněz" Londýn: Macmillan, 1936

Laurence J. Kotlikoff. Jimmy Stewart je mrtev. John Wiley & Sons, 2010

Friedrich Nietzsche , "Za hranicí dobra a zla", 1886.

Charles Sanders Peirce, "On a New List of Categories", Proceedings of the American Academy of Arts and Sciences 7, 1868.

Robert & Edward Skidelsky, "Kolik je dost? Peníze a dobrý život" , Other Press, Reprint Edition,

Webové stránky

www.academia.edu

http://www.ftm.nl/exclusive/inflatie-btw-en-de-cijfers/

http://www.filosofie.nl/jacques-derrida.html

www.Internationalmoneyreform.org

www.onsgeld.nu

http://www.unigaia-brasil.org/Cursos/Materias/Economia/TheMoneyGame1.pdf

http://www.moneyreformparty.org.uk/money/about_money/quotes.php

Podcast “The Excellent Monetary System”

In addition to the book 'The Excellent Monetary System', a podcast with the same name is now available.

A true monetary transformation is necessary to solve the crises and systemic failures in our current financial systems. The Excellent Monetary System provides the most comprehensive and effective solution for that transformation.

The Excellent Monetary System podcast can be found on Spotify and Springcast:

🎧 Spotify:

https://open.spotify.com/show/3KpO0Si6CODOnk82HpTbNJ

📌 Springcast:

https://app.springcast.fm/podcast/the-excellent-monetary-system-ems